Catalunya

CGT
Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Abril 2006 • número 74 • 0,50 euros
www.cgtcatalunya.org

Autor: de Soca rel

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada - cgtanoia@yahoo.es
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - fltcgt@yahoo.es
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Ens volen amb la boca closa i no callarem

Als amos els agradaria que fóssim com són els xais que pasturen als seus prats, callats, pacients, submisos, obedients... només els caldria un gos, o dos, que ens vigilés de prop per fer-nos creure i que l'endemà obeíssim les seves ordres, que sempre ens volen portar a treballar més per menys fins que la pell s'ajuntés i toqués de ple els ossos i ens els marqués als ulls de qui ens mirés el cos. No, no som bens ni estem callats ni estem callades. Tenim opinió i no ens conformem a ser rígidament dirigits, ni tan sols dirigits de forma divertida, no ens agraden les direccions i per això preferim la llibertat, la facultat de decidir... i no només el número de telèfon en què ens faran rebaixa sinó fins i tot si ens interessa o no de trucar algú que és a milers de quilòmetres i amb qui no ens plau de parlar.

I ens matxaquen, surten per la tele els polítics de dretes i tripartits, els empresaris catalans i espanyols i els sindicalistes de les diverses sigles del sindicat vertical. Tots diuen gairebé el mateix: cal flexibilitat, cal assumir que som mà d'obra i tot el que facin els economistes ens anirà bé perquè mai no s'equivoquen, cal que no ens queixem tant i cal que deixem de pensar en res que no sigui nosaltres mateixos, l'ara i aquí. Demà ja ens buscarem algun copet a l'esquena d'aquests que acaben sempre en un ascens de categoria perquè som fills del nostre pare i ell també callava, assumia i era submís.

Fa temps que una colla d'obreres i obrers hem decidit dir prou i ho repetim dia sí i dia també a les nostres cases, als nostres carrers, als nostres sindicats, als nostres llocs de treball, en aquestes pàgines del "Catalunya", allà on faci falta i ens ho deixen dir: no som una mercaderia ni ho és aquest món i pel nostre treball volem un sou just, que no ens mati i que quan l'acabem servim per a alguna cosa més que per a dormir.

Ens formem i ens informem i no parem mai quiets. No som bens ni res que s'hi assembli, però encara queden molts companys i companyes que prefereixen les petites misèries que els donen les petites traïcions a la nostra classe, els petits beneficis que els donen els empresaris que ens exploten a les seves fàbriques, tallers, obres, oficines... són també part del problema, però no ens hi enfrontarem tal com fem amb els nostres amos, tot el contrari, els intentarem convèncer i si no els convencem i ens continuen atacant, aleshores passarem a dir-los i explicar-los les coses pel seu nom.

Són part del problema i no podran participar en la solució, en una solució que no podrà ser només laboral però de la qual el treball en serà palanca.

La millor imatge del mes

Sense humor no hi ha revolució, sense riure's de tot la vida s'acaba

El cartell de la dreta és una bona mostra de l'humor que regna entre alguns dels nostres immaculats moviments socials. Quan treure el cap per algun dels fòrums de debat de què ens hem dotat a Internet es converteix en una pesada obligació, només comparable a l'enganxada de cartells o a l'assemblea sense ordre del dia ni moderació que dura hores i hores. Quan tot és tan seriós que riure és vist per alguns dels nostres particulars capellans com a antirevolucionari, veure com alguns dels nostres van celebrar el passat Carnaval ens anima a pensar que davall de les nostres closques, d'algunes, encara hi ha alguna cosa més que cervells, hi ha pensament, hi ha humor, hi ha ironia i, sobretot i com a conseqüència, hi ha llibetat i antiintegrisme. És el riure el primer que prohibeixen els capellans de qualsevol secta. Riem, doncs.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Dídac Salau, Joan Rosich, Pau Juvillà, Josep Estivill, Xavi Roijals, Carlus Jové, Josep Garganté, Patrícia Carles, Vicent Canet, Mireia Bordonada, Jose Cabrejas, Jordi Martí i Òscar Porqueras. **Col·laboren en aquest número:** V. C., Joan Ramon Ferrandis, Javier Ortiz, Vicent Partal, Salvem la Platja Llarga, Antonio Maira, "Insurgente", Octavio Alberola, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, Suport Ponent, Manolo Tomàs, Ricard de Vargas-Golarons, Rafael Cid, Antonio Aranda, Audrey Dore, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Mireia Bordonada, Gabriel Serra, Joan Ramon Ferrandis, Josep Puigdollers i Pau Juvillà. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Il·lustracions:** (portada) de soca-rel. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborador.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el divendres 20 de març del 2006.

"El terrorisme és la negació de totes les conquestes morals que l'evolució de l'home ha anat assolint amb el sacrifici dels millors"

Josep Viadiu dins "Figuras de la Revolución Española: Salvador Seguí"

REPORTATGE

El tractament com a mercaderia que es dóna a la informació en els mitjans 'oficials' tergiversa la realitat

Les propostes són variades tot i que darrerament es nota una clara tendència a l'excel·lència

INFORMACIÓ LLIURE I ALTERNATIVA

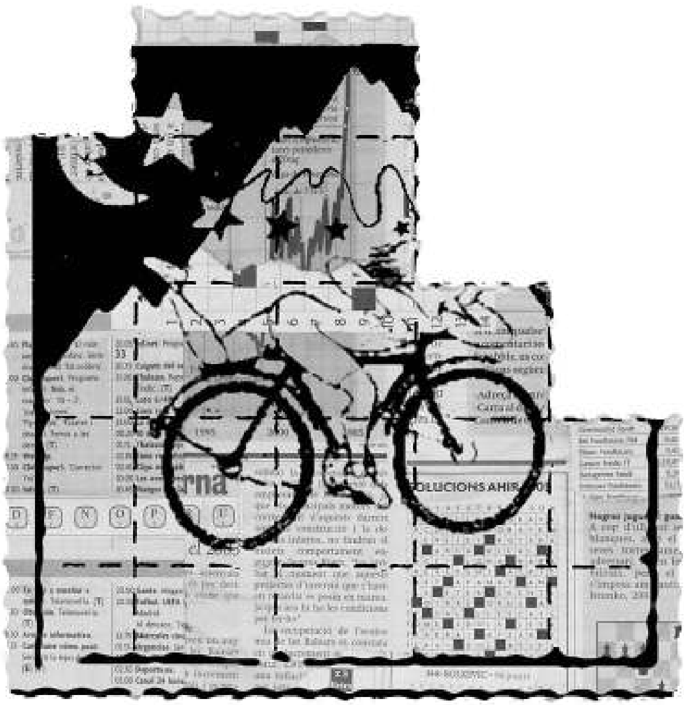
De la contrainformació als mitjans comunitaris

Text: **V. C.**
Il.lustració: **de soca rel**

Si bé fins ara els mitjans alternatius centraven el seu objecte en un missatge alternatiu a l'oficial, ara la informació lliure pretén el seu reconeixement i legalitat com a comunicació comunitària de representació dels col·lectius i moviments socials.

Resulta complex definir la contrainformació per la gran varietat de publicacions, mitjans i experiències que aplega (des de fanzines fins a ràdios o televisions comunitàries). A més, existeix una varietat de denominacions, com ara mitjans lliures o alternatius, que ho dificulta molt més. El que caracteritza aquests mitjans és una certa voluntat d'estar al marge del sistema comunicatiu establert. Un dels factors de naixement d'aquests mitjans està en la fallida de la democràcia i dels mitjans de comunicació que tracten la informació com una mercaderia, amb les conseqüències que això té. Naix, per tant, de la inexistència d'un model democràtic de comunicació que represente tothom. La premsa alternativa o contrainformació ho pot ser en el contingut o en la forma i es voldria diferenciar així de la "informació" entesa com la que realitzen els mitjans oficials. Algunes anàlisis consideren que els sistemes liberals no garanteixen la llibertat de premsa i informació, sinó que estan condicionats per les relacions de classe i, per tant, per la classe dominant, per això sorgiria la contrainformació.

Però allò alternatiu es pot referir a diversos elements com ara els continguts, el llenguatge o l'organització. Es poden voler tractar temes ocults als mitjans convencionals o els mateixos però amb enfocaments diferents als dels comercials. També pot anar referit al llenguatge o la forma de comunicar, amb una aspiració contracultural. Finalment, un altre element diferencial pot ser el finançament i l'estructura organitzativa com ara l'autogestió i l'assemblearisme. O bé, tot plegat. Els mitjans contrainformatius, però, no estan clarament definits i entre els que en formen part tampoc no han assolit una delimitació conceptual definitiva. Darrerament molts d'aquests mitjans alternatius han encetat un nou concepte que oposen al de mitjans de titularitat estatal i als comercials a partir de l'anomenat tercer sector audiovisual. Aquest aplegaria els diferents mitjans comunitaris creats per associacions sense ànim de lucre que representen la realitat dels diferents moviments socials i que fan gala de la seva independència respecte a l'Estat, però també respecte al poder econòmic. Caldria diferenciar, però, els mitjans que tenen al darrere un moviment social concret i que en pretenen ser l'òrgan d'expressió, d'aquells que aspiren a ser plurals i sorgeixen d'una iniciativa independent de l'Estat, les empreses i qualsevol moviment social concret i en el qual tenen lloc tots. En aquesta darrera concepció podem encabir-hi mitjans com ara "Diagonal Periódico", d'àmbit estatal; Pluràlia TV a València i Ràdio Contrabanda a Barcelona.

A vegades flipo quan llegeixo els diaris

Campanya per la prevenció de la manipulació

Aquest moviment del tercer sector, però també els anomenats contrainformatius, que són termes pràcticament equivalents, critiquen diferents elements dels mitjans convencionals com ara la concentració de la seva propietat, la precarietat laboral dels periodistes que els fa perdre autonomia o la dependència de la publicitat. Un cas paradigmàtic és el d'El Corte Inglés, que aconsegueix que no siguen públiques les seves vagues i conflictes laborals sota l'amenaça de retirar-ne els anuncis dels mitjans més importants. D'altra banda, la Federació d'Organitzacions de Periodistes (FOP) ha presentat l'Estatut del periodista, que avalua la informació com alguna cosa més que una mercaderia. Pretén regular-ne la distribució, garantir-ne la veracitat i establir mecanismes de control democràtics com el Consell Redacció (en què hi participen els periodistes) i els Consells Audiovisuals o de la Informació. També es proposa regular per garantir el secret professional la clàusula de consciència i l'accés a les fonts. A més, han demanat una llei contra la precarietat laboral en el sector.

El moviment de les ràdios lliures va nàixer durant els anys 80 i ara està consolidat arreu de l'Estat i ja n'hi ha de molt veteranes com Ràdio Contrabanda a Barcelona o Ràdio Klara a València. A Catalunya l'Assemblea per la Comunicació Social, lluita per reconeixement dels mitjans d'informació comunitaris. "L'Assemblea per la Comunicació Social (ACS) és un projecte de debat i acció en el camp de la comunicació que té com a objectius la creació d'una televisió i una ràdio dels moviments socials i la crítica i transformació del model de comunicació dominant", així es defineix l'ACS a la seva web. Postulen per

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

"canals de comunicació horitzontals, de propietat i gestió col·lectiva per part de les entitats, col·lectius i particulars implicats en la transformació i crítica social". I conclouen en la seua crítica a l'actual sistema mediàtic que aquest "només deixa espai per a mitjans públics, controlats pels partits polítics, o mitjans privats comercials, controlats per uns pocs grups empresarials". Per això ells volen assolir un nou marc que deixi espai "per a formes de comunicació col·lectives, comunitàries, on la ciutadania no siga només audiència o consumidors passius, sinó que puga intervenir en la propietat, la gestió i la creació de mitjans propis".

La presentació en públic del nou setmanari "Directa" va aplegar una variada mostra d'aquests mitjans alternatius cada cop més tinguts en compte.

Què és la contrainformació?

"El debat sobre la contrainformació no el tenim resolt al "Diagonal", però ens hi podem considerar inclosos. No es tracta que contes coses que no fan els mitjans convencionals, sinó que partim d'enfocaments diferenciats. Però per mi l'accent està en la forma d'organitzar-se i en no dependre de grups econòmics: el que ens diferencia és la nostra independència", diu Diego Sanz, responsable de tancament de "Diagonal Periódico". "Ara és un moment d'explosió de col·lectius de contrainformació en tots els suports, des d'internet, fins a la ràdio o la televisió o premsa. El que més abast té són les iniciatives del tercer sector de la comunicació dins de l'audiovisual, ràdios lliures o les televisions comunitàries com ara Pluràlia TV i les ràdios lliures que ja porten diversos anys", explica Sanz. I posa diferents exemples que estan posant-se en marxa des de fa un parell d'anys i que funcionen bastant bé com ara la Directa a Catalunya, l'Avanç al País Valencià i A Nosa Terra a Galícia. "Preferim parlar de mitjans populars, mitjans de la gent en contraposició als que fan partits i empreses. Rebutgem adjectius com alternatiu o contrainformació perquè té unes connotacions marginals i molt marcades ideològicament. És evident que fem una informació diferent a la convencional i crítica. Ens fiquem als assumptes que els grans mitjans no toquen, tractem temes propers a la gent i als seus problemes", indica Nel·lo Martínez, membre de Pluràlia TV. "Per mi la contrainformació no existeix, parteix de conceptes creats en els anys seixanta que ja estan totalment desfasats. No és més que una altra forma de pensament unidireccional però en una altra direcció, una oficial i l'altra contraoficial i pequen del mateix. La contrainformació comet el mateix pecat que allò que critica", assenyala Àngel Fernández, membre de Contrabanda FM. Per ell actualment la informació està establerta per bàndols i tots cometen el mateix error, salven els del seu i qüestionen només el contrari.

RÀDIO KLARA
104.4 FM València
www.radioklara.org

"El que cal és informació crítica i objectiva al marge de bàndols. El concepte de contrainformació pot arribar a ser fins i tot contraproduent perquè es concep com un camp de batalla on cadascú salva els seus", afegeix Fernàndez. Explica que pot arribar a convertir-se en un altre pensament únic, d'una altra ideologia diferent a la dominant, però que és igual de dogmàtic perquè "des del moment en el qual surts de les consignes ja estàs en l'altre bàndol i passes a ser l'enemic", assenyala el membre de Contrabanda. "Es tracta de fer informació amb sentit comú, amb revisió critica cercant la veracitat i explicant els fets sense crear bàndols i descarregant-nos del paradigma de la confrontació que simplifica la realitat social a partit de crear bons i dolents", diu Fernández. Per al membre de Contrabanda, els noms de contrainformació i informació lliure o alternativa són etiquetes que serveixen per crear la identitat de la gent que fa aquestes coses però no transformen res. "La gent crea totes aquestes etiquetes per diferenciar-se, però no existeix diferenciació real perquè fan el mateix tipus de periodisme propagandístic però d'un altre bàndol. El que cal és menys noms i més informació seriosa. El que hem de fer és generar alternatives i deixar-nos de batalletes", conclou Fernández.

Des de Ràdio Contrabanda estan a l'espera de si la nova Llei de l'Audiovisual d'àmbit estatal regula la situació de les ràdios comunitàries i sense ànim de lucre per poder donar cobertura legal. Actualment, ja tenen normatives per a aquest tipus de ràdios diferents països europeus o els EUA, que reconeixen obertament els mitjans comunitaris. Amb l'aparició de la televisió digital terrestre les noves possibilitats de més canals se'ls han repartit les emissores comercials, els grans monopolis, i les televisions públiques, però no hi han pogut participar els mitjans més propers als ciutadans i sense ànim de lucre. "En la nova Llei Audiovisual estatal se'ns ha promès que se'ns tindrà en compte però quan ja s'han repartit els canals el que, per tant, ens permetrà un reconeixement testimonial fins que es puguen ampliar el nombre de cadenes", diu Martínez. D'altra banda, per Sanz, caldria establir criteris de col·laboració entre els mitjans alternatius per reduir costos i facilitar així la seua subsistència: compartint recursos, distribució, corresponsals, intercanviant articles, agendes o iniciatives conjuntes com la del tercer sector. Els principals problemes d'aquests mitjans són els daltabaixos participatius que molts cops depenen de la voluntat de la gent i del seu temps lliure, cada cop més escàs. Per això, alguns mitjans com Diagonal s'ha plantejat una certa professionalització, així com també problemes econòmics derivats dels costos de manteniment o els pagaments a professionals. L'altre problema poden arribar a ser les tensions polítiques internes que poden produir-se en qualsevol grup humà que també afecten aquests mitjans.

Professionalització o voluntariat

Aquest és un debat sense cloure en el qual hi juguen a favor i en contra diferents consideracions: la professionalització garanteix l'estabilitat del producte, però el voluntarisme qualla millor amb els principis més alternatius. Que hi haja professionals garanteix una qualitat del pro-

ducte, però els voluntaris garanteixen un contacte directe amb la societat civil, a banda del dret de tota persona a expressar en mitjans alternatius que no garanteixen els convencionals. El finançament també és un dels debats que més es repeteix en les publicacions i emissores lliures: algunes opten per emetre publicitat de comerços alternatius o economia social, altres accepten subvencions, o bé només es financen per les quotes dels socis o les diferents activitats (festes, samarretes o concerts) que realitzen. Un tema complex perquè per una banda sempre existeix la por que la publicitat o les subvencions condicionen la línia editorial, per això s'opta per l'economia social i les botigues alternatives. Per una altra banda, les activitats per mantenir els mitjans moltes vegades es mostren insuficients (sobretot si s'opta per la professionalització). Les subscripicions o quotes també tenen moltes limitacions per garantir la continuïtat del mitjà, però res impedeix que les tres formes siguen compatibles i complementàries.

Per exemple, a Pluràlia TV hi ha tres treballadors i molts voluntaris, de fet, hi ha una redacció de més de vuit persones i uns 400 socis. La quota és molt popular: tres euros al mes per a aturats i precaris i cinc euros per als treballadors. Pluràlia TV es va constituir en cooperativa de treball amb la voluntat de poder professionalitzar el mitjà, la seva seu està als locals de la CGT de València després d'un conveni amb el sindicat. Es financen exclusivament per les quotes dels membres i ofereixen serveis de comunicació, vídeos i creació de continguts de webs i emeten des de fa 4 mesos continguts audiovisuals a la seva web. "Durant el primer any de vida hem assolit més de 3.000 subscriptors sense tenir cap grup mediàtic ni moviment social al darrere. Per consolidar-se li'n calen 5.000, i esperen aproximar-s'hi a principis del 2007, estem en un context optimista", diu Diego Sanz. El mitjà funciona de manera assembleària i dividit en comissions de treball de relacions externes, economia, manteniment, tècnica, etc. A Contrabanda no es paga ningú, tothom és voluntari. "En el nostre cas és un principi d'autogestió radical, en altres períodes s'acceptaven subvencions, però ara no. No volem dependre de ningú, ens financem a partir de les quotes dels socis i també per concerts, samarretes i altres activitats", afirma Fernández. Tant Pluràlia TV com "Diagonal Periódico" naixen a partir de les mobilitzacions contra la guerra del 2003 per una necessitat de qüestionar la manipulació informativa i pel cert reviscolament dels moviments socials. Contrabanda és una de les ràdios lliures deganes de Barcelona, que es va començar a coure al 1988 i les emissions es van iniciar en el 1990 en els primers moments amb equips compartits.

Els orígens de la revista 'Catalunya'

Josep Estivill

La revista "Catalunya" va néixer en el marc conflictiu de la Guerra Civil, ara fa setanta anys, i la seva història no pot ser més desgraciada (1)

Els dirigents de la CNT la van crear més aviat a disgust als tallers que havien estat incautats el setembre de 1936 a l'Editorial Catalana i en els quals s'hi havia imprès "La Veu de Catalunya", el conegut diari proper a la Lliga Regionalista que havia acollit les firmes de Carles Sentís i Ignasi Agustí, entre d'altres. Amb aquestes màquines i uns treballadors amb poca o cap consciència llibertària -cap d'ells no estava afiliat a la CNT- es va iniciar el 22 de febrer de 1937 la singladura del que suposava en aquell moment la segona gran publicació del sindicat, després de la "Solidaridad Obrera". La "Soli" estava escrita en castellà i ara se'n volia una altra en català.

En realitat, però, no hi havia cap interès especial perquè fos en català -cap consciència de país- sinó que s'ho plantejaren com una mera estratègia política per apropar-se a Esquerra Republicana de Catalunya, el partit que governava la Generalitat, amb la voluntat de contrarestar la influència creixent del PSUC.

Es tractava d'aparentar un cert catalanisme sense haver-lo de tenir realment; la CNT més aviat estava en contra de tot això. El títol de la nova publicació havia de ser, en un primer moment, "Catalunya Lliure", a imitació de l'homònima "Castilla Libre", però l'adjectiu es va eliminar perquè ningú no ho interpretés com un gest de simpatia cap a la causa nacionalista. No es

CATALUNYA
ÒRGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIÓ NACIONAL DEL TREBALL
HEM DE SALVAR CATALUNYA I LA REVOLUCIÓ
Els nostres artillers han obligat d'enmudir les peces facciosos al sector d'Oviedo
EL DIA

volia deixar cap mena de marge a l'ambigüitat ideològica. A més a més, els dirigents anarquistes volien deixar clara la seva postura sobre el fet d'emprar la llengua catalana; ho justificaven com una manera d'arribar als afiliats que no dominaven prou bé el castellà. Una mena de publicació per als ignorants, afegiríem nosaltres.

Els dirigents sindicals no van tenir massa estima per la nova publicació del "Catalunya" i, de fet, poques vegades li passaven els comunicats oficials perquè els difonguessin. Molt del que s'hi publicava estava mancat de pretensions ideològiques. Així, per exemple, va sortir un article sobre els supervivents del Titànic precisament quan tenia lloc l'ocupació feixista d'Astúries, un altre de com fer una dieta d'aprimament quan la gent ja començava a passar gana i algun més sobre la vida glamourosa de les estrelles de Hollywood. Els continguts eren tan frívols que alguns lectors se'n queixaven, però els dirigents sindicals replicaven que un diari no podia estar tota l'estona parlant sobre l'anarquisme. Fins i tot, els treballadors es queixaven de la pèssima qualitat de la revista.

La revista mai no té gaire vitalitat: el sindicat n'edita pocs exemplars, molt per sota de la "Soli", i la difusió i penetració social són encara menors. Els comunistes ironitzen sobre els pocs lectors que té el "Catalunya" i la redacció ho reconeix explícitament quan contesta que això no els importa perquè no tenen res de comerciants ni de botiguers. A partir de desembre de 1937, la revista deixa de distribuir-se a les comarques de Girona, Lleida i Tarragona.

Durant uns mesos, Joan Peiró dirigeix el "Catalunya" i el millora, en part, però mai no arriba a superar les llacunes que el convertien en una publicació poc atractiva de llegir i, amb aquest panorama, es va esllanguint sense assolir gaire ressò fins que el 28 de maig de 1938, amb el pretext de la necessitat d'estalviar el paper, deixa de publicar-se.

Una prova de la indiferència amb què fou acollit el "Catalunya" en aquesta seva primera època és que els llibertaris ben poques vegades en parlen, i quan ho fan és de manera imprecisa, equivocant dades i redactors.

Les reaparicions de la publicació des d'aleshores han estat constants. A l'octubre de 1977, el "Catalunya" tornava a ser al carrer travessant diverses etapes fins a arribar a l'actual època, la vuitena en la seva segona part.

(1) Aquest article s'ha elaborat íntegrament a partir del llibre de Jordi Sabater "Anarquisme i catalanisme. La CNT i el fet nacional català durant la Guerra Civil", Edicions 62 (Llibres a l'Abast, 216), Barcelona 1986.

Alguns textos aprovats al Congrés de la CGT a Sant Joan Despí

Confederacio General del Treball de Catalunya

"Hem d'anar per totes, deixar de tenir prejudicis i pors i convertint-nos en el que volem ser quan siguem grans. I què volem ser? Doncs una de les publicacions de referència de tota l'esquerra anticapitalista, no autoritària, anarquista, sindical, obrera i popular... sense exclusions. Una publicació que parli d'economia, de sindicalisme, de la societat en què vivim, dels projectes per transformar-la, de la cultura que volem i que serà palanca del canvi; de la gent que lluita, que no accepta l'actual estat de coses i que vol alliberar espais (físics, de treball, del pensament...)(...).

Volem escriure la revista de la CGT no com un pamflet o un libel sinó amb dades objectives, amb totes les opinions possibles, per fer lectores i lectors intel·ligents, no dòcils ni dogmàtics. No hem de concebre el lector o la lectora com a incapaç, ni li hem de dir el que ha de pensar donant-li només una versió, la nostra, dels fets; hem d'apostar per una lectora i un lector intel·ligents i lliures, als quals se'ls mostren les diferents versions de la realitat i perquè es creï la seva pròpia opinió i criteri. Hem d'apostar per un periodisme d'esquerres (perquè tampoc creiem en l'objectivitat asèptica que no s'implica) però rigorós i independent: capaç de la crítica i l'autocrítica, veraç, plural i contrastat. El que li volem transmetre a la lectora i al lector, i no només a les convençudes, al militant, sinó al ciutadà o la ciutadana en general, és que existeixen valors de canvi social i que aquest és possible si la gent s'hi implica.

El "Catalunya" que volem (...) ha de ser reflex del que CGT fa (i ho és més que mai en la nostra història des dels anys setanta del segle XX) però amb la decidida voluntat de formar part d'un moviment de moviments que no té ni cap ni organització jeràrquica, ni tan sols coordinació, però que avança i va obrint espais de llibertat, de solidaritat i d'igualtat arreu. I l'anarcosindicalisme, que ben aviat serà majoritari, hi ha de ser, hi hem de ser.(...)

Però també hem de fer-nos visibles, cal tirar endavant una campanya de visibilització. Un dels objectius de la nova publicació és fer debats oberts a llocs emblemàtics d'arreu del país sobre els temes que tractem al reportatge que publiquem a cada número. Hauríem de centrar-nos en aquells espais que ens poden ser favorables com ateneus llibertaris, centres socials okupats, etc., però també en altres que no ho siguen tant de partida, com universitats, llibreries, etc".

Quan encara lluitem per la readmissió dels acomiadats de Seat, Ono i RTVE anuncien ERO de milers de persones: els ho posarem difícil

Darrere de les bones formes de Zapatero, hi ha més neoliberalisme

En lluita a ONO contra l'ERO que preveu mil acomiadaments

www.cgt-ono.com

Davant l'Exèdient de Regulació d'Ocupació que l'empresa de telefonia Ono vol tirar endavant i que afectaria uns 1.000 treballadors i treballadores de Tenaria, Auna i Ono, els sindicats presents a l'empresa, entre ells la CGT, han iniciat un procés de mobilitzacions.

Així, el 20 de març, es va portar a terme una aturada de quatre hores a nivell de tot l'Estat espanyol que va ser seguida pel 80 per cent de la plantilla, i que havia de tenir continuïtat amb noves aturades els dies 24, 30 i 31 de març.

Abans d'aquestes aturades, ja havien tingut lloc concentracions davant les seus d'Ono a València i Barcelona.

El sindicat CGT rebutja totalment l'Expedient de Regulació d'Ocupació i la destrucció d'ocupació i aposta per la lluita per evitar que l'empresa tiri endavant els seus plans.

Per crear una base de dades de clàusules socials en els convenis

Des de la Secretaria d'Acció Social de la Confederació General del Treball de Catalunya i amb la col·laboració de la Secretaria d'Acció Sindical s'està confeccionant una relació de totes aquelles clàusules de caràcter social que es puguin localitzar en els diferents convenis col·lectius.

S'ha demanat l'ajut de tothom per tal que s'enviïn aquelles que es trobin interessants dels diversos convenis (o d'algun conveni que es conegui) a la següent adreça d'e-mail: martinandon@yahoo.es o bé cal posar-se en contacte amb Martín Andón de la Federació del Baix Llobregat (93 3779163) que és qui està coordinant aquest tema.

Els Pressupostos de l'Estat 2006: sense canvis

Federacions de l'Àrea Pública de CGT (Administracions Públiques, Ensenyament, Sanitat i Transports i Comunicacions)

Els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) per a l'any 2006 segueixen la línia continuista dels últims anys, sense importar el color polític del partit en el Govern de l'Estat.

La línia estratègica de la política econòmica del govern parteix del fet que els augments que hi ha en algunes partides es produeixen per l'increment dels ingressos tributaris, sobretot a través dels impostos indirectes, és a dir, impostos que paguem totes i tots de la mateixa manera, independentment de la renda.

No obstant això, res es fa per a canviar una realitat escandalosa: el 78% del total dels ingressos de l'Estat provenen de les rendes del treball. Per contra, les rendes del capital es beneficiaran una vegada més el 2006 de l'impost de societats. Així les coses, sona a broma pesada la pujada salarial del 3,1% per als treballadors i les treballadores de l'Administració Pública prevista per al 2006.

No hem d'oblidar que les pujades salarials aprovades en els PGE estableixen el límit màxim per a la resta d'administracions. Se segueix sense incloure la clàusula de revisió salarial, ni l'augment contraresta la pèrdua de poder adquisitiu dels últims anys.

Foto: Mireia Bordonada

Pressupostos 'socialistes'?

Estem davant dels segons pressupostos d'aquest govern "socialista". Ja no cap parlar de transició, ni de condicionaments previs com parlaven en els pressupostos de l'any passat. No obstant això, la valoració dels sindicats majoritaris no difereix de la mantinguda l'any passat. UGT considera que "l'orientació dels PGE de 2006 és positiva i satisfactòria"; per la seva banda, CCOO tampoc critica clarament el que són les línies mestres dels PGE i no fa cap declaració que pugui portar a pensar que estan disposats a mobilitzar-se per a aconseguir que siguin uns pressupostos "apropiats".

La realitat és inapel·lable i no deixa lloc a dubtes: la línia estratègica de la política econòmica del govern PSOE, que va quedar absolutament clara amb els pressupostos de 2005, s'aprofundirà en aquest any 2006.

Finalment, cal assenyalar una altra fal·làcia. Heus aquí la falsedat d'insistir que la meitat dels PGE del 2006 estan dirigits a la despesa social. En el balanç final en despesa social, hem d'assenyalar que l'aportació de l'Estat en aquesta és molt limitada, ja que les principals aportacions a aquesta despesa vénen donades per la Seguretat Social i l'INEM, és a dir per les cotitzacions dels treballadors i les treballadores que financen no només les seves pròpies prestacions sinó moltes altres que hauria de finançar el propi Estat.

Com a conclusió: per l'any 2006 tots tornarem a perdre poder adquisitiu i es consolida el parany dels plans de pensions, que a poc a poc es van implantant en totes les Administracions Públiques. Finalment, estan utilitzant les nostres aportacions per a abaratir les dels empresaris i, al damunt, subvencionem les seves falses mesures socials que, realment estem pagant tots nosaltres.

Des de la CGT no hi ha dubte que cal fer front a les polítiques regressives i antisocials dels diferents governs, els quals compten amb la complicitat dels sindicats majoritaris que tots coneixem. Caldrà utilitzar totes les estratègies a l'abast per a aconseguir que el monopoli de la representació i la negociació a la qual ens estan duent es trenquin d'una vegada i per sempre.

La Directiva Bolkenstein després del seu pas per l'Europarlament

Federacions de l'Àrea Pública de CGT

En el seu pas pel Parlament Europeu entre el 14 i 16 de març, es va aprovar la Directiva Bolkestein, de la qual es va eliminar el Principi del País d'Origen, però es mantenen els aspectes liberalitzadors dels Serveis d'Interès General, inclosa l'educació. La proposta ha de passar ara al Consell de Ministres de la Unió Europea.

El ple del Parlament Europeu va eliminar del text final la proposta del Principi del País d'Origen, segons la qual els treballadors i les treballadores haurien de sotmetre's a la legislació laboral de l'estat d'on provenen, en cas de treballar en un altre estat de la Unió Europea. Amb això es pretén suavitzar davant l'opinió pública europea una de les parts més controvertides de l'esborrany presentat a l'any 2004 per l'anterior comissari del mercat interior, i que havia provocat una gran contestació social en tota la Unió Europea.

Encara que, segons el text acordat, el polèmic Principi del País d'Origen desapareix en la seva formulació actual, el concepte es manté. Es va optar per una redacció prou ambigua –al·ludint a la Llibertat de Prestació de Serveis– perquè la dreta europarlamentaria pugui assegurar que el Principi del País d'Origen es manté i la socialdemocràcia que l'han eliminat: s'introdueixen "límits" a la lliure prestació de serveis deixant en mans dels estats exigir a les empreses requisits addicionals per raons d'ordre públic, seguretat pública, salut pública i protecció del medi ambient.

Així, quan la prestació de serveis impliqui desplaçament de treballadors o treballadores, se seguiran les disposicions previstes en una directiva prèvia que regula aquesta qüestió a nivell europeu, però deixant en mans de cada estat la definició del que són Serveis d'Interès General. Sembla ser que la norma tampoc afectarà el dret laboral ni la capacitat d'establir convenis col·lectius. Tampoc estaran afectats els serveis financers, el transport urbà, les legislacions nacionals sobre Seguretat Social, els serveis sanitaris, els jocs d'atzar, els serveis de seguretat i empreses de treball temporal ni els serveis portuaris. Tot això sempre que aquests serveis no estiguin ja liberalitzats. El que no exclouen en cap lloc del text aprovat és l'avanç en la privatització de l'ensenyament, amb tot el que això significa i comporta.

Malgrat aquestes retallades, tots els ciutadans europeus podem comprovar que l'esperit de la Directiva Bolkenstein es manté en el seu objectiu d'eliminar totes les traves administratives perquè els capitals i les empreses puguin moure's amb total llibertat pel mercat de la Unió Europea més fàcilment i que els serveis públics de l'Educació puguin ser mercantilitzats.

Concentracions contra la sisena hora a Primària

Federació d'Ensenyament de la Confederació General del Treball de Catalunya

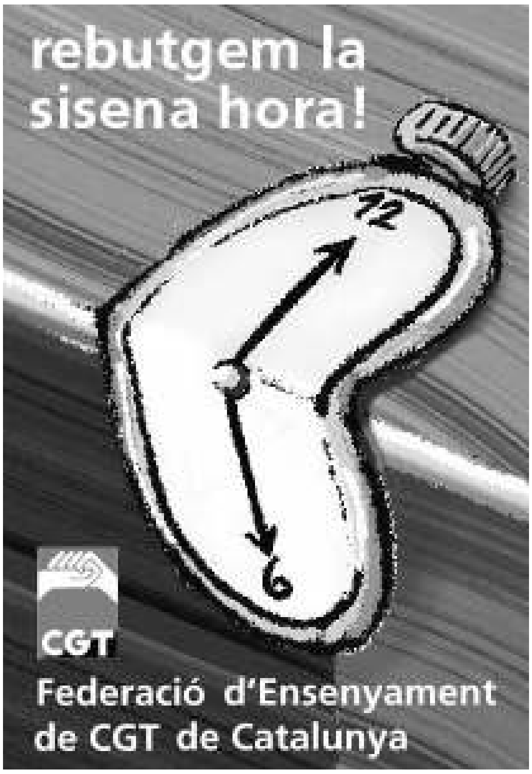
Centenars de centres han secundat el manifest contra la sisena hora a primària i milers de mestres s'han concentrat contra aquesta mesura davant els Serveis Territorials de Barcelona, Tarragona, Girona, Lleida i Vallès Occidental.

No obstant això, la consellera d'Educació ha continuat endavant en la seva postura intransigent que la primària pública tingui, en els dos propers cursos, una sisena hora diària per a l'alumnat.

Les desqualificacions del professorat i dels sindicats que ens hi oposem són de corporativisme i de por als canvis. Però, com qualificar de corporativisme el rebuig d'una mesura que se'ns presenta com a millora de la jornada lectiva dels i de les mestres?

És una manera d'eludir un debat de molta més transcendència: el futur i la qualitat de l'ensenyament públic. La sisena hora és la mesura més significativa d'un Pacte Nacional per l'Educació que crea un servei públic d'educació unificant les dues xarxes de centres públics i privats concertats mantenint l'actual status quo i, per tant, perpetuant la fractura social, econòmica i cultural de l'alumnat català.

La distorsió del llenguatge en parlar de doble xarxa de centres sostinguts amb fons públics per referir-se a centres públics (titularitat i gestió públiques) i centres concertats (titularitat i gestió privades) es consolida en aquest pacte per la via dels fets. Un servei públic d'educació en el qual els centres concertats no tindran un model públic i participatiu de gestió, ni el mateix sistema de selecció del professorat, ni els mateixos criteris d'admissió d'alumnes, ni controls públics de la despesa econòmica... I no podem oblidar que la immensa majoria de centres concertats tenen un ideari propi i uns objectius de benefici econòmic.

Som favorables a l'augment de plantilles i a la millora de les condicions d'aprenentatge i atenció dels nostres alumnes. Ens oposem a l'enganyifa i al populisme barat: si aquest curs no es podien augmentar plantilles i, en determinades circumstàncies, no s'han cobert baixes; per què el curs vinent 2.500 mestres seran destinats/ades a cobrir la sisena hora?

Per a la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya és molt més rendible pedagògicament reforçar les hores de classe i reduir les ratios que destinar més de la meitat de la plantilla a fer repàs i estudi una hora al dia. Finlàndia, estat de referència en l'informe PISA, té menys hores lectives i en jornada continuada.

El Departament no fa cas dels professionals que treballem a les escoles públiques i que portem anys demanant augment de plantilles per rebaixar la ratio i poder atendre millor la diversitat (en això la pública va sobrada), una millora i més facilitats en els processos de formació del professorat, més vinculació directa al centre de professionals d'altres sectors... Potser destinar els recursos econòmics i humans a això no és tant d'aparador?

També ens oposem que la sisena hora a la pública sigui la torna perquè determinades privades tinguin accés, a més dels concerts, als contractes programes que els suposaran més ingressos públics a canvi d'una gratuïtat formal, que ja s'havia de produir ara. Ens els dos anys de govern del Tripartit la privada concertada ha experimentat un augment de dotacions del 8,5% i l'11,7%. Quina nova partida pública es desviarà cap a la concertada el proper curs? És així com un govern progressista i d'esquerres entén l'equitat en la distribució dels pressupostos públics? Aquesta és la manera de compensar els sectors més desafavorits? Encara més, en aquest servei públic d'educació, les mesures per als centres públics són obligatòries (el 80% de l'alumnat de primària farà sisena hora el curs vinent i la totalitat a l'altre), mentre que per a la concertada són voluntàries (només 10 centres signaran els contractes programes el curs vinent i aquells que s'hi neguin no deixaran de rebre el concert econòmic).

Malgrat la formalització del Pacte del 13 de març i la signatura protocol·lària del 20 de març, hem de mostrar el nostre rebuig de manera massiva, perquè no es tracta d'un simple augment de la jornada de l'alumnat o d'una mesura electoralista. En el cas de moltes localitats i barris catalans suposarà la definitiva segregació de l'alumnat i la subsidiaritat dels centres públics.

La USTEC no ha signat l'acord, però com a sindicat majoritari del sector té la responsabilitat d'aglutinar i impulsar mobilitzacions contra el Pacte i la sisena hora. De no fer-ho, serà tan responsable com aquells que aquesta setmana han donat el si a l'acord. Esperem que la USTEC no es renti les mans com Pilat, que surti de la seva passivitat i del seu tron mediàtic i cridi a les mobilitzacions contra el Pacte.

Davant de les peticions expressades en reunions de zones i centres d'anar aprofundint les mobilitzacions, la Federació d'Ensenyament de la Confederació General del Treball de Catalunya, acomplint els requisits legals vigents, va convocar dijous, 16 de març, a les 13 h, una concentració al Departament d'Educació (Via Augusta, 202-206. Barcelona). De 12 a 17 h, hi havia vaga legal per poder assistir-hi.

Crida de la CGT a la matriculació en els centres educatius públics

Federació d'Ensenyament de la CGT

Davant el procés de matriculació oficial per al pròxim curs escolar 2006/2007, animem totes les famílies a què matriculin els seus fills i filles en els centres públics, fent una defensa en positiu de l'educació pública. El nostre compromís amb la defensa d'una educació pública de qualitat i amb el tipus d'educació que han de rebre els nostres fills i filles en el segle XXI fan que com a CGT defensem la matriculació en els centres educatius públics per oferir les següents característiques:

- L'educació pública és el reflex de la societat en la qual està immersa i a la qual presta els seus serveis, per tant, l'escola pública acull tots els nens i nenes sense distinció d'ètnies, classe social, religió, sexe, país, capacitats... desenvolupant valors de convivència, solidaritat, pluralitat, llibertat de pensament, tolerància ideològica i de creences i rebutja qualsevol segregació o discriminació social.
- L'educació pública garanteix la cohesió social.
- Els centres públics són nostres, estan oberts a la societat.
- L'educació pública ofereix un ensenyament gratuït i disposa de recursos i professorat especialitzat.
- Estan pròxims a l'entorn natural i social de l'alumnat.
- Els centres públics ofereixen i milloren els seus serveis escolars: menjadors, instal·lacions esportives, laboratoris, biblioteques, aules d'informàtica...

Per les raons exposades, la Confederació General del Treball us convida a matricular els vostres fills i filles en l'escola pública.

LA MIRADA INDISCRETA

La privada no és un servei públic

Emili Cortavitarte

El 20 de març, el president Maragall, la consellera d'Educació Cid i representants de 20 entitats van signar el Pacte Nacional per l'Educació. A nivell públic, el que ha transcendit és que el curs vinent l'alumnat de la Primària pública farà una sisena hora diària.

El Govern i les organitzacions signants presenten el PNE com la superació definitiva de la doble xarxa (pública i privada concertada) amb la creació d'un servei públic educatiu que emparï la totalitat de centres sostinguts amb fons públics i els ofereixi un marc d'estabilitat i seguretat perquè garanteixi el dret a l'educació de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes i treballin junts amb uns objectius compartits, des de la cooperació i la corresponsabilitat.

Aquí rau el veritable sentit i el principal perill d'aquest pacte. Només els centres de titularitat i gestió pública estan acomplint el paper de servei públic: igualtat d'oportunitats, superació de les diferències socioeconòmiques, generadors de convivència, escolarització de l'alumnat amb especials dificultats, participació de la comunitat educativa... No obstant, la xarxa pública suporta un paper subsidiari respecte de la privada. El PNE consolida i aprofundeix aquesta situació.

Els objectius fonamentals dels centres de titularitat i gestió privada són l'obtenció de beneficis econòmics, la transmissió d'un determinat ideari religiós, moral i/o polític i la perpetuació de la societat classista. El Tripartit, autoanomenat govern progressista i d'esquerres, ha augmentat les dotacions a la privada concertada el 8,5% en 2004 i l'11,7% en 2005. La sisena hora a la pública serà la torna perquè determinades privades tinguin accés, també, als contractes programes que els suposaran més ingressos públics a canvi d'una gratuïtat formal, que legalment ja s'havia de produir ara.

L'informe PISA de l'OCDE, marca el camí per seguir per obtenir els millors resultats escolars: despesa educativa superior al 6% del PIB, escola pública mlt majoritària, ràtio professor-alumne baixa, descentralització administrativa i veritable autonomia de centres, valoració social del professorat, forta implicació familiar en el procés educatiu, formació permanent del professorat... La Generalitat i els seus agents socials n'han agafat un altre.

L'ALTRA REALITAT

Ràdio 4 és viva

Timanfaya

Quan les úniques notícies que són portada dels mitjans o tenen a veure amb el Estatut o amb ETA, causa vergonya aliena que la majoria d'aquests no dediquin ni un sol minut del seu preuat temps, ni tan sols per una remota solidaritat corporativa, a informar de la crisi que RTVE està suportant a Catalunya a través de la seva delegació en Sant Cugat i Ràdio 4.

Tot el conflicte sorgeix amb el Pla de Sanejament de Radiotelevisió Espanyola que preveu el tancament de l'emissora en català Ràdio 4 i els programes que en català prepara TVE a Catalunya, així com les desconnexions territorials de Ràdio 5.

De les desconnexions de TVE en Sant Cugat poc podem aportar que no sigui ja conegut, tret que vam créixer amb ella escoltant els primers programes en llengua catalana; d'altra banda, quan parlem de Ràdio 4 estem referint-nos a la primera emissora que va començar a emetre en català fa ja 30 anys i que va ser instaurada com a instrument de normalització de la nostra llengua; quant a Ràdio 5, efectua desconnexions des de les diverses emissores locals que disposa en cadascuna de les quatre demarcacions catalanes. Ara tot apunta que, mentre fa el ximple amb alguns polítics catalans, el govern de l'Estat per mediació de la SEPI pretén abandonar la defensa de la pluralitat lingüística que consagra la Constitució.

Evidentment, com no podia ser menys i era de predir, els treballadors i treballadores no han romàs impassibles i s'han mobilitzat. Han estat efectuat concentracions davant els màxims responsables d'aquest disbarat perquè la societat catalana conegui sense ambigüitats qui són els culpables del descomunal sense sentit. S'han personat a les portes de la seu del PSC a Barcelona per a exterioritzar les seves queixes; davant els seus entranyables senyories en el Parlament de Catalunya perquè no siguin còmplices; en les seus territorials; i, com no, davant les oficines centrals de RNE a Catalunya del cèntric Passeig de Gràcia de Barcelona, fins a no fa molt temps emblemàtic edifici principal de la delegació a la nostra ciutat. Des de l'inici del procés, han confeccionat una pàgina Web (http://www.r4esviva.és/), on es pot seguir el dia a dia de l'assumpte i de la lluita que mantenen, així com la recollida de signatures que estan efectuant pel manteniment de Ràdio 4 i de les emissores de RNE a Tarragona, Lleida i Girona i en contra del desmantellament de RTVE. Companyes i companys, sabeu que compteu amb els meus més senzilles simpaties.

La fal·làcia dels comptes de l'empresa i la col·laboració d'UGT

La lluita de Seat fins al 20 de març

Seccions Sindicals de CGT a Seat

El compte de resultats de Seat de l'any 2005 va tenir números vermells. Segons les dades de l'empresa, s'han perdut 62 milions d'euros. Aquest resultat es veia venir després de la situació que ha generat l'empresa en l'últim any dintre de la seva estratègia de reconversió. No obstant això, el grup Audi ha batut tots els records de vendes i de beneficis de la seva història. Encara que els tècnics econòmics de CGT han d'estudiar amb deteniment la documentació lliurada, podem valorar d'inici algunes qüestions:

-Si al 2004 va haver-hi 440 milions de 'royalties' pagats a VW, quants se n'han pagat al 2005?

-L'empresa no reflecteix les quantitats percebudes per la cessió de terrenys de Zona Franca, encara que reconeixen que "estan en la caixa".

-El 'cash flow' (beneficis abans d'impostos i amortitzacions) continua sent molt important. Els més de 286 milions generats, a pesar de la baixada de producció en l'any 2005, són una prova de la creació de riquesa que aporten entre totes i tots els treballadors.

-Les amortitzacions s'estan incrementant en els últims anys a un ritme accelerat. En concret aquest any s'han amortitzat 104 milions d'euros més que al 2002.

-Els cotxes lliurats a Comercial des de la Fàbrica han estat 401.000, mentre que els venuts han estat 422.000. Si tenim en compte que les produccions han estat de 384.000 unitats, és evident que l'estoc s'ha reduït al voltant de 38.000 cotxes, a costa dels dies de no producció.

-Els salaris del 2000 van ser, en total, de 407,95 milions d'euros. Al 2005, han suposat només 372,95 milions d'euros. És a dir: 25 milions menys que fa cinc anys. L'abaratiment de sous pel contracte d'Oficial Auxiliar provoca aquesta baixada del cost de salaris per a l'empresa.

-Falta, a més, quantificar el cost dels acomiadaments que també han inclòs en els resultats.

Estratègia per augmentar beneficis

El president de Seat reconeixia, el 16 de febrer, que els acomiadaments ("alleugeriment d'estructura") no eren per la baixada de vendes sinó per facilitar la reestructuració i per això ara s'obren bones perspectives. Encara més, les recents declaracions de la Direcció del Grup Audi anunciant la producció del model Inca i de cotxes de gamma petita en països "més barats" és la consumació d'una estratègia que va començar amb la desaparició de l'Inca i l'Arosa i va seguir amb el conveni i l'ERO.

Tot això corrobora la nostra anàlisi de principis d'any passat en què dèiem que la crisi no era tal i que l'empresa l'havia generat per reestructurar l'empresa i sol·licitar ajudes al Govern. A això se suma la magnífica situació del grup Audi, al qual la multinacional s'ha lligat en les seves pitjors decisions industrials i comercials, però de la qual ens deslliga per als beneficis i per al bo. Si tenim en compte que mentre a nosaltres ens apliquen acomiadaments (això sí, pactats amb alguns sindicats) a VW estan negociant jubilacions als 58 anys, amb el 100%, per això la plantilla es continua preguntant si és part del grup o només té drets als cops.

Cada vegada és més palpable en els tallers de Martorell, i corre en boca de tothom, la possibilitat d'un augment de produccions amb la creació del torn de tarda a la línia 2 (Altea-Toledo) per a mitjans d'abril.

Continua la lluita

Han transcorregut tres mesos des que es van fer efectius els acomiadaments i, en aquest període, els i les acomiadades han acabat de realitzar les diferents gestions i tràmits (atur, elecció d'opció de la indemnització, demandes, etc.), organitzats en una Coordinadora d'Acomiadats i Acomiadades, que es reuneix cada dimarts en Assemblea per a programar activitats (bàsicament concentracions setmanals a l'entrada i sortida dels torns i altres accions que decideixen també setmanalment).

S'han creat Comitès de Solidaritat en nombroses localitats, on s'organitzen actes informatius sobre la barbaritat que s'està vivint a Seat. A més, la solidaritat econòmica també va funcionant, amb aportacions en metàl·lic, ajudes en l'edició de cartells, octavetes, pancartes, etc., així com adquisició de samarretes, CD i bons d'ajuda que s'han editat.

S'ha participat en la rua del Carnaval de Barcelona i en la manifestació del Dia de la Dona Treballadora del 8 de març. El 9 de març, un grup d'afiliats de la CGT va ocupar el concessionari de Volkswagen a la Rambla Catalunya de Barcelona. En tancar aquesta edició del "Catalunya", hi havia convocada una manifestació a Barcelona pel 25 de març, per la Coordinadora d'Acomiadats i Acomiadades i pels Comitès de Solidaritat, i a la qual la CGT donava suport.

Hi ha un apartat molt important que ja ha començat a ocupar una part del calendari dels afectats per l'ERO i pels qui tinguin l'oportunitat d'acompanyar-los: els judicis pel centenar llarg de demandes que s'han presentat contra els acomiadaments. El 15 de març va començar amb el primer judici per les més de 120 demandes presentades pels acomiadats.

Denúncia contra el president del Comitè

Josep Jané, exmembre d'UGT del Comitè d'Empresa de Seat, va presentar una denúncia al Jutjat Social contra el president del Comitè d'Empresa de Martorell i màxim responsable de la UGT a Seat, Matías Carnero. L'exdelegat de la UGT a la Seat a Martorell va afirmar, declarant com a testimoni en el primer judici per les demandes dels acomiadats, que Carnero va anunciar el juny –mesos abans de la presentació de l'expedient de regulació (ERO)– als membres de la Secció Sindical de la UGT que les vendes anaven malament i que s'acostava una retallada de plantilla, pel que volia que es confeccionessin llistes de treballadors no afins al sindicat. Jané va aportar com a prova alguns documents manuscrits i va remarcar que en la confecció de la llista no es van utilitzar els criteris de polivalència o professionalitat.

Davant d'aquesta greu denúncia, CGT ha manifestat que els fets que es denuncien són gravíssims i que si després del preceptiu judici se sentencia que són certs, es donaria fe d'una cosa que ja des de fa temps s'intuïa entre la plantilla.

Suport als companys de CGT a VW de Pamplona

Cal destacar també la solidaritat de la CGT de Seat i de la Federació del Metall de Catalunya de la CGT amb els 4 companys delegats de CGT de la factoria de VW de Landaben (Pamplona), encausats per la direcció de la multinacional per denunciar les actuacions del metge de l'empresa. L'acusació particular de l'empresa els acusava de calúmnies i injúries i demanava dos anys de presó i 17.000 euros entre multa i indemnització. Un autobús va sortir de Barcelona per acudir al judici realitzat el 7 de març a Pamplona, i donar suport als companys davant d'aquest nou atac contra el sindicat.

Denúncia dels perills dels nous trens del metro de Barcelona

Secció Sindical CGT Metro i Antonio Aranda

Durant el mes de febrer passat, la CGT del Metro de Barcelona va denunciar davant la Inspecció de Treball, el Departament d'Indústria, el Departament de Transports i el Síndic de Greuges, els riscos que consideren que tenen els nous trens de la sèrie 5.000 que l'empresa està posant en circulació en les línies 2, 3 i 5, de forma unilateral i sense escoltar les peticions de modificacions bàsiques que els treballadors hem realitzat.

Els riscos i les denúncies se centren bàsicament en les condicions tècniques i d'accessibilitat en cas de necessitat de desallotjament del passatge per la via, motivat per qualsevol circumstància que impedeixi al tren arribar a l'estació, com a avaria del tren, la manca de fluid elèctric, descarrilament, etc.

Per a la CGT, els treballadors i els treballadors, el fet que aquests trens no tinguin accés directe des de la cabina de conducció a la via, i que tot el protocol de desallotjament es realitzi a través de les portes de passatge, impossibilita físicament que en cas d'aglomeració, molt habitual en hores punta, el conductor pugui realitzar de forma ràpida i tranquil·la les maniobres necessàries per a efectuar el desallotjament del tren, cosa que es complica en el cas de tenir que realitzar-se en un túnel de via única, ja que les escales de baixada es troben al centre del tren.

En les diferents proves que s'han fet s'ha demostrat que entre dos i tres tècnics tarden més de 15 minuts a col·locar les escales de desallotjament amb el tren buit, no havent-se realitzat cap prova amb el tren ple.

La CGT creu que ja és una temeritat que existeixin 12 trens corrent en aquestes condicions, i per a més preocupació, hem de comunicar que els conductors no estan rebent cap formació pràctica de com s'instal·len aquestes escales. Igualment, el personal que està a les estacions i que hauria de ser el que acudeixi en auxili del conductor, tampoc té cap formació en aquest aspecte. De fet, no saben ni com accedir dins del tren. Això si aquest personal existeix, perquè continuem recordant que moltes estacions estan buides durant part del servei, sobretot els caps de setmana.

La Direcció de l'empresa s'ha negat a efectuar les modificacions necessàries al·legant, oficiosament, motius econòmics. Així mateix, no han lliurat als representants dels treballadors les certificacions necessàries dels organismes competents per a la posada en marxa d'aquests trens.

Per aquest motiu, i davant les constants incidències que s'estan succeint al Metro, la CGT es va veure obligada a denunciar la situació davant els diferents ens que tenen relació amb aquests fets.

Però havent passat més d'un mes i només el Síndic de Greuges havia contestat a la nostra denúncia en el sentit que ha contactat amb els altres departaments perquè agilitin la resposta, rebent de moment, el més absolut silenci per part dels mateixos.

Per a nosaltres és insuficient, ja que 12 trens estan circulant cada dia i creiem que els milers de passatgers tenen dret a què l'autoritat competent certifiqui o no la idoneïtat dels mateixos.

La CGT no accepta ser responsable, ni per activa ni per passiva, de qualsevol incident que es produeixi per aquest motiu i ha exigit públicament el pronunciament en un sentit o un altre de la Inspecció de Treball, del Departament d'Indústria i del Departament de Transports de la Generalitat, de forma urgent.

La CGT té a disposició qui les vulgui conèixer les diferents denúncies en què s'expliquen més tècnicament els motius que les sustenten. Si es vol una còpia d'aquestes, es poden demanar escrivint a spcocgt@terra.es.

Concentracions exigint un referèndum pel Conveni de Correos

CGT Correos Sabadell

Treballadors i treballadores de l'empresa Correos es van concentrar el 23 de febrer a Barcelona, Sabadell, Palma de Mallorca i una vintena de ciutats de l'Estat espanyol, convocats per la CGT, i i en el marc d'unes aturades de dues hores, per pressionar en la negociació del Conveni Col·lectiu, reivindicant una millora substancial quant a drets, condicions laborals i retribucions, i reclamant un referèndum sobre el Conveni Col·lectiu.

En aquest sentit, uns setanta treballadors i treballadores de Correos, convocats per la CGT, es van manifestar a Sabadell davant de l'oficina de la Via Massagué, per demanar a l'empresa que convoqui un referèndum per poder votar el Conveni Col·lectiu, un conveni que s'està negociant sense l'acord dels treballadors i les treballadores, i l'esborrany del qual que ha presentat fins ara l'empresa és prou negatiu, fins i tot pitjor que el conveni que hi havia abans.

Aquesta manifestació va coincidir amb dues manifestacions més dels treballadors de Correus a la ciutat de Barcelona, una al barri de Gràcia i l'altra a la plaça de Catalunya.

CGT exigeix que Correus doni als treballadors i les treballadores l'opció de votar l'esborrany final quan aquest es presenti: "Si l'empresa i els sindicats que semblen afins diuen que el Conveni que es presentarà és tan bo, no crec que hi hagi cap problema a presentar-lo als treballadors i les treballadores. Si tots el veiem bo -si és que és bo, el signarem".

Les pràctiques de negociació a Correos van de la següent manera: et donen l'esborrany del conveni en fascicles i, finalment, et donen l'esborrany sencer. Ara ens han donat dues còpies de l'esborrany però del tema del règim retributiu, que és un dels més importants, no se'ns ha lliurat res. En el lloc on hauria d'aparèixer el règim retributiu apareix un espai en blanc i no hi diu res.

El que va passar amb l'anterior conveni va ser que l'últim dia ens van enviar l'esborrany final i ens van dir: "Demà se signa l'esborrany". Si volies et presentaves i el signaves i si no, doncs no.

El sou d'un carter que entri en aquests moments a l'empresa se situa en 800 euros. Les úniques possibilitats d'augment de sou són augments en sou variable, és a dir, que cobres en funció de la productivitat de l'empresa i sempre que no et posis malalt. Qui es posa malalt i agafa la baixa, no el cobra. Si estàs treballant tot l'any i l'empresa veu que no té els resultats que hauria de tenir, tampoc no el cobres. Sabio assegura que es troben en una situació de "total indefensió".

Davant les intencions de la Direcció de Correos de tancar la negociació del II Conveni Col·lectiu que imposarà modificacions en les condicions de treball i en els drets i obligacions del personal laboral i del personal funcionari pels propers tres anys, i que només beneficiarà l'empresa i els sindicats gnants (CCOO, CSIF i UGT), tot això sense comptar amb l'opinió de la plantilla.

Des de la Confederació General del Treball, es continuarà lluitant en defensa de la capacitat de decidir per part de les treballadores i treballadors sobre el seu propi futur, exigint una consulta-referèndum prèvia sobre el proper Conveni Col·lectiu.

LABORAL

Comencen les eleccions sindicals

Jose Ángel Ciércoles

Ja s'ha iniciat la cursa per l'obtenció de delegats i delegades que, fins a finals del 2007, aniran configurant el nou mapa sindical "oficial" a Catalunya i a la resta de l'Estat.

La UGT va prémer el gallet de sortida amb un acte de masses a Barcelona en què es va escenificar les línies generals del que serà la seva campanya:

-Per una banda, atacs a CCOO per posicionar-se al costat del PP sobre el tema del Patrimoni Sindical Històric, però sense arribar a trencar la "unitat d'acció";

-I per altra banda, una novetat, atacs i desqualificacions contra CGT per part del secretari general de Catalunya, Josep Maria Alvárez.

El que intenta la UGT és diferenciar-se de CCOO -com fa cada quatre anys- quan arriba la campanya d'Eleccions Sindicals, em centraré en l'últim punt.

És rellevant dir que el Sr. Alvárez utilitza part del seu temps per fer un atac al sindicat de la CGT, que segons les seves pròpies paraules "és un sindicat més petit que qualssevol de les seccions sindicals que la UGT té en una gran empresa com la Seat". Si això fos així, el més adequat seria acomiadar els seus assessors d'imatge, ja que pel sol fet d'anomenar-nos públicament ja ens dóna una rellevància que segons les seves paraules no tenim.

També ens acusa de mafiosos i de covards perquè pintem a les cases dels "seus" delegats i no a la dels empresaris. Respecte a això, és necessari fer dues consideracions:

-El Sr. Alvárez no sap a on pintem, ni tan sols si pintem, i si ho sap i té proves que es presenti al jutjat;

-La CGT no té cap culpa que molts treballadors creguin que la UGT és la primera barricada que han d'enderrocar per a poder lluitar contra els empresaris.

Les nostres llistes d'acomiadats, represaliats, etc. parlen per elles mateixes i demostren que no som una organització precisament "covarda".

No sentim que les paraules de la UGT siguin una acusació o un insult quant ens anomena "aprenents de sindicalistes". Sempre volem aprendre del sindicalisme i no volem arribar a ser grans "professionals del sindicalisme" com la UGT, que és una empresa amb professionals disposats a tot per tal de mantenir els seus llocs de treball.

Creiem que és un bon inici de campanya per la CGT: "borden, aleshores cavalquem".

Continua la lluita contra la LOE

Federació d'Ensenyament de la CGT

Després del debat parlamentari en el Congrés dels Diputats, i davant el debat que tenia que fer-se en el Senat, la CGT va organitzar el 22 de febrer conjuntament amb altres organitzacions, una nova jornada de lluita a nivell de l'Estat espanyol en defensa de l'ensenyament públic i contra la Llei Orgànica de l'Educació (LOE) que vol tirar endavant el govern del PSOE, una jornada en què sota el lema "L'educació pública en perill. Per una educació pública, laica, de qualitat i que garanteixi la cohesió social", es van desenvolupar diverses mobilitzacions i actes.

Des de la CGT, es critica que la LOE és una peça més en la mateixa línia de la Directiva Bolkestein aprovada pel Parlament Europeu, que permet la liberalització i privatització absoluta dels serveis públics, convertint l'educació en un negoci al que progressivament s'accedirà amb garanties de qualitat en funció del poder adquisitiu, en funció de la classe social.

Des de la CGT, es proposa:

-una valoració global en positiu de l'educació pública enfront de la concertada;
-el rebuig de tota la política de concerts educatius i privatització del servei públic educatiu;
-el finançament suficient de l'educació pública amb un 7% del PIB;
-una educació pública laica
-i l'adopció de mesures concretes de millores socials i laborals del professorat i personal.

Trobada del sindicalisme alternatiu europeu de l'Ensenyament

La Federació Europea del Sindicalisme Alternatiu del sector de l'Ensenyament (FESAL-E), en la qual participa la Federació d'Ensenyament de CGT, va organitzat del 3 al 5 de març el 1r Fòrum Ibèric a la ciutat de Guarda (Portugal), sota el lema "Sense fronteres, sense banderes", en el qual es van portar a terme diversos debats, xerrades i activitats. En aquesta trobada va sortir la proposta de que en el 1r Congrés de la FESAL-E, a Locarno (Suïssa), els dies 29 i 30 d'abril de 2006, es prepari una campanya europea d'informació i mobilització. Informació sobre la trobada de Guarda i sobre la FESAL al web www.fesal.it

Jornada de lluita en defensa del ferrocarril públic

Secció Sindical SFF-CGT Tarragona

El SFF-CGT va participar, el 2 de març, en una jornada europea organitzada conjuntament amb sindicats alternatius de diversos països, en defensa del ferrocarril públic. Dins d'aquesta jornada, es van realitzar accions a diferents ciutats de l'Estat espanyol i tancades d'afiliats, com la realitzada a Tarragona, en què es va portar a terme un tancament de 24 hores dels delegats del SFF-CGT de les empreses ferroviàries Adif i Renfe-Operadora en el local del Comitè Provincial. Així mateix, durant tota la jornada es portaren a terme diversos repartiments de fulls informatius a l'usuari en l'estació de Tarragona, així com una assemblea permanent de treballadors. Entre els motius que van portar a aquesta acció informativa i reivindicativa hi trobem:

1) La política repressiva de l'empresa Renfe-Operadora

Durant els últims anys, Rodalies Renfe ha optat per una política d'abaratiment de costos basada en la retallada de prestació de serveis en les seves estacions de viatgers, retallada que està portant a que Renfe canviï el seu personal propi de venda de bitllets per a substituir-lo per empreses de seguretat, empreses subcontractistes i/o màquines auto-venda i torniquets de control que han convertit en autèntiques gàbies les estacions. Això contribueix determinantment a l'augment de la inseguretat, a la deterioració de la qualitat del servei i a la falta d'informació al viatger.

Paral·lelament a aquest canvi, a pitjor en la qualitat i en lo social, l'antiga Renfe i l'actual Renfe Operadora s'han dedicat en els últims anys a reprimir totes les reivindicacions del seu personal de taquilles, com és el cas de Rodalies de Bilbao, on la prefectura de Renfe-Operadora va decidir sancionar als membres del Comitè de Vaga amb quatre mesos d'ocupació i sou i una reclamació de 10 milions d'euros per danys i perjudicis a la "marca Renfe". Una vegada mes pretenen que els treballadors paguin la seva dolenta gestió i el benefici que es duen les empreses privades. A més volen eliminar tot escletxa de sindicalisme combatiu, impedint el dret de vaga i represaliant a aquells que les convoquen.

2) Defensa del ferrocarril com a servei públic

Aquest tancament s'emmarcava dintre de la Jornada de Lluita Europea contra la privatització del ferrocarril i les seves conseqüències (disminució de la seguretat, augment del cost públic i increments de tarifes, desaparició de serveis considerats econòmicament poc rendibles, degradació de la qualitat en el servei). Durant els últims anys, diversos sindicats alternatius, combatius i disposats a defensar els interessos dels treballadors i de la societat, ens estem coordinant en el territori europeu - juntament amb companys de França, Itàlia, Suècia, Gran Bretanya, Alemanya i Bèlgica - per a lluitar contra la privatització i en defensa dels drets socials que tant ha costat aconseguir.

3) Projecte de Llei Ferroviària de Catalunya

La intenció del Projecte de Llei Ferroviària de Catalunya, presentat pel conseller de Política Territorial i Obris Públiques de la Generalitat, és la privatització del servei públic ferroviari i la venda de les empreses públiques ferroviàries. No es tracta tan sols d'introduir nous operadors privats, cosa ja de per si greu per a la seguretat i el servei, ja que els criteris de servei públic estaran supeditats als interessos particulars de les empreses privades en aplicació pura del concepte de productivitat, estalviant en aquells aspectes que sigui possible (en desenvolupament i implantació de sistemes de seguretat, en manteniment del material i de la infraestructura, en formació del personal, en qualitat i freqüència del servei, etc.) incrementant les tarifes i reservant com dividends una part substanciosa de les subvencions públiques.

4) ERO a Adif i Renfe-Operadora

El passat dia 24 de Febrer la Direcció d'Adif i els sindicats UGT, CCOO i SF van signar l'ERO 2006-2010, l'afectació final del qual en el conjunt de la xarxa ferroviària arribarà a l'acomiadament d'uns 2.500 treballadors. En la província de Tarragona afectarà a 43 treballadors que durant aquest període reuneixen les condicions de prejubilables, suposant més del 10% de la plantilla de la província (sense comptar les possibles baixes incentivades).

Aquest expedient unit al subscrit per aquestes organitzacions en Renfe-Operadora al juliol de 2005 per al període 2005-2009, suposa una destrucció d'ocupació en el ferrocarril de 4.500 llocs de treball en cinc anys. La repercussió a l'usuari s'aguditzarà encara més si cap, amb el tancament d'innombrables estacions, degradació en la qualitat del servei, degradació de les instal·lacions i de la seguretat en la circulació dels trens, etc, i tot això a canvi d'un augment en les tarifes molt per sobre de l'IPC.

Les càrregues de treball continuen existint pel que aquestes mesures suposen la subcontractació dels serveis a empreses els treballadors de les quals tenen pitjors condicions de treball, una formació més precària i uns sous més baixos.

5) Tancament d'estacions a les comarques de Tarragona

Vinculat als continus acomiadaments col·lectius que venim sofrint els ferroviaris en els últims anys, fruit d'una visió purament economicista del ferrocarril, orientat cada vegada més cap a l'alta velocitat per part del Ministeri de Foment, ADIF, en la demarcació de Tarragona i durant aquest mateix any té previst el tancament de diverses estacions (Ascó, Riba-roja d'Ebre, Flix i Mora la Nova) amb la conseqüent amortització dels llocs de treball, així com la reducció de personal en les estacions de Reus i Tarragona, i la supressió del Lloc de Comandament de Tarragona.

Lamentablement aquest procés no és nou, havent-se produït tancament d'estacions i/o reducció significativa de l'horari de presència de personal en dates no molt llunyanes (Torredembarra, Plana de Picamoixons, Valls i Montblanc).

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT s'oposa de manera rotunda a totes aquestes mesures que afecten a la seguretat en la circulació i per tant a la de l'usuari del ferrocarril, a més de a la qualitat del servei i al manteniment de les instal·lacions.

El tancament d'estacions al Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre

Text i foto: **Joan Ramon Ferrandis Breso, SFF-CGT Tarragona**

Novament, les estacions de les comarques del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre s'han vist afectades per un procés en el qual es pretenen tancar quatre de les escasses estacions que romanien encara obertes en aquestes comarques. Aquesta agressió al servei públic ferroviari es concreta en el tancament immediat de la dependència del Lloc de Comandament de Tarragona en la qual operen 10 agents i que s'encarrega de la regulació dels trens que circulen en direcció a València, així com el tancament, també immediat, de l'estació d'Ascó, deixant-la sense personal, així mateix les estacions de Móra la Nova, Flix i Riba-roja d'Ebre seguiran els passos d'Ascó en un breu espai de temps, segons ha anunciat el representant d'Adif, tot això motivat per raons "tecnològiques". Fa mesos que s'estan realitzant proves del nou sistema de Control de Trànsit Centralitzat (CTC) en la línia de Móra la Nova a Saragossa, i que una vegada implantat agilitarà sens dubte el trànsit ferroviari, però de cap manera augmentarà la seguretat en la circulació, ni tan sols la mantindrà, ja que els 16 treballadors que es veuran afectats, entre moltes altres funcions supervisen el pas dels trens, confirmant que no existeixen desplaçaments en el carregament, situació perillosíssima en cas de produir-se donat l'intens trànsit de matèries perilloses per la línia afectada, amb una orografia molt irregular, plena de túnels, talussos i trinxeres; a més, la línia ferroviària transcorre per l'interior de la mateixa central nuclear d'Ascó.

També hem de tenir en compte que cap de les estacions afectades disposa de pas inferior de viatgers per a creuar les vies, i que en el cas que no existeixi personal que indiqui als usuaris aquesta circumstància, el risc d'atropellament és més que evident. A més, la qualitat del servei es veuria reduïda al mínim exponent, quant a informació de les circulacions, retards, venda de bitllets i gestió o auxili dels possibles contratemps que poguessin ocórrer als viatgers en l'entorn de les instal·lacions ferroviàries.

No es pot escapar a qui solament contempla criteris econòmics en la gestió dels béns públics que les estacions afectades no donen servei solament a les poblacions on es troben, sinó que la comarca sencera utilitza aquesta infraestructura, veritable columna vertebral de l'entorn. Des de CGT s'ha tingut molt clar quin era el paper que el sindicat havia d'ocupar en aquest procés, i s'han oposat contundentment des del mateix moment que se'ls va anunciar el tancament, presentant al·legacions a la direcció d'Adif, encaminades bàsicament al manteniment dels llocs de treball, amb arguments de pes referits tant a la seguretat del trànsit ferroviari com a la qualitat del servei que es deixaria de prestar als usuaris. Aquesta ha estat una argumentació contrària a les dels sindicats majoritaris, que solament s'han preocupat de donar sortides individualitzades als treballadors afectats, sense preocupar-se de la perduda genèrica dels 26 llocs de treball, ni molt menys de l'agressió social que comporta aquesta mesura.

No és estrany, per altra banda, la poca dedicació d'UGT i CCOO que a nivell estatal en les empreses de Adif i Renfe Operadora han signat sengles Expedients de Regulació d'Ocupació que afecten en el seu conjunt un total de 4.500 treballadors i treballadores, i que a Adif suposa el 18% de la plantilla actual, picada ja al seu torn pels anteriors i repetitius ERO.

Aquestes són les conseqüències de tot aquest procés, responsable directe com n'és la Llei del Sector Ferroviari, presentada pel govern del PP i aprovada pel del PSOE després de lleugeres modificacions el 2004 i que va entrar en vigor al gener de 2005, assumida al seu torn per tot el Comitè General d'Empresa de Renfe, excepte per CGT, a canvi d'augmentar desorbitadament els drets sindicals aportats per l'empresa, amb la intencionalitat clara d'aplanar el terreny a les empreses privades.

En data actual, la seva germana petita, la Llei del Sector Ferroviari de Catalunya, ha estat aprovada ja. CGT hi va presentar al·legacions i va proposar un plec d'esmenes a la totalitat als diferents grups parlamentaris, a més d'anar teixint una xarxa d'informació a la ciutadania, com a principal perjudicada, demanant de manera explicita l'oposició frontal a aquest projecte.

Els delegats i militants de CGT es troben en permanent lluita contra aquestes agressions, han posat en coneixement dels mitjans de comunicació les nefastes conseqüències d'aquests processos en multitud de rodes de premsa, s'estan realitzant repartiments d'octavetes informatives als usuaris en les principals estacions, xerrades i debats en tots els àmbits on és possible, comunicacions escrites i reunions amb les diferents administracions implicades, així com una pressió constant dintre dels Comitès d'Empresa de les diferents empreses ferroviàries.

OPINIÓ: La CGT davant el Pacte Nacional per a l'Educació

Federació d'Ensenyament CGT

El Pacte Nacional per a l'Educació, signat el passat 20 de març entre el Departament d'Ensenyament de la Generalitat i alguns sindicats i agents socials, es vol vendre com la superació definitiva de la doble xarxa de centres sostinguts amb fons públics (públics i privats concertats), segons diuen amb la creació d'un /"servei públic educatiu que empari la totalitat de centres sostinguts amb fons públics i els ofereixi un marc d'estabilitat i seguretat que garanteixi el dret a l'educació de tots els ciutadans i ciutadanes, i que treballin junts amb uns objectius compartits, des de la cooperació i la corresponsabilitat"/. Objectius aquests que es concretarien en la sisena hora obligatòria a la primària pública i en els contractes programa als centres concertats (amb increment de partides per despeses de funcionament i de personal docent i no docent), tot això a canvi de la gratuïtat en sis anys.

El problema de fons, no obstant això, és un altre. Només els centres de titularitat i gestió pública estan acomplint el paper de servei públic en les seves vessants d'igualtat d'oportunitats, de superació de les diferències socioeconòmiques, de generadores de convivència, d'escolarització dels i les alumnes amb especials dificultats... I la xarxa pública suporta un paper subsidiari respecte de la privada en la majoria de ciutats catalanes.

Aquest esforç de la pública queda arraconat amb un Pacte que torna a desviar una part important de despesa pública cap a centres de titularitat privada, on l'objectiu fonamental és l'obtenció de beneficis econòmics.

El que un govern d'esquerres hauria de fer és potenciar de veritat la xarxa pública. Per què els fons aportats pel Tripartit a les concertades han suposat uns augments del 8,5 i l'11,7% el 2004 i 2005, respectivament? Com és possible que aquest curs no s'hagi pressupostat per augmentar les dotacions de mestres i professors per millorar l'atenció a la diversitat i en canvi el curs vinent es vulguin contractar més de 2.500 mestres per cobrir la sisena hora? Per què la despesa educativa del 6% no és una acció de govern i es converteix en moneda de canvi d'aquest pacte?

Per a la Federació d'Ensenyament de la CGT, els eixos que hauria de tenir un veritable Pacte Nacional per a l'Educació haurien de ser:

- Un pla de finançament per arribar a una inversió per a l'ensenyament públic del 6% del PIB de Catalunya en la present legislatura.
- L'aposta per una xarxa d'ensenyament públic única, laica i gratuïta.
- Un pla de construccions escolars que completés una oferta pública de qualitat en tots els nivells educatius i territoris.
- La supressió progressiva dels concerts educatius durant la present legislatura.
- La potenciació de la participació de la comunitat educativa i la gestió democràtica i plural en els centres.
- L'increment de les funcions dels òrgans col·legiats de gestió com a via per potenciar l'autonomia dels centres.
- La millora de les condicions laborals i professionals dels treballadors de l'ensenyament: accés directe de l'actual professorat interí o substitut, jornada continuada, disminució de la ratio professor/alumnes, augment de plantilles per poder aplicar desdoblaments, hores b, atenció específica...
- La revisió de les competències bàsiques que ha d'aconseguir l'alumnat, així com els mecanismes i mitjans necessaris per aconseguir-los mitjançant un currículum obert, diversificat i integrador.

Concentracions de suport al delegat de CGT acomiadat a Correos de Tarragona

Donant continuïtat a les mobilitzacions endegades des de la Secció Sindical de CGT Correos de Tarragona, amb motiu de l'acomiadament del delegat sindical de la CGT Carles Icart per part de la direcció de Correos de Tarragona, el sindicat realitza una sèrie de concentracions els dimarts i dijous davant la Direcció Provincial de Correos de Tarragona, en principi fins a la data del judici.

Així doncs, la CGT ha exigit a la cap provincial de CyT, Mercè Marín, el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, on es declara definit el contracte del company Carles, i que es porti a terme la readmissió immediata.

Alguns resultats eleccions sindicals

Dow Jones Reuters

El 21 de març, es van celebrar eleccions sindicals a l'empresa Dow Jones Reuters Business Interactive Spain SL , l'activitat de la qual està relacionada amb bases de dades, la participació de la plantilla va ser del 99% i es van triar 3 delegades de personal. CGT vam obtenir 2 de les delegades i CCOO 1.

Autobusos de Barcelona-TMB

CGT va ser el sindicat més votat en les eleccions celebrades el dia 7 de març.
CGT, 654 vots,, 7 delegats
UGT, 591 vots, 5 delegats
SIT, 536 vots, 5 delegats
ACTUB, 489 vots, 5 delegats
CCOO, 466 vots, 5 delegats

CGT es consolida com força més votat dintre del transport urbà de Barcelona. Més informació: http://www.cgtbus.com

Hotel Juan Carlos I

CGT, 5+1; CCOO, 4; UGT, 2; Independents, 2

Cafeteria el Vall d'Hebron

CGT, 3; USOC, 3; UGT, 3

Pastisseria Mauri

CGT, 2; CCOO, 2; UGT, 1

Hotel Avenida Palace (parcials)

CGT, 2; CCOO, 2

RTVE vol acomiadar més de 4.000 persones

Secció Sindical CGT RTVE

La Societat Estatal de Participacions Industrials (SEPI) ha proposat una retallada de plantilla que afectarà 4.026 treballadors i treballadores (3.133 d'ells fixos o amb contracte indefinit) de RTVE, quasi la meitat de la plantilla anirà al carrer. Així, un servei de comunicació que hauria de ser considerat un servei públic, malgrat la baixa qualitat de bona part de la seva programació i la seva utilització política per part dels partits governants, rebrà una sotregada brutal, que també afectarà els centres de Catalunya i que comportarà el tancament de la històrica emissora en català Ràdio 4.

El pla de la SEPI estableix el tancament generalitzat de centres de treball, amb la desaparició d'emissores locals i provincials de RNE i la reducció a simples corresponsalies de la resta d'emissores i centres de TVE, així como l'eliminació de programacions especifiques a Catalunya i les Illes Canaries.

Davant aquesta situació des de CGT entenem que no queda altra opció que una resposta contundent contra l'intent de desmantellament de RTVE. Així, des de la CGT es dona ple suport a la vaga de 24 hores convocada pel Comitè Intercentres de RTVE pel dia 5 d'abril, contra la reducció de plantilla (fixos i contractats), contra la reducció i privatització de RTVE, i contra la pèrdua de drets i salaris.

S'ha de tenir en compte que des de 1982 s'incompleix la legislació que obliga a l'Administració a subvencionar l'ens públic RTVE, per tant les pèrdues han estat promogudes pels diferents governs. També s'ha de tenir en compte que RTVE no és massa gran si la comparem amb altres radiotelevisions del nostre entorn. I finalment, remarcar que no ens trobem davant un sector en crisi, no sobra plantilla ja que cada vegada es contracten més empreses de serveis i productores de programes. Ens trobem doncs davant un altre exemple de polítiques neoliberals que provoquen successives subcontractacions i precarietat i sobreexplotació dels treballadors, així com la potenciació d'una ràdio i una televisió orientades només al benefici econòmic.

És necessari realitzar la transició democràtica en la radiotelevisió pública, protegir-la de la voracitat del sector privat i posar-la al servei dels ciutadans i ciutadanes.

Els sindicats de TV3 reclamen l'aprovació de la Llei de Reforma de la CCRTV

Les seccions sindicals dels sindicats presents a TV3 (CGT, SPC, CCOO i UGT) han exigit públicament a través d'un comunicat conjunt l'aprovació immediata de la llei de reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV). La reforma d'aquesta normativa, que regula el funcionament dels mitjans públics catalans, és un tema que s'arrossega des de fa més de sis anys, que CiU va intentar endarrerir i evitar tot i l'acord del Parlament de Catalunya de desembre de 1999, i que el govern tripartit actual es va comprometre a tirar endavant en el Pacte del Tinell. Els sindicats entenen que ja és l'hora que es porti a terme i que és una normativa imprescindible per a incrementar la pluralitat i independència dels mitjans de comunicació públics.

Es prepara la traïció del sindicalisme institucional a ACC Spain

Col·lectiu Catalunya i Antonio Aranda

ACC, multinacional italiana, amb la complicitat de l'anterior propietari d'Unitat Hermètica, la multinacional sueca Electrolux, es proposen acabar amb l'Empresa si l'Administració i els treballadors no ho impedeixen.

ACC (antiga Unidad Hermética) compta amb unes 1.000 persones als Centres de Sant Quirze del Vallès i Cervera. Fabrica compressors hermètics, exportant per tot el món més del 80% de la producció. És una empresa autosuficient a tots els nivells, fabriquen productes de 1a. qualitat i compten amb una important cartera de clients en tot el món. Però la nefasta política Industrial d'Electrolux, anterior propietari, que només pensava a emportar-se els beneficis sense invertir-los a l'Empresa, així com ACC, han arrossegat a la difícil situació per la qual estan passant els treballadors i en aquest moment si no es prenen mesures urgents que, entre altres sanegen econòmicament l'Empresa la continuïtat de la mateixa corre un seriós perill.

Els treballadors i treballadores de l'empresa estan disposats a lluitar per la continuïtat d'aquesta, i en aquest interès dediquen tota la seva energia, per això es mobilitzen (a Sant Quirze de Vallès, a Sabadell, a Barcelona) amb l'objectiu d'explicar la situació a l'opinió pública i sobretot per a exigir a l'Administració que s'ha de salvar a Unitat Hermètica encara que per a això sigui aquesta la que es faci càrrec de l'Empresa, ja que no podem continuar perdent el teixit industrial del nostre país.

Els treballadors i les treballadres d'ACC exigeixen responsabilitat a la multinacional, que aquesta es plasmi en un Pla Industrial a mitjà o llarg termini, amb inversors, amb tecnologia i amb un plans social que garanteixi l'estabilitat del conjunt de la plantilla. Els treballadors de l'empresa també exigeixen una major participació de la Generalitat per a solucionar aquesta situació

Amb motiu de la situació de lluita pel manteniment dels llocs de treball en què es troben els treballadors i les treballadores d'ACC Spain, s'han seguit portant a terme una sèrie de mobilitzacions.

El 21 de febrer els treballadors van tallar l'autopista C58 en ambdós sentits, manifestant-se a la vesprada per la Gran Via de Sabadell fins a arribar a l'entrada i sortida de Sabadell Sud col·lapsant l'accés a la ciutat. El 23 de febrer al matí la C58 va ser tallada de nou; a la vesprada es va bloquejar un dels accessos al polígon industrial. El 28 de febrer van realitzar una concentració davant l'ajuntament de Sabadell. El 3 de març, coincidint amb la reunió entre l'administració, la direcció de l'empresa i el comitè de empresa, els treballadors es van concentrar davant el CMAC de Barcelona.

A més la plantilla ha continuat amb el calendari de mobilitzacions, amb aturades de 3 hores 45 minuts per torn els dies 3, 7, 9, 14, 16, 21, 23, 28 i 30 de març.

Representants de la Conselleria d'Indústria de la Generalitat de Catalunya i la direcció d'ACC Spain viatjaren a Madrid el dia 28 de febrer per a mantenir una reunió al Ministeri d'Indústria, a fi d'aconseguir un acord per a rebre ajudes per a ACC Spain. A començaments de març el ministre d'Indústria José Montilla i el conseller de Treball de la Generalitat es comprometien públicament a aportar 15 milions d'euros per salvar l'empresa, ajuts condicionats a que l'empresa es recapitalitzés i realitzés inversions i condonés la meitat del deute de la filial espanyola en un mes de termini. Poc més de 10 milions d'euros procedents del Ministeri que dirigeix José Montilla, a través d'un crèdit a 15 anys sense interessos a tornar passats cinc anys, i cinc milions més procedents del programa català d'ajuts al foment de la investigació, desenvolupament i innovació (I+D+i).

Però la direcció d'ACC, supedita aquests compromisos a un acord amb els sindicats per retallar la plantilla de Sant Quirze del Vallès en un centenar de treballadors, amenaçant que sense un pacte en aquest sentit no hi hauria injecció de capital ni inversions. A més, el 20 de març va presentar un ultimàtum al sindicats.

Davant d'aquesta situació, i intuint que com en tants altres casos el sindicalisme institucional (CCOO-UGT) ja s'estava preparant per trair un cop més els interessos dels treballadors i acceptar les condicions de l'empresa en nom "d'evitar mals majors".

Tema del mes

Sense cap mena de dubte, el tema més destacat a tots els nivells que s'ha esdevingut en aquest darrer mes ha estat l'anunci per part d'ETA d'una treva indefinida no circumscrita a cap territori en concret, una treva que ha tingut múltiples lectures, des dels qui diuen que és la constatació que la banda armada vol plegar veles després que els colps policials continuats li han fet impossible el futur fins als que pensen que la lluita armada a base d'atemptats i assassinats és una forma d'enfrontament que ha passat a la història. Hem recopilat les opinions de dos pensadors que analitzen el fet des de l'esquerra no dogmàtica.

Cinc temors

Text: **Javier Ortiz** (javierortiz.net)
Foto: **Mireia Bordonada**

Em va enxampar ahir l'anunci de l'«alt el foc permanent» d'ETA amb el peu canviat. Estava a la Facultat de Ciències de la Informació de Santiago xerrant amb els alumnes de tercer curs de Periodisme i va ser un estudiant qui em va donar la notícia. M'hauria vingut bé afrontar una situació com aquesta amb més recursos materials a la meva disposició. Tenia ja concertats altres trobades i entrevistes, però al final vaig aconseguir fer un buit per a tornar a l'hotel on estem allotjats i canviar la columna que ja havia enviat a "El Mundo", substituint-la per una altra més d'acord amb el moment, abans de tornar al centre de Santiago per a donar la conferència que tenia prevista sobre «Poder i mitjans de comunicació».

Vaig treure algunes estones soltes per a escoltar la petita ràdio que sempre duc amb mi i anar assabentant-me de les reaccions suscitades per la notícia. Aquest matí, a molt primera hora, he pogut connectar-me amb Internet i posar-me més al corrent. De totes maneres, continuo encara tenint un enutjós dèficit d'informació que hauré d'anar cobrint durant els pròxims dies.

Advertit això darrer, assenyalaré els aspectes que –així, inicialment– em resulten més preocupants. Els enumero:

1r) M'inquieta l'avenir que pugui tenir la campanya judicial contra Batasuna, l'exponent principal de la qual és en aquests moments l'acció del neo-Garzón de l'Audiencia Nacional, Gran Marlaska. Els dirigents de l'esquerra abertzale ja han anunciat que res del que passi en aquest front variarà la seva determinació de protegir la treva, però em costa creure que ningú tingui la temptació de respondre a la fustigació judicial reactivant la kale borroka i posant-la en primer pla.

2n) Em preocupa la possibilitat que, si avança el diàleg entre el Govern de Zapatero i la direcció d'ETA de cara a propiciar l'autodissolució de l'organització armada, pugui haver-i un sector d'aquesta que reaccioni negativament, s'escindeixi i reprengui les accions violentes. Que sorgeixi el que en l'argot del ram periodístic solem anomenar «una ETA "autèntica"», en al·lusió al que va succeir a Irlanda. En el nostre cas, i a diferència del que va passar a Irlanda, alguna cosa així podria posar en perill, si és que no envia a rodarho tot, tot l'avançat a favor de la pau, perquè aquí la posició del Govern central és molt més precària.

3r) Això em porta al tercer factor inquietant, que és la posició de la dreta espanyola. Aquesta, encara que sent cert pudor a l'hora de manifestar els seus veritables sentiments, la veritat és que no simpatitza gens amb la idea de la pau. Primer, perquè pensa –amb raó– que Zapatero pot obtenir-ne un actiu electoral de primera magnitud, i segon perquè la permanència del conflicte afavoreix el manteniment i el desenvolupament del seu discurs maniqueu i tremendista.

4t) En estreta vinculació amb això, em fa por que la posició de la dreta es vegi afavorida per les tendències més enquistades i immobilistes del mateix PSOE, que no tenen res de menyspreables i que, a més, estan en sintonia amb molt amplis i enfurits sectors de l'opinió pública existent de l'Ebre cap a baix.

5è) En fi –almenys per avui–, temo que Zapatero no s'atreveixi a actuar amb la deguda determinació per a afavorir la marxa de les coses, prenent mesures ràpides en relació al col·lectiu de presos bascos (acostant-los a Euskadi, com a primera providència), afavorint la constitució de la famosa taula de partits encarregada d'abordar els problemes polítics de l'anomenat «conflicte basc» i propiciant una campanya de pedagogia política intensiva que vagi remodelant l'estat d'ànim de la important proporció de la ciutadania espanyola que ara per ara es mostra molt reticent a tot això. Bé, ja hi haurà temps d'anar tractant més en detall tots aquests assumptes. I més.

El procés de pau basc té el guió escrit

Text: **Vicent Partal**
(director@vilaweb.com)
Foto: **Mireia Bordonada**

Els processos de pau no apareixen mai perquè sí ni s'obren d'una manera màgica.

Els conflictes importants duren dècades i comencen a resoldre's quan és una evidència assumida pels contendents que ningú no pot guanyar; quan, més enllà de la retòrica del dia a dia, ja se sap que no hi haurà vencedors ni vençuts, ni que el contenciós durara una generació, dues o tres més.

Quan passa això, normalment, uns i altres comencen a pensar en l'eixida possible d'un conflicte que ningú no pot aguantar permanentment durant dècades. I aleshores s'obre un pre-procés, normalment informal, en què no hi ha contactes directes, però sí d'indirectes. Uns i altres van temptejant discretament quins serien els punts d'acord i comença a dibuixar-se el full de ruta que l'acord seguirà. Un full de ruta en què els dos contendents accepten que hauran de cedir una part dels objectius maximalistes, però en què, normalment, la part dominadora es veu obligada a cedir més, com siga que, habitualment, el conflicte té l'origen en la sensació d'opressió que viu un contingent prou significatiu de l'altra part. Tan significatiu que ha pogut mantenir la pugna durant dècades.

Únicament quan el full de ruta és clar comença el procés de pau, que és lent i que demana un marge de maniobra a tothom, perquè cada part puga vendre a la seua clientela la nova situació i evitar tensions innecessàries. Normalment dura anys.

En un procés de pau, quan s'ha arribat en aquest punt, sempre se sap com s'acabarà. La qüestió és com arribar a aquest final.

Per exemple, tots sabem que Palestina i Israel seran dos estats independents que compartiran Jerusalem com a capital. O que el govern britànic es retirarà d'Irlanda, però que retindrà poders de tutela sobre la comunitat unionista del nord.

En el cas basc, el full de ruta diu que hi haurà dos processos paral·lels: una negociació entre ETA i el govern espanyol per a parlar dels presos, en què ETA renuncia a parlar de política. I una mesa de partits bascos, tots, que dibuixaran en un full en blanc un nou esquema institucional basc. Esquema que els bascos rubricaran via referèndum i que acceptaran tant ETA com el govern espanyol.

Ahir Zapatero i Ibarretxe van parlar respectant tothora aquest full de ruta. Prova que anem bé.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.org www.cgt.es www.rojoynegro.info

> EL MOVIMENT

'Salvem la Platja Llarga de Tarragona'

El Ministeri de Medi Ambient i l'Ajuntament de Tarragona volen urbanitzar la platja llarga de Tarragona, una de les poques que permeten evocar el paisatge original del litoral tarragoní i català.

Des del col·lectiu de persones que promouen la campanya "Salvem la Platja Llarga", que compta ja amb el suport del Gepec - Ecologistes de Catalunya, la Plataforma Alternativa Baix Gaià, l'Assemblea de ciutadans, ciutadanes i moviments socials de Tarragona, la CGT, el Casal Popular Sageta de Foc, i altres entitats adherides o a punt de ferho. volem informar a la ciutadania dels diferents aspectes de la campanya.

Els objectius proposats són:

1- Aturar la construcció del passeig projectat.

2- Preservar els espais naturals a la reraplatja que resten desocupats: els encara espais lliures, amb vegetació natural, fins la via del tren.

3- Ordenació i restauració d'aquest espai natural, d'acord amb un projecte prou respectuós envers els seus valors biocenòtics i paisatgístics.

La Platja Llarga de Tarragona (d'uns dos quilòmetres de llargada) és un espai ple de vida, de gran bellesa, una de les darreres platges on es pot evocar el paisatge original del litoral tarragoní, i gaudir d'un íntim contacte amb la natura.

Al seu llarg s'aprecien, malgrat que de forma residual, fragments dels antics ecosistemes costaners sobre relleu pla que ancestralment poblaven les platges del Camp de Tarragona.

I molta gent de Tarragona i voltants ens l'apreciem molt, entre altres raons perquè poden arribar-hi fins i tot sense vehicle, ja què hi passen a prop dues línies d'autobusos urbans.

Per altra banda, el seu extrem nord enllaça amb un paratge excepcional: el Bosc de la Marquesa. Aquest pinar és un hàbitat molt delicat i tampoc convé gens facilitar-ne l'accés.

El passeig, que tindria 6 metres d'amplada a la major part del seu traçat, i quatre fins al fons de la platja, atempta contra els valors paisatgístics i biocenòtics d'una de les poquíssimes platges naturals que encara ens queden, omplint-la de palmeres, tamarius, faroles, i pedra d'Ulldecona, i sense oposar cap barrera al pas dels cotxes fins al fons de la mateixa.

Trobareu més informació sobre el projecte aprovat i la campanya al web www.moviments.net/platjallarga

També hi ha una llista de distribució a http://www.moviments.net/cgi-bin/mailman/listinfo/platjallargatarragona

FINS AL 15 DE MARÇ

DIJOUS 16 DE FEBRER
CONTRA LA PRIVATITZACIÓ de la seguretat industrial, assemblea i concentració de treballadors davant la Conselleria de Treball i Indústria de Barcelona; convocades per CGT.

DIVENDRES 17 DE FEBRER
EL CENTRE DE CULTURA Contemporània de Barcelona acull un acte públic en defensa dels drets civils i polítics de més de 50 ciutadans bascos amb motiu del macrojudici que s'està celebrant a l'Audiencia Nacional dins del sumari 18/98. (CI)
ES FA PÚBLICA la sentència absolutòria contra els policies suïssos que tallaren la corda amb que es penjaren d'un pont dos activistes barcelonins al pont d'Aubonne durant les protestes contra el G-8 d'Evian. Una de les persones penjades caigué, però salvà la vida, malgrat que amb lesions irreversibles. (CI)
MANIFESTACIÓ A EIVISSA contra la construcció d'una autopista pel mig de l'illa, amb la participació de més de 20.000 persones. (CI)
ACTE INFORMATIU i lúdic a la casa ocupada Ruina Amàlia (barri gòtic de Barcelona) per part d'amics i familiars dels empresonats pels fets de Sant Pere Més Baix. Es va aconseguir celebrar malgrat la forta pressió mediàtica en contra. (CI)
EL BUTLLETÍ "CONTRA-INFOS" denuncia que "una parella presencia una detenció amb agressió i acaba insultada, vexada i denunciada pels Mossos" a la comissaria del passeig d'Andreu Nin de Nou Barris (Barcelona). (CI)

DISSABTE 18 DE FEBRER
DURANT TOT EL CAP DE SETMANA es celebra al barri de la Guineueta de Barcelona la trobada de construcció zapatista, proposta per la construcció d'un espai de trobada de les lluites i resistències a Catalunya.
LES VERITABLES conseqüències de l'energia nuclear. Trobada formativa sobre els aspectes amagats d'aquesta energia a Barcelona, organitzada per la Coordinadora Tanquem les Nuclears.

DILLUNS 20 DE FEBRER
NO A L'AUTOPISTA D'EIVISSA: 200 persones aconsegueixen tallar les obres malgrat el fort desplegament policiac. (CI)
DESALLOTJAMENT de la Casa Nova de Molins de Rei, espai que portava dos anys ocupat. Al vespre, unes cinquanta persones es van manifestar pel poble en contra del desallotjament. (CI)
NOU DESALLOTJAMENT de l'Ateneu Llibertari de Gràcia (Barcelona). Des del març de 2005 es trobava a la finca del carrer Benet i Mercadé. No es van practicar detencions. (CI)
TALLS DE TRÀNSIT als carrers Aragó i carretera de Sants de Barcelona en protesta per l'empresonament d'en Ruben i Ignasi, joves anarquistes acusats de diversos actes de sabotatge. (CI)

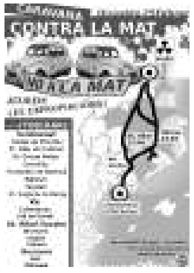
DIMARTS 21 DE FEBRER
MEMBRES DE LA PLATAFORMA No al Pla Caufec (Esplugues de Llobregat) aconsegueixen aturar el desnonament de la Masia de Ca n'Oliveres i mantenir al seu actual masover. (CI)
DESALLOTJAMENT DE L'ATENEU de Calafell per part de la Guardia Civil, més de 50 persones es manifestaren contra el seu desallotjament. Es produeixen 6 detencions, 4 de les persones detingudes han hagut de rebre alguna mena d'atenció mèdica. (CI)
CONCENTRACIÓ A GIRONA contra les agressions denunciades pel seu advocat Xavier Asensio el 22 de novembre passat, mentre feia el trajecte en tren Granollers-Girona. (CI)

DIMECRES 22 DE FEBRER
CONFERÈNCIA D'ATTAC-GRÀCIA "La precarietat laboral a la societat actual", al Centre Cívic La Sedeta de Barcelona, amb la participació de Julio del Alamo (CGT).

DIJOUS 23 DE FEBRER
TREBALLADORS DE CORREUS es concentraren a Barcelona, Sabadell, Palma de Mallorca i una vintena de ciutats de l'Estat espanyol, convocats per la CGT, per pressionar en la negociació del Conveni Col·lectiu. Posteriorment es manifestaren els treballadors de Sabadell, i a Barcelona van haver-hi dues manifestacions, una a Gràcia i una altra al centre de la ciutat.
LA CGT DE TARRAGONA, junt a d'altres entitats associatives i sindicals, emet un comunicat de protesta contra la visita d'un submarí de l'exèrcit espanyol al port de la ciutat. Es fa una primera concentració de protesta, convocada per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.
L'AGÈNCIA CATALANA de Protecció de Dades obre expedient sancionador a l'Ajuntament de Barcelona per la identificació exhaustiva a que sotmet a les prostitutes del barri de Sant Antoni i del Raval. (CI)
UNA TRENTENA D'ENTITATS ambientalistes demanen la retirada del Pla d'Infraestructures de Transport de Catalunya, al centre internacional de premsa de Barcelona. (CI)
NOVA OCUPACIÓ a Molins de Rei, es tracta d'una casa situada al carrer Miquel Tort. (CI)

DIVENDRES 24 DE FEBRER
LA COORDINADORA Tarragona Patrimoni de la Pau es concentra al de matí, continuant la protesta contra la presència d'un submarí de l'exèrcit espanyol al Port de Tarragona. Al vespre protestà contra la presència d'un autocar militar a la plaça Imperial Tàrraco.
L'ALTRA CAMPANYA a Mèxic. Passi de vídeo i debat, organitzat pel Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, a la Casa de la Solidaritat de Barcelona.
NOVA OCUPACIÓ al barri de Sants de Barcelona. Es tracta d'un edifici de vivendes situat al carrer Dalmau 21.

DISSABTE 25 DE FEBRER
'GUERRA, OCUPACIÓ i resistència al pròxim orient': jornades de reflexió i de punt de partida davant de properes mobilitzacions, convocada per la Plataforma Aturem la Guerra de Barcelona.

CARAVANA DE COTXES des de Vic fins Girona, contra la línia de Molt Alta Tensió Senmenat-Bescanó, organitzada per la Plataforma No a la MAT.
NOVA CONCENTRACIÓ al port de Tarragona contra la presència al port d'un submarí de l'exèrcit, convocada per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.
TAULA RODONA: la nova ciutadania, al Casal l'Ocell Negre de Lleida, amb la participació d'Ester Sancho, Gerard Nogués, Arnau Comes, i Faiza Ratbi.

DIUMENGE 26 DE FEBRER
PERSONES PERTANYENTS a diverses organitzacions i col·lectius ambientalistes i antitransgènics van cremar la collita d'un camp de blat de moro ecològic que havia estat contaminat amb transgènics a Albons (Baix Empordà). L'agricultor va decidir cremar la collita per impedir que entrés a la cadena alimentària i per protestar contra l'anomenat decret de coexistència que pretén aprovar pròximament la Generalitat. (CI)

DIMARTS 28 DE FEBRER
CONCENTRACIÓ i cassolada a la plaça Orfila del barri de Sant Andreu de Barcelona contra la construcció dels calaixos urbanístics del tren AVE-TAV. (CI)

DIMECRES 1 DE MARÇ
NOVA OCUPACIÓ al barri de Collblanc (Barcelona). Es tracta d'una casa situada al carrer Llobregat 139. (CI)

DIJOUS 2 DE MARÇ
CONCENTRACIÓ davant del Parlament contra la privatització de la seguretat industrial, convocada per CGT, junt amb d'altres organitzacions.
JORNADA DE LLUITA a Tarragona en defensa del ferrocarril públic. Tancament dels delegats del Sindicat Federal Ferroviari de CGT al local del comitè de l'estació de Tarragona.

DIVENDRES 3 DE MARÇ
XERRADA DE LA XARXA Contra la Precarietat del Baix Llobregat sobre l'actualitat dels acomiadaments a Seat; al Kasal Okupat del Prat.

VÍDEO-DEBAT als locals de la CGT de Barcelona, sobre la impunitat d'alguns metges: "Mi hijo Arturo", amb la participació d'Isabel Ferragut (mare d'Arturo).
CONCERT EN RECORD a les víctimes d'Iraq a La Vaqueria de Tarragona, organitzat per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

DISSABTE 4 DE MARÇ
'VERITABLES CONSEQÜÈNCIES de l'energia nuclear'. Trobada formativa, aspectes amagats d'aquesta energia, organitzada per diverses entitats ecologistes i ambientalistes a la Facultat de Ciències Jurídiques de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona.

ASSEMBLEA de no fixos de la sanitat, als locals de Via Laietana de la CGT de Barcelona, es va tractar la situació de les convocatòries i les properes accions per desenvolupar.

"PROU ASSETJAMENT als i les immigrants als transports i a la via pública": manifestació a Terrassa, amb la participació d'unes 300 persones.

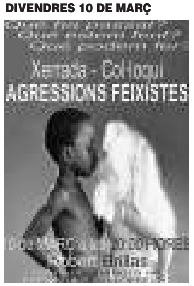
DIUMENGE 5 DE MARÇ
"PARAULES PER LA PAU": concentració mensual a la plaça de la Font de Tarragona per denunciar la presència de vaixells de guerra al port, organitzada per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.

DIMARTS 7 DE MARÇ
"FRANCESC FERRER i Guàrdia, llibertat i educació". La CGT de Ponent organitza un curs de lliure elecció a la Facultat de Ciències de l'Educació sobre la figura de Francesc Ferrer i Guàrdia i la relació entre llibertat i educació.
VÍDEO-COL·LOQUI: "Prostitució, esclavatge i/o negoci", amb la participació d'Olímpia (exprostituta i empresària), amb la projecció de la pel·lícula "Princesas", als locals de la CGT de Barcelona, organitzat per la Secretaria de Gènere d'aquesta federació local.

DIMECRES 8 DE MARÇ
"+DRETS, -IMPUNITAT i tota la llibertat". Diada internacional de la dona treballadora. Tot d'activitats arreu de Catalunya amb motiu d'aquesta celebració reivindicativa, destacant la manifestació unitària del vespre pel centre de Barcelona. Les Dones de la CGT participaren amb una pancarta amb el lema "Dones acomiadades de SEAT, readmissió". Pel matí, es celebrà una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona, per reivindicar el dret a escollir on i com es vol parir. A Lleida, la CGT i d'altres col·lectius es manifestaren sota el lema "No a la doble jornada. Que no et robin el temps".
PER L'ABSOLUCIÓ de Sergio L. D., una de les 100 persones detingudes durant la Cimera de Barcelona de l'any 2002, i que s'enfronta a una petició fiscal de fins a 7 anys de presó; es convoca una concentració de solidaritat davant dels jutjats de Barcelona, mentre es realitza el seu judici.
LA FEDERACIÓ d'Ensenyament de CGT del Vallès convoca una concentració de protesta contra la sisena hora a l'escola pública davant del STT de Sabadell.

DIJOUS 9 DE MARÇ
CONCENTRACIÓ DAVANT del concessionari Volkswagen de Rambla Catalunya de Barcelona, en protesta pels 660 acomiadaments.
CONCERT EN RECORD a les víctimes d'Iraq al Museum Café de Tarragona, organitzat per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.
CONCENTRACIÓ DAVANT dels jutjats del passeig Lluís Companys de Barcelona en suport als joves del cas "4 del 4", amb la participació d'una cinquantena de persones. (CI)

DIVENDRES 10 DE MARÇ

XERRADA-COL·LOQUI a Esplugues: "Davant les agressions feixistes, què ha passat? què estem fent? què es pot fer?" al Casal Robert Brillas.
CONCENTRACIÓ a la plaça Universitat de Barcelona contra la construcció de l'autopista d'Eivissa, amb la participació d'unes 300 persones. (CI)
10 PERSONES disfressades de pagesos repartiren octavetes contra els productes transgènics a les portes de la Fira Alimentària de Barcelona. (CI)

DISSABTE 11 DE MARÇ
CONCENTRACIÓ convocada per la Plataforma "Salvem la Platja Llarga" a Tarragona.
EN RESPOSTA a algunes agressions feixistes patides pels joves de la comarca i contra el desallotjament del centre social ocupat de Calafell, es convoca una concentració al Vendrell, amb la participació d'unes 200 persones. (CI)
JORNADA PER L'AUTOGESTIÓ al Centre Social Autogestionat Can Vies del barri de Sants de Barcelona, organitzada pel col·lectiu Negres Tempestes.
MANIFESTACIÓ a Cerdanyola del Vallès contra el desallotjament del Centre Social Ocupat La Ramona. (CI)
ES PRESENTA (amb un cabaret poètic) un nou espai llibertari al barri de Sants de Barcelona. Es tracta de L'Ateneu, situal al carrer Maria Victòria, 10. (CI)
RODA DE PREMSA en què es va presentar la recollida de signatures de la Plataforma "Eivissa al límit", una iniciativa legislativa popular contra la construcció de l'enllaç entre Sant Antoni i l'aeroport. (CI)
JOAN CLOS surt escaldat d'una visita al barri de Sants de Barcelona per presentar el "soterrament" (calaix) de les vies, davant les protestes de la Plataforma Soterrem les Vies. (CI)
UNES DESENES de feixistes i neonazis assalten el Castell de Montjuïc (Barcelona), "per tal de denunciar el seu retorn a la ciutat de Barcelona".

DIUMENGE 12 DE MARÇ

"VOLEM UN RIU VIU, salvem el Gaià!" Marxa per la recuperació de l'aigua del riu Gaià i la conservació de l'entorn natural de l'embassament del Gaià.
MÉS DE 200 persones van participar a la marxa reivindicativa organitzada per diverses entitats ambientalistes amb l'objectiu de protestar contra els projectes inclosos al Pla d'Infrastructures de Transport de Catalunya que afecten Collserola, entre els quals es troba la construcció del Vial de Cornisa. (CI)
CONCENTRACIÓ a Tarragona pel tancament de Guantànamo.
NOVA OCUPACIÓ a El Prat. Es tracta d'un edifici situat al carrer Mossèn Cinto Verdaguer. La policia nacional va identificar la major part del jovent concentrat en suport de la nova ocupació. (CI)
FINALITZEN LES JORNADES "Enredades: allò polític, allò tecnològic, allò de dones", a l'Espai Jove Bocanord de Barcelona, dintre dels actes amb motiu del 8 de març, dia internacional de la dona treballadora. (CI)

DILLUNS 13 DE MARÇ
QUATRE PERSONES de la Plataforma "No Volem Autopista" van ser detinguts a Eivissa per la Guardia Civil per aturar una excavadora. Estan acusades de resistència, desobediència, desordres públics i coaccions. (CI)
DESSALLOTJAMENT d'un habitatge ocupat al barri de Gràcia de Barcelona, al carrer Torrent de l'Olla 189. (CI)

DIMARTS 14 DE MARÇ
PRESENTACIÓ del llibre "Memorias de un anarcosindicalista de acción, Paulino Díez" a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, amb la presència de Manel Aisa i Eloi Martín.
CONCENTRACIÓ davant del Consolat de Méxic, convocada pel Col·lectiu en Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, d'acord amb la crida feta per la Comissió Sexta de l'EZLN.
ONADA DE DESALLOTJAMENTS al barri de Sants de Barcelona. Són dessallotjades quatre cases. Els desallotjats denuncien que ni mossos d'esquadra ni operaris els hi varen ensenyar en cap moment cap mena d'ordre judicial. (CI)
JUDICI CREUAT A LLEIDA entre un jove i els mossos d'esquadra amb un intercanvi d'acusacions. Es preveu que el jove sigui absolt i que la condemna als mossos d'esquadra en el cas que es produís fos prou lleu. (CI)

DIMECRES 15 DE MARÇ
10È ANIVERSARI de l'Ateneu Popular La Torna del barri de Gràcia (Barcelona), amb la xerrada "lluites urbanes, barris en lluita i lluita global".
CONCENTRACIÓ als jutjats de Ronda Sant Pere de Barcelona en solidaritat amb els acomiadats de SEAT. (CI)

> DELS MOVIMENTS

Un afiliat de CGT denuncia abusos per part de la Policia Local de València

Gabinet de Premsa CGT-PV

Desgraciadament, els abusos perpetrats per la Policia Local de València són massa freqüents, però no ho són tant les denúncies que aconsegueixen vore la llum pública i molt menys les sentències judicials que condemnen els cossos de seguretat de l'Estat per excedir-se en les seues funcions.

El cas de TCB, afiliat a la CGT, és una més entre les situacions inesperades i grotesques que es produïxen quan l'"autoritat" tracta d'imposar sense raó el seu criteri.

T. va deixar aparcada la seua furgoneta en el carril bus. En adonar-se de la presència d'un policia local i d'una grua municipal, es va acostar ràpidament per retirar el cotxe, al que l'agent va replicar instant-li a pagar en eixe moment el desenganxament de la grua (60 euros!!!), el desenganxament d'una enganxada que no s'havia produït. T. va contestar que en tot cas li enviaren una multa per mal estacionament. Així, va pujar al seu cotxe i se'n va anar.

De sobte, T. es va adonar que no un, sinó tres patrulles de la policia municipal estaven perseguint-lo. Ràpidament va detindre el seu cotxe i en una maniobra perillosa els vehicles policials el van rodejar. Un dels agents, a més d'exigir-li la documentació, el va invitar a obrir el maleter de l'automòbil, on hi havia un televisor, un DVD i cinc pel·lícules. El policia li va demanar la factura d'eixos objectes i quan T estava responent que en eixe moment no tenia cap rebut va vore com la grua municipal estava tractant d'enganxar la seua furgoneta. T. va pujar al seu vehicle i va intentar arrancar-lo. La resposta dels agents va ser tan immediata com brutal: un d'ells va traure la defensa i va trencar la lluna davantera. T. va apagar el motor i un nou colp va fer miquetes la finestreta del copilot. Van obrir la porta del conductor, van traure a T., el van tirar a terra, amenaçant-lo de trencar-li les dents si demanava ajuda als vianants i li van posar els grillons brutalment, tant que li van causar lesions. Després el van traslladar a la Direcció Superior de Policia, on va romandre detingut 32 hores. Fa uns dies, T. va compareixer davant del jutjat penal de València com a acusat. La Fiscalia sol·licita penes de presó per desacatament a l'autoritat, resistència, etc.

Però el juí també ha resultat estrambòtic i molt aclaridor: Només tres dels quatre policies que van dur a terme l'operació estaven presents i el quart "testimoni" era un altre agent, amb camisa negra i aspecte de neonazi, que res tenia a vore amb els fets, encara que afirmava ser-ne un dels protagonistes. Així mateix, el policia que es va obcecar en el pagament del desenganxament va arribar a afirmar que "és un roig" com a justificació per al seu encabotament i posterior desplegament de mitjans policials.

> CONVOCATÒRIES

La FESAN-CGT organitza unes Jornades sobre Sanitat

La Federació de Sanitat de la CGT (FESAN-CGT) organitza, els dies 5 i 6 de maig, les I Jornades Estatals de Sanitat, que tindran lloc a Saragossa.

Aquestes Jornades, es plantegen com un estudi de la situació estatal de la Sanitat Pública i de com aconseguir una línea d'actuació comú de la CGT en matèria d'acció sindical, reivindicacions, eleccions sindicals, campanyes contra la privatització,…

Per a informació i inscripcions: www.fesancgt.org i fesan@fesancgt.org

Informació sobre cursos de formació

Des de la Secretaria de Formació de la CGT de Catalunya, en coordinació amb el CESL, s'ha fet una relació de cursos entre els cursos oficials de formació professional que el Departament de Treball i Indústria.

Per conèixer el llistat de cursos i els requisits que cal complir per poder-los sol·licitar, cal posar-se en contacte amb la Secretaria. D'altra banda, es necessiten formadors pels cursos, tot aquell o aquella que vulgui se formador/a l'hauria de sol·licitar a aquesta secretaria. L'interessat/ada haurà de presentar el programa i el seu currículum abans del 31 de maig. Per aquell que vulgui ser formador/a el termini de presentació és fins el dia 19 d'abril. Per qualsevol dubte o suggeriment no dubteu en posar-vos en contacte amb Bruno Valtueña trucant-me als següents números: 605.34.10.72 ó bé al 93.773.14.78.

Nou web del CSO La Gàbia de Lleida

Es troba en funcionament la nova pàgina web del CSO La Gàbia, allhora que des de al casa ocupada es fa una fa saber que qualsevol persona que hi vulgui establir contacte ho pot fer. El seu correu és okupeslleida@moviments.net i la nova pàgina web: www.moviments.net/lagabia

Jornada de mobilització antinuclear el 22 d'abril

Campanya Tanquem les Nuclears

El proper 22 d'abril de 2006 farà 20 anys de l'accident a la central nuclear de Txernòbil. Arreu d'Europa es preparen accions per recordar la data en què va passar allò que, segons la nucleocràcia, era impossible que esdevingués. I no solament es preparen accions per recordar el fet, sinó que totes les accions tindran per objectiu mobilitzar l'opinió pública per reclamar l'aturada de tots els programes nuclears, tant «civils» com militars, ja que els fets han demostrat a bastament que no es poden diferenciar els uns dels altres.

A Catalunya, la Dictadura franquista va imposar-hi 4 reactors nuclears. Aquella decisió antidemocràtica (ja que no hi va haver cap consulta a la població sobre l'opció tecnològica energètica nuclear, ni cap debat democràtic) va hipotecar el present, com ho demostra el fet que avui Catalunya vagi a la cua de les energies renovables a l'Estat espanyol i a Europa.

Tot i la gran mobilització de la societat catalana contra els projectes d'obertura de mines d'urani i de construcció de reactors nuclears al nostre país, es van arribar a construir 4 reactors. Les multinacionals que volien extreure l'urani que hi ha dessota terra en alguns indrets de casa nostra, van haver de marxar i abandonar el projecte a causa de la reacció popular de les comarques afectades.

Avui, tenim encara 3 centrals nuclears en funcionament (això quan funcionen!, ja que Vandellòs II s'ha passat força mesos aturada). I la nucleocràcia ara ens bombardeja amb reiterats missatges per fer-nos creure que sense la nuclear no hi ha energia elèctrica suficient. Aquestes centrals en funcionament aboquen quantitats gens menyspreables de radioactivitat a la biosfera que contribueixen significativament a l'enverinament radioactiu dels sistemes naturals i dels éssers vius que en depenen. A més a més, generen residus radioactius que són emmagatzemats al costat de les centrals. El cicle del combustible nuclear (tant la part davantera com la posterior al reactor) és una enorme font de residus radioactius (apilonaments d'estèrils de la mineria d'urani, urani empobrit, combustible gastat, etc.).

La nucleocràcia catalana i espanyola vol allargar la vida de les centrals nuclears existents tant com es pugui. Si se surten amb la seva, això suposarà un enorme risc per a la població, perquè a mesura que es van fent velles va augmentant la probabilitat d'ocurrència d'accidents, no només a les centrals sinó als magatzems de residus que s'allotgen al costat de les centrals.

La societat nuclear és una societat que imposa decisions al marge de la democràcia, que concentra el poder i que vulnera els drets democràtics a gaudir de les energies lliures, netes i renovables, que de forma gratuïta ens envia el Sol.

Per exigir l'aturada i el tancament de totes les centrals nuclears avui en funcionament a Catalunya, a l'Estat Espanyol, a Europa i arreu del món, les persones sotasignades fem una crida a tota la societat catalana, a les organitzacions cíviques, socials i polítiques, a les empreses (especialment les d'energies netes), a manifestar plegats el rebuig clar i decidit a l'energia nuclear i a donar suport a les energies lliures, netes i renovables.

Per això fem una crida a manifestar-nos el pròxim 22 d'abril de 2006 a Barcelona, coincidint amb el Dia de la Terra, que se celebra arreu del món, des que l'any 1970 un petit grup d'activistes va impulsar aquesta iniciativa popular que ha esdevingut internacional. També convoquem a accions descentralitzades arreu de Catalunya. És el moment de reclamar l'aturada nuclear i el 100% d'energies renovables.

Les nuclears van matar el present. Volem que matin el futur?

Llista de correu antinuclear i materials informatius

Ecologistes en Acció de Catalunya

La Coordinadora Tanquem les Nuclears formada, per més de 50 entitats del teixit associatiu de Catalunya, hem engegat una llista de correu amb l'objectiu d'intercanviar informació sobre els aspectes amagats de l'energia nuclear.

Per a donar-se d'alta només cal que cliqueu a : http://www.grups.pangea.org/mailman/listinfo/tanquemlesnuclears i ompliu el qüestionari de membre de la llista. Evidentment la baixa és automàtica en quant es desitgi.

Des pas recordem també que a http://www.ecologistesenaccio.org/temes/nuclear/tln/tlnmaterials.htm podeu descarregar tots els materials presentats a les Jornades "Veritables conseqüències de l'energia nuclear - Trobada formativa sobre aspectes amagats d'aquesta energia", organitzades a Barcelona i Tarragona per Greenpeace, Ecologistes en Acció de Catalunya i el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear. També podeu descarregar un PWP amb els principals arguments contra l'energia nuclear per tal de fer presentacions i actes informatius. S'organitzaran trobades explicatives sobre el contingut del PWP per tal de fer pràctiques sobre com aprofitar els seus recursos.

La Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de la CGT recull diners per a projectes

Projectes del Municipi Autònom en Rebel·lía Ricardo Flores Magón (Chiapas) pels quals s'està fent la recollida de fons:

-Projecte taller-fusteria: construcció i equipament d'un taller de fusteria que permeti ampliar la possibilitat de desenvolupament i aprofitament de la fusta caiguda que es podreix en la terra, dintre del territori del Municipi Autònom.

-Projecte equip audiovisual: dotació d'un equip complet de material tècnic audiovisual, amb l'objectiu de servir de mitjà de difusió de la realitat independent del moviment indígena.

-Projecte tèxtil: taller que capacita les dones per elaborar peces, en forma cooperativa perquè la comunitat aprengui a vendre i distribuir els seus productes sense intermediaris.

Compte corrent CGT-Solidaridad con Chiapas on cal fer els ingressos, especificant qui el fa: 0049-0001-53-2110066664.

'Gran Superficie', documental sobre publicitat i consum

Vídeo documental realitzat per ConsumeHastaMorir sobre el paper de la publicitat en el sistema actual de sobreproducció i sobreconsum.

A través d'entrevistes i diversos exemples d'intromissió publicitària s'analitzen temàtiques com l'alimentació, els mitjans de comunicació o l'educació.

Com es pot aconseguir?

1) Pots descarregar una versió DivX del documental de forma lliure utilitzant el programa de descàrregues Emule. L'arxiu s'anomena "documental gran superfície consumehastamorir divx.avi": Enllaç directe en Emule.

2) Si vols projectar el documental en algun tipus de forum, acte o associació veïnal, cultural,, pots escriure a consumehastamorir@ecologistasenaccion.org i demanar-ho

SENSE FRONTERES

Ni la guerra d'Iraq serà l'última ni les que vindran tindran altres objectius més 'humanitaris' que aquesta

Bush és un perill per a l'estabilitat mundial i la pau entre els pobles

Els EUA planifiquen la reconstrucció de països després de conflictes que no s'han produït encara

La guerra instrumental, anticipar-se al desastre

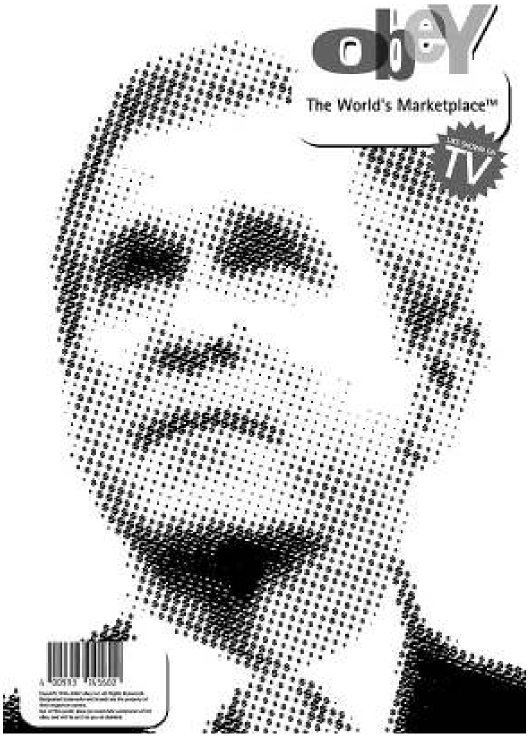
Antonio Maira ("Insurgente")

En un magnífic article publicat per Naomi Klein, "L'auge del capitalisme del desastre" ("The Rise of Disaster Capitalism"), ens assabentem d'algunes dades molt significatives sobre la planificació de la guerra i la conquesta que està realitzant el president nord-americà Bush.

La doctrina de la "guerra preventiva", assumida definitivament com guerra al marge de les regles, amb violació de les normes i lleis internacionals, s'està desenvolupant en una planificació detallada de les destruccions i reconstruccions de països. La guerra no és més que un instrument ràpid en mans dels nous déus per a transformar el món. En el fons apareix una visió providencial-colonialista molt més intensa que la manifestada públicament fins a ara. I també la confiança en uns nivells de complicitat dels aliats europeus que ens obliga a considerar que, ho vulguem o no, tots estem en guerra.

La dada està aquí, a l'abast de tots. No pot ser negat i només pot sorprendre a alguns ingenus: Bush està planificant la reconstrucció –i per tant, i en primer lloc, la destrucció- de vint-i-cinc països. En l'estiu de l'any passat, el dia 5 d'agost de 2004, sense ostentació burocràtica ni cap incidència mediàtica, el president va crear l'Oficina del Coordinador per a la Reconstrucció i Estabilització. La seva missió és ni més ni menys que desenvolupar "plans post-conflicte" per a vint-i-cinc països que encara no estan en conflicte. A més d'aquest treball de planificació per a un futur el disseny fonamental del qual –a través de la guerra- correspon al Pentàgon, l'Oficina serà capaç de coordinar tres operacions totals de reconstrucció de països realitzades al mateix temps, i amb durades aproximades de cinc a set anys.

En un somni incomparablement més mortífer que el de Hitler, Bush i la classe política del "Gran Govern" dels EUA, estan disposats a crear un món nou –el nou Reich dels Mil Anys- planificant sistemàticament la destrucció-reconstrucció de tres països cada cinc o set anys. Com diu Naomi Klein: "Com cal, un govern fidel a la destrucció preventiva perpètua ara té una oficina estable per a la reconstrucció preventiva."

La qüestió funciona, més o menys, de la següent manera. El Consell de Seguretat Nacional a la vista dels plans estratègics, determina quins són els països d'alt "risc", "estats fracassats", o components d'eixos "del mal", que mereixen una atenció especial dels Estats Units. A partir d'aquí s'inicia un procés de desestabilització, o simplement, de generació d'una crisi. D'una banda treballaran la CIA, el Departament d'Estat i el de Defensa, en la fabricació d'alternatives polítiques, el desenvolupament de conflictes diplomàtics i la preparació de la guerra; per l'altre la flamant "Oficina del Coordinador per a la Reconstrucció i Estabilització" iniciarà la planificació de la destrucció del país i de la "reconstrucció" subsegüent. El primer serà tasca per al Pentàgon, el segon matèria de contractes amb les multinacionals nord-americanes.

L'organització de conflictes amb ànims lucratius, un dels objectius de Bush i voltants

Com va assenyalar el primer coordinador de l'oficina dels apocalipsis, Carlos Pascual, anterior ambaixador a Ucraïna, la tasca consisteix a mantenir una "llista de vigilància" de paises "reconstruibles". Aquesta llista permet establir equips de treball, integrats amb empreses privades, ONG i membres de Think Tanks, com organitzacions de "resposta ràpida" que entraran "en la planificació preguerra" i seran capaces de "mobilitzar i desplegar recursos" una vegada que el conflicte hagi disminuït. Per a dur l'eficàcia fins al límit: "escurçar en dos o tres mesos el temps de resposta", l'oficina tindrà "contractes precompletats" per a reconstruir països encara no destruïts.

El panorama que resulta de tot això sembla tret del guió d'una pel·lícula de terror. Sense cap dubte el Pentàgon i la nova Oficina de l'Apocalipsi, coordinaran detalladament les destruccions amb criteris tals com la nova estructura de la propietat desitjada i la rendibilitat empresarial de la reconstrucció. Els equips de Carlos Pascual treballen per a "canviar l'entramat social d'una nació" no per a reconstruir vells estats sinó per a construir altres nous "democràtics i orientats cap al mercat". En cas necessari podrien ajudar a "liquidar les empreses estatals que van crear una economia inviable". De vegades, la reconstrucció significa "destruir el vell".

Amb aquestes noves dades proporcionats per Naomi Klein no és molt difícil analitzar el procés modèlic de "destrucció-reconstrucció creadora" de l'Iraq, realitzat en la seva primera fase pel Pentàgon i engegat, en el seu segona, per Paul Bremer, l'administrador de l'Autoritat Provisional de la Coalició. Tampoc és difícil analitzar el significat real de l'Informe del Comitè per a l'Assistència a una Cuba Lliure -sens dubte un dels països de la llista de vint-i-cinc a la qual es va referir Carlos Pascual- que amb un llenguatge suficientment clar, planteja la "destrucció de l'entramat social", la "destrucció del vell" i la "orientació cap al mercat", que han decidit per a Cuba els dirigents nord-americans d'aquest Nou Reich dels Mil Anys.

Solidaritat amb Chiapas i amb les comunitats en rebel·lia

Projectes del Municipi Autònom en Rebel·lia Ricardo Flores Magón (Chiapas) pels quals s'està fent la recollida de fons:

-Projecte taler-fusteria: construcció i equipament d'un taller de fusteria que permeti ampliar la possibilitat de desenvolupament.

-Projecte equip audiovisual: dotació d'un equip complet de material tècnic audiovisual, amb l'objectiu de servir de mitjà de difusió de la realitat independent del moviment indígena.

-Projecte tèxtil: taller que capacita especialment a les dones per a l'elaboració de peces, en forma cooperativa perquè la comunitat aprengui a vendre i distribuir els seus productes sense intermediaris.

Compte corrent CGT-Solidaritat amb Chiapas on cal fer els ingressos, especificant qui el fa: 0049-0001-53-2110066664

ZACF, anarquisme a Sud-àfrica

Existeix a Sud-àfrica la Zabalaza Anarchist Communist Federation Wednesday, que va realitzar el seu primer congrés l'abril de 2004, i que va sorgir a partir del reagrupament de diversos col·lectius existents a Sud-àfrica i Swazilandia. Mantenen relacions amb organitzacions i col·lectius anarquistes i llibertaris de tot el món, també amb la CGT, tenen relacions estretes també amb col·lectius i militants de Zimbabwe, i tenen una pàgina web (http://www.zabalaza.net) amb informació sobre la seva història, els seus estatuts, les seves activitats, l'anarquisme a Sud-àfrica i a nivell internacional, els moviments socials de Sud-àfrica, un llistat ampli d'enllaços, etc.

La ZACF té els seus orígens en la militància clandestina contra l'apartheid en el Moviment de Resistència Anarquista i en la Federació Anarquista de Durban, es va dotar d'uns "Estatuts Orgànics Interns" el 2003, altres Estatuts posteriors van ser acordats en el primer Congrés el 2004. El maig del 2005 la ZACF, està entre les organitzacions fundadores de anarkismo.net.

Tota la informació sobre la ZACF a: http://www.zabalaza.net

Contactes:
Inter. Secretary ZACF, Postnet Suite 153, Private Bag X42, Braamfontein, 2017, Johannesburg, South Africa. Correu electrònic: international@zabalaza.net

La guerra global que estem vivint té diversos fronts: a l'Iraq, a l'Estret de Gibraltar, als nostres carrers... lluitem per la dignitat

La restitució de la memòria històrica passa per denunciar el franquisme

BALA PERDUDA

Iraq, any III

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Ara que fa tres anys de l'inici de la segona guerra de l'Iraq és un bon moment per fer, des del moviment antimilitarista, algunes reflexions sobre l'assoliment de les seves propostes i també, no pot ser d'una altra manera, sobre les seves mancances. No em centraré, però, en aquest article en el seguit d'horrors humans i polítics a què ens ha conduït l'aventura mentidera i assassina dels tres tenors de les Açores. La simple lectura de la premsa diària serveix per a convèncer els més incrèduls sobre l'absoluta falsedat dels motius que els ja esmentats van al·legar per vendre'ns la guerra.

La sensible davallada en el seguiment de les mobilitzacions convocades durant aquest tercer aniversari fa pensar a més d'un en el progressiu desinterès de la ciutadania en el manteniment del seu rebuig a la guerra i als seus instigadors. És més, certs sectors interessats aprofiten aquest fet per devaluar amb caràcter retroactiu la importància de les primeres, i massives, manifestacions. Al respecte, però, caldria tenir en compte la dificultat en les societats modernes per mantenir un nivell d'activisme com el que vam viure durant l'hivern d'ara fa tres anys quan, recordem, la protesta va ultrapassar la presència als carrers estenent-se per balcons, col·legis, empreses i alguna que altra denostada gala cinematogràfica. No és gens gratuït afirmar que una eventual continuació en el temps d'aquell "antagonisme difús" ens hagués dut a la interpel·lació sobre l'existència dels exèrcits i ja sabem que el va succeir finalment fou la jubilació (no tan definitiva) de l'inefable Aznar.

Per acabar, voldria afegir un parell més de consideracions. El canvi de govern viscut el 14-M ha allunyat de les convocatòries els sectors que se'n van beneficiar en forma de càrrecs i prebendes en diferents nivells de l'Administració, el que era perfectament previsible, a la vegada que hi ha fet créixer relativament el nombre dels qui s'oposen només al bel·licisme ianqui i mantenen una mena d'idolatria pels moviments de resistència, sense detenir-se a observar les seves metodologies i els seus interessos de grup. Sé que és un debat inacabable, però jo quan sento cridar els seus eslògans, m'entra una desig irrefrenable de proclamar als quatre vents la meva condició de desertor. De totes les guerres.

Aliança de civilitzacions? De quines civilitzacions?

Text: **Antonio Pérez Collado,** CGT-PV
Foto: **Mireia Bordonada**

Pareix com si els últims presidents del govern espanyol se sentissin cridats a deixar la seua empremta en la política internacional, inclús sense haver complit les promeses d'arreglar els molts problemes interns que arrossega el país. Del ridícul que va fer José María Aznar, obsessionat per fotografiar-se al costat dels "majors" i per ser invitat per George Bush al seu ranxo de Texas, hem passat a la iniciativa sobre l'aliança de civilitzacions que Rodríguez Zapatero ha llançat al món mundial.

El líder del PP no va dubtar a donar suport a la invasió d'Iraq, enviant tropes espanyoles a participar en l'ocupació d'un país que no estava en guerra amb Espanya, i abonant en tot moment les mentides de Bush i Blair sobre unes armes de destrucció massiva que encara hui no han aparegut, a pesar que el nostre expresident i els seus amics del trio d'asos de les Açores asseguraven que existien i que les trobarien.

La invasió d'Iraq ha suposat un dels majors errors de l'administració nord-americana desprès de la guerra de Vietnam, ja que no ha sigut el passeig victoriós que el Pentàgon s'imaginava i les nombroses accions i atemptats de la insurgència iraquià contra militars d'EUA i de les seues cada vegada més escassos aliats, empreses i interessos estrangers, oleoductes i polítics homologables al gust d'Occident estan provocant que el cost de l'operació es dispare, sense que la promesa pluja de milions (gràcies a la reconstrucció del país i l'explotació del seu petroli) caigue sobre les empreses i els governs que van vore un fàcil negoci en la substitució del dictador Sadam Husein per un govern que obrara al dictat de la Casa Blanca.

No menys important és el rebuig de l'opinió pública, sobretot el que creix constantment dins dels mateixos EUA, contra una guerra que mai no ha vist del tot clara, que està costant milers de vides i milions de dòlars i, especialment, sobre la qual comença a vore's que han ocultat els veritables motius. Hui ningú no es creu la versió oficial de què s'atacava Iraq per a portar-los a les seues gents llibertat, democràcia i progrés. I hi ha dos raons per a no creure Bush: una, que els EUA no mouen un dit per derrocar altres governs que no respecten els drets humans (com en els casos d'Israel, Rússia, El Marroc, Indonèsia, Xina i una interminable llista), i una altra, que l'actuació de les forces d'ocupació no ha de resultar tan pacificadora quan la petició que es vagen és l'únic punt en què estan d'acord totes les faccions polítiques i grups religiosos iraquians.

Al que sí que ha contribuït la invasió d'Iraq (i abans la d'Afganistan) ha estat a augmentar el rebuig del món islàmic a tot l'occidental, de l'arrelament del qual donen compte les nombroses protestes musulmanes que en els últims temps es registren en gran part del món. Pensar que tot eixe malestar obeïx exclusivament a la publicació d'unes vinyetes sobre Mahoma seria una simplificació molt poc realista. Són les invasions abans mencionades, les tortures als presos iraquians i afganesos, la situació a Palestina i altres agressions al conjunt de pobles de cultura islàmica (sense oblidar la pobresa i la repressió en els seus propis països) el que genera un ampli rebuig de les població musulmana cap als governs occidentals i, per extensió, al nostre model cultural.

En esta tensa situació la proposta del president del govern espanyol en pro d'una aliança de civilitzacions té molt poques possibilitats de prosperar, si abans no es donen una sèrie de canvis substancials en la política dels països desenvolupats respecte als empobrits del Sud. Occident no té hui valores universals amb què enlluernar els desheretats del tercer món; el consumisme i el capitalisme salvatge no poden ser l'única recepta per a tots els pobles.

Si Occident de veritat vol viure en harmonia amb la resta del planeta ha de deixar de mirar al Sud amb arrogància i prepotència, respectar les seues peculiaritats, la seua cultura, les seues creences i fomentar els intercanvis culturals, econòmics i científics sense buscar el màxim benefici i sense voler imposar un model -el nostre- que dista molt de ser perfecte.

En el concret, i per a posar-se en eixe camí, estaria molt ben començar per condonar el deute extern de tots eixos països (als quals el Nord els deu molt més que ells a nosaltres), acabar amb el comerç d'armes i no tancar les fronteres als que vénen a la nostra Europa rica i etnocèntrica a la recerca de treball i una vida digna. Necessitem que la nostra societat i el nostre model cultural s'òbriguen a les riques influències que, sense cap gènere de dubtes, poden arribar-nos d'Àfrica, Amèrica Llatina o del món àrab.

Manifestació a Terrassa en solidaritat amb els immigrants

Unes 300 persones es van manifestar a Terrassa el passat 4 de març contra l'assetjament policial que pateixen els immigrants als transports i a la via pública, en una marxa que va anar des de l'estació de Renfe fins a la d'autobusos, passant per l'Ajuntament.

Diversos col·lectius, associacions i grups volien denunciar el creixent assetjament contra la població immigrant i altres col·lectius de Terrassa. Aquest assetjament es manifesta a les estacions de trens i autobusos, a places i carrers, o a qualsevol lloc i a qualsevol hora.

Els responsables són les Policies Nacional i Municipal, vestides d'uniforme, o fins i tot de paisà, que realitzen controls arbitraris on demanen els famosos papers als i les immigrants, retenint i fins i tot detenint persones l'únic delicte de les quals és el de tenir un aspecte diferent i que només van i vénen del seu lloc de treball.

Aquests col·lectius també volen expressar que la Llei d'Estrangeria està propiciant una situació on existeix una ciutadania amb drets i una altra sense drets, i com a persones que volen una societat realment democràtica i lliure no volen callar i demanen públicament a les institucions que correspongui: Delegació de Govern, Ajuntament de Terrassa, Generalitat de Catalunya, Renfe (per permetre als seus guardes privats que facin funcions que per llei no són competència seva i per la complicitat que té amb la policia nacional per realitzar les detencions) que prenguin les mesures oportunes i que posin tots els mitjans per pal·liar aquesta situació i s'aturi l'assetjament policial a la població immigrant i els col·lectius diversos pel simple fet de ser diferents. Entre els col·lectius convocants es trobaven FAV de Terrassa, CGT, Col·lectiu Intercultural de Terrassa (Ateneu Candela), Casal de la Dona, Associació Papers i Drets per Tothom (BCN), Assemblea per la Regularització Sense Condicions...

Campanya a Lleida en homenatge als lluitadors i lluitadores per la llibertat

CGT-Ponent

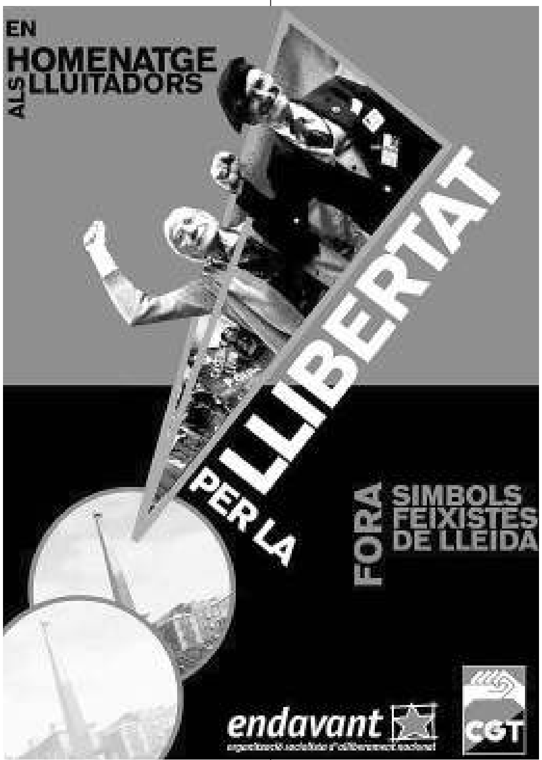
Com a continuació de la feina que des de la Confederació General del Treball de Ponent i Endavant-OSAN s'està duent a terme per la recuperació de la memòria històrica de manera paral·lela, ara han decidit unir esforços i endegar una campanya unitària amb la ferma voluntat d'ampliar-la a tota la societat civil lleidatana.

Continuen denunciant l'existència a la seva ciutat de carrers i blocs que duen el nom de personatges que van participar activament en el règim del general Franco i per tant que van ser actors necessaris en la dictadura que assassinà, empresonà i reprimí milers de treballadores catalanes i catalans que defensaven la llibertat.

Les dues organitzacions denuncien l'existència d'un monòlit alçat on hi havia hagut l'antiga presó de Lleida (ara Delegació d'Hisenda) als caiguts "por Dios y por España".

La CGT i Endavant entenen que cal esborrar aquests símbols de la seva ciutat, l'existència d'un monument o bé l'assignació del nom a un carrer o un bloc és un acte d'homenatge i de reconeixement envers aquests pels seus mèrits en la millora social per part de tots els i les habitants de Lleida mitjançant el seu Ajuntament. La CGT i Endavant inicien aquesta campanya amb l'edició de cartells i d'altre material així com amb la recollida de signatures i d'adhesions d'altres organitzacions de la ciutat de Lleida sol·licitant la retirada d'aquests símbols.

En l'esperit d'aquesta mobilització hi ha la creació d'una àmplia plataforma ciutadana, formada per persones i entitats, que exigeix a l'Ajuntament de Lleida, que s'autoanomena, nacionalista i d'esquerres, la retirada immediata d'aquests símbols. Dins de la campanya, s'ha obert una pàgina web a l'adreça www.simbolsfeixistes.tk

En homenatge als lluitadorsa antifranquistes

Fora símbols feixistes de Lleida

Manifest

L'abril de 1938 les tropes del general Franco entraven a Lleida ocupant així la primera ciutat catalana d'importància. L'arribada de l'exèrcit revoltat contra la República a les terres de Ponent fou aprofitada per Franco per derogar l'Estatut d'autonomia del 1932 i s'iniciava el sotmetiment del nostre país a una de les més dures dictadures de la història recent. Milers de persones patiren la repressió o l'exili i una falsa pau s'imposava damunt els vençuts que defensaren la llibertat contra el feixisme. Mentre els vençuts foren afusellats, empresonats o torturats en silenci i amb total impunitat, els vencedors rendien homenatge als seus morts, en actes públics o inundant els carrers i places amb el nom dels "caídos por Dios y por España".

Durant tot el període franquista arreu de Catalunya s'aixecaran monuments per recordar la victòria feixista d'una forma constant i fer públicament visible l'homenatge que els feixistes feien al seus màrtirs.

Es sorprenent que encara a Lleida es mantinguin carrers amb el nom d'aquells que només mereixen ser recordats com a còmplices del feixisme, i encara més vergonyós que al mig de la ciutat s'alci desafiant el monòlit feixista d'homenatge als que lluitaren per imposar-nos un dictadura que va dur al nostre país a un dels més obscurs episodis de la Història. Perquè creiem necessari no oblidar el que va significar la defensa de les llibertats davant del feixisme, perquè creiem que el franquisme no es mereix cap lloc als nostres carrers i perquè ens neguem a l'oblit dels que lluitaren per la justícia social i la democràcia demanem que l'Ajuntament de la ciutat retiri de forma immediata el monòlit feixista que homenatja els vencedors de la guerra, així com els noms de places i carrers que encara glorifiquen aquells que col·laboraren amb la dictadura, i en el seu lloc s'homenatgi les persones que lluitaren per la llibertat.

Cap a l'anul·lació de les sentències franquistes en el 2006

Octavio Alberola (Grup pro revisió del procés Granado-Delgado)

Després de trenta anys de la mort de Franco, i amb els pactes de silenci i oblit de la "modèlica transició" a mig digerir, el procés de recuperació de la memòria històrica i de rehabilitació de les víctimes de la repressió franquista pot culminar aquest any, del 70 aniversari de la Guerra Civil, en l'anul·lació de les sentències franquistes.

El cas Granado-Delgado de nou es troba en el Tribunal Suprem. El 13 de juny de 2004, després de gairebé tres dècades de democràcia, el Tribunal Constitucional va prendre, per primera vegada, una decisió favorable a les víctimes de la repressió franquista en aprovar el Recurs d'empara, presentat per les famílies dels anarquistes Francisco Granado i Joaquín Delgado, contra la resolució de la Sala del Militar del Tribunal Suprem que el 3 de març de 1999 va denegar la revisió del Consell de Guerra Sumaríssim que va condemnar a mort als seus familiars el 13 d'agost de 1963.

Aquesta històrica decisió ha obligat el Tribunal Suprem a reexaminar el Recurs de Revisió presentat, el 3 de febrer de 1998, per la vídua de Granado i el germà de Delgado. I és així que ja està en curs una "comissió rogatòria internacional" per a prendre declaració, a França, a Sergio Hernández, i que van a ser convocats a testimoniar Octavio Alberola, Vicente Martín i Luis Andrés Edo.

Fins a avui, les lleis i l'adscripció ideològica dels membres dels alts tribunals de l'Estat han impedit sistemàticament la simple revisió dels judicis franquistes amb arguments que segueixen sostenint implícitament com a legal aquella "legalitat". En aquest sentit, a més del cas Granado-Delgado, els casos més emblemàtics són: el del dirigent comunista Julián Grimau, afusellat en 1963; el del jove anarquista català Salvador Puig Antich mort a garrot en 1974; el del president de la Generalitat Lluís Companys, afusellat en 1941; el del sindicalista Joan Peiró, afusellat en 1942; i el de dos militants del POUM de València afusellats en 1942.

El 18 d'octubre de 2004, el govern va constituir una Comissió Interministerial amb l'objectiu d'elaborar un informe i proposar un avantprojecte de llei per a, segons va declarar la vicepresidenta primera del Govern, "la completa rehabilitació moral i jurídica de totes les persones que van sofrir repressió per defensar les llibertats democràtiques que gaudim".

Després de justificar el retard en la presentació d'aquest informe i de l'avantprojecte de llei, el president del Govern es va comprometre, el 14 de desembre de 2005, a enviar al Congrés (durant l'actual semestre) propostes concretes sobre el tema de les víctimes de la Guerra Civil i els represaliats del franquisme.

El 16 de desembre de 2005, el Govern va aprovar una Ordre per la qual s'estableixen les bases reguladores per a la concessió de subvencions destinades a activitats relacionades amb les víctimes de la Guerra Civil i del franquisme.

L'1 de febrer de 2006, en el curs de la conferència de premsa que seguia al Consell de Ministres, el president Zapatero va anunciar la pròxima presentació de 28 projectes de llei i entre ells el de Memòria Històrica. I el 21 de febrer, en el Parlament, el diputat socialista Ramón Jáuregui ho va confirmar.

El procés sembla, doncs, imparable, , ara només seguim exigint a Zapatero que compleixi la paraula donada.

SALUT I ANARQUISMES

Idees per a la Idea

Josep Cara Rincón (Berga)

Jo sóc de les que pensen que entre moltes de les mancances que tenim al moviment llibertari una és la manca de debat i reflexió, la manca d'idees noves que s'enfrontin a qualsevol tipus d'ortodòxia (!) o paràlisi cerebral. I clar, falten també més plataformes per a aquest debat, per a aquesta investigació i reflexió. A cada una de les nostres publicacions hi ha un espai dedicat a això però, a més, crec que falten publicacions específicament dedicades al pensament anarquista.

Una de les raons d'aquesta paràlisi d'aquesta poca acció que patim també pel que fa a les idees és que encara ens mirem al melic, pensant que ja està tot dit i que som "els més millors" perquè un dia es va fer a casa nostra una revolució llibertària extraordinària. Doncs si la volem repetir i millorar, més val que ens posem mans i cervell a l'obra.

En aquest nivell a què em refereixo insisteixo en la manca de revistes de pensament, en la manca de publicacions que publiquin (i si pot ser tradueixin) el que fan i pensen els anarquistes i antiautoritaris en general d'altres racons de món. En cap moment vull desmerèixer la important tasca en aquest sentit que des de fa temps es fa des de publicacions com "Polèmica", "Solidaridad Obrera" (Joaquim Costa), l'"Ekinza" o el mateix "Catalunya" entre d'altres, però no n'hi ha prou. En aquest terreny del debat d'idees és molt destriable la feina que es fa des de les tendències anomenades (per bé o per mal) insurreccionalistes des d'on s'estan plantejant i replantejant debats antics i nous. Tanmateix, del que a mi m'ha caigut a les mans darrerament i he llegit, destaco sense cap mena de dubte la feina de publicació, traducció, recopilació i creació de textos sobre pensament anarquista que fa Anarco-territoris. D'aquesta publicació anarquista de pensament territorial ja n'han sortit tres números. Amb una tirada discreta, en fotocopies i en mida A-5, però amb una maquetació bona i uns continguts realment interessants i bons. El darrer número es titula "Kropotkin vs l'epistemologia del desig?" i n'és destriable tot el contingut però esmentaré la traducció que fan els redactors d'un article de Pendleton Vandiver, la reproducció d'un text de Luis Andrés Edo publicat anteriorment al "Butlletí de la FELLA" (Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes), la reproducció d'un text de Casilda Rodrigañez sobre el concepte d'"autopoyesis' i els textos de Xavier Oliveras, Víctor Garcia o Geovani López, entre d'altres.

Campanya per tal que Franki no vagi a la presó

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa
(sat@terrassa.mesvilaweb.com)

L'Estat espanyol governat pel PSOE va denegar la petició d'indult a en Franki tramitada per l'Ajuntament de Terrassa, entitats socials, polítiques i culturals i persones a títol individual. Aquest fet suposa que el proper dia 30 de març (el "Catalunya" el tanquem el 20 de cada mes), el jutjat penal número 2 de Terrassa notificarà a en Franki que disposa de 10 dies per ingressar a la presó. El govern espanyol ratifica així la sentència dictada pel jutge Rovira del Canto, que havia estat fiscal militar en època franquista, en què es condemnava a en Franki a 2 anys i 7 mesos de presó per ultratges a España, desordres públics i atemptat a l'autoritat. La sentència es va dictar després d'un procés judicial ple d'irregularitats, amb testimonis que es van desdir de les versions inicials, amb manca de proves i una vulneració absoluta de la presumpció d'innocència.

El motiu de la condemna són els fets que es van produir a la Festa Major de Terrassa del 2002 quan una cercavila que es manifestava pels carrers del centre per denunciar la presència de la bandera espanyola i europea al balcó de l'ajuntament va ser durament reprimida per la policia municipal. El resultat van ser corredisses, gent per terra, la cercavila dissolta i set persones ferides, però sense que es produís cap identificació ni cap detenció. Mesos més tard van arribar les acusacions, el judici polític i les condemnes malgrat que tots els policies van reconèixer que tant sols podien recordar la participació d'en Franki a la manifestació - que no es va poder demostrar al judici - i no als incidents posteriors.

Estem davant d'un clar exemple de repressió política contra les veus dissidents. La intenció d'aquesta sentència és donar un càstig exemplar, tant a en Franki, com a la resta de persones actives, solidàries i compromeses amb les lluites polítiques i socials de Terrassa i d'arreu.

Aquesta situació s'ha donat amb el silenci i la responsabilitat de l'Ajuntament i la policia municipal, el sistema judicial, la hipocresia i complicitat dels governs.

Sobians i intervinguts

El dret d'autodeterminació per al Capital i la Política

Rafael Cid, publicat dins "El Vaivén" de red-libertaria.net, traducció de www.cgtcatalunya.org

Endesa és sobirana, però els pobles basc i català no. El que decideixin els directius i accionistes de l'empresa energètica va a missa, mentre que l'opinió dels legítims representants d'Euskadi i Catalunya exigeix el 'nihil obstat' previ de Madrid. En resum, sembla just i necessari que el mercat reclami per a si el dret a decidir, en tant que a l'Estat-Nació aquest mateix dret d'autodeterminació és mera retòrica. O sigui, que a l'altura de la globalització neoliberal el que en el món dels negocis es considera sagrat exercici de sobirania, en el pla polític es redueix a una autonomia controlada i preventiva. Ergo, el sil·logisme és obvi: la sobirania del mercat s'erigeix sobre l'intervencionisme dels ciutadans. En la democràcia realment l'Estat-Nació està subordinat a l'Estat-Capital, encara que mai no hagi existit capital ni acumulació de capital que no procedeixi en origen d'una espoliació social.

Això, es miri per on es miri, sense excepcions ni pal·liatius. Sempre que no es tinguin en compte les opinions mercenàries (intervingudes i no sobiranes) de molts mitjans de comunicació i bona part dels sempiterns experts de cambra. L'exemple més flagrant en el cas espanyol el trobem en la pròpia dinàmica global de la tríada capital-estat-nació. Brussel·les, meninge propiciatòria del mercat únic, en ple ús de les competències delegades pels estats, adverteix Rodríguez Zapatero de la impossibilitat normativa d'oposar-se a l'OPA de l'alemanya ON sobre la nacional Endesa.

Però aquesta mateixa 'auctoritas' supranacional s'esgrimeix, a l'inrevés i no a la viceversa, per negar d'arrel el dret d'autodeterminació -fins i tot en la fórmula utilitzada pel Canadà en el contenciós de Quebec- de bascos i catalans amb els seus furs. Passant per alt el fet clau, essencial i definitori que mentre el parlament basc i el català han aprovat per majoria un nou codi de convivència amb el seu entorn, ni els subconjunts del poble basc i català, ni tan sols el poble espanyol en el seu conjunt, van ser consultats en el seu moment sobre la inclusió a la Unió Europea i la corresponent cessió de sobirania que això implicava.

Encara més, quan es va demanar a la "nació" la seva opinió (no vinculant, és clar, com corresponen a ens intervinguts) sobre la Constitució Europea, el seu clamorós rebuig va ser olímpicament ignorat.

¡ESPAÑOL!

¡Guerra al Estatuto catalán!

En tanto que el intelectual, el obrero y el profesional castellanos, no podrán ejercer cargos en Cataluña, los catalanes podrán hacerlo en toda España.

¡ESO ES EL ESTATUTO CATALAN!

Mientras las contribuciones e impuestos, graven hasta el límite a los demás españoles, los catalanes, sonreirán magníficos, ante nuestra muerte económica.

¡ESO ES EL ESTATUTO CATALAN!

¡COMERCIANTES! ¡PUEBLO!

Hasta no saber a qué atenernos, no compreis productos catalanes.

Mientras para Cataluña, salieron millones y millones de pesetas y para esa Región, se dictaron leyes proteccionistas, Castilla sucumbía, por falta de toda protección y auxilio.

En este comercio, no admitimos visita de viajantes catalanes o que representen casas catalanas, interin no sepamos el resultado de la discusión del ESTATUTO.

La proposta de reforma de l'Estatut del Principat ha tornat a treure a la llum els fantasmes del nacionalisme estatalista, que no són nous, tal com es pot veure a dalt. Ara, però, hi ha noves formulacions del que vol dir "nació"; un dia o altre n'haurem de parlar.

Tot això en un joc d'ordenament jurídic constituent i constituït que cerca la seva primera referència en el tenor literal de l'article 2 de la Constitució vigent de 1978 en proclamar: "La sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual n'emanen els poders de l'Estat".

I així es dóna per vàlid un sinuós tràfic constitucional que pot ser bo per a qualsevol qüestió, en aquest cas no a gust del consumidor sinó del controlador. Si ens referim a la CE com a norma suprema, el poble és sobirà i traiem pit. Si es tria l'ample de via europeu, imposat per la força de la coacció del sistema, el paradigma és la legalitat vigent que permet la sobirania del mercat i al mateix temps la intervenció sobre el poble. Això ens indica que el valor primordial, el 'primus inter pares', és sempre el mercat. I també que avui com ahir el que és bo per al capital (digueuli General Motors o Endesa) és bo per al país. Això és si així us sembla.

Per això Rodríguez Zapatero coincideix en la mateixa longitud d'ona amb els troglodites embroscats en la classe política, financera, mediàtica, dinàstica i militar a l'hora d'abordar el tema del dret a decidir. "L'autodeterminació no es renegocia perquè aquest dret no existeix", va dir el president del Govern en resposta a Mariano Rajoy, oblidant que en la història del centenari Partit Socialista Obrer Espanyol pesen més els anys autodeterminacionistes que els colonialistes. Sense anar més lluny, el PSOE del congrés del 1977 encara donava suport al dret d'autodeterminació com a autonomia de la voluntat política, per a Navarra per exemple, però poc després es convertia al dependentisme rampant acceptant el lliurament de l'aleshores Sàhara espanyol al seu botxí, el genocida Hassan II, per exemple.

Què té a veure aquest rosari d'incoherències, relliscades i engolides constitucionals amb les manifestacions d'un i altre signe efectuades sobre el dret a decidir? Tot! La dreta s'ha llançat al carrer, mobilitzada pel primer partit de l'oposició i habitual denigrador del mètode de la pancarta, per demanar que s'impedeixi que bascos i catalans decideixin autònomament, ja sigui sobre l'Estatut o sobre la pau amb ETA. Bascos i catalans, al seu torn, ho han fet en sentit contrari. La manifestació del passat 18 de febrer a Barcelona es du a terme sota la divisa "Som una nació, no un preàmbul", en al·lusió a l'última redacció de l'Estatut pactada per PSOE i CiU, i va convocar, segons la Delegació del Govern, 125.000 persones. L'última del PP, celebrada una setmana més tard a Madrid contra la negociació amb ETA va reunir, segons les mateixes fonts (en ambdós casos "fonts" adverses), 110.000 persones.

Tot enllestit per fer-hi caliu, perquè encara que les contundents manifestacions nacionalistes i independències efectuades al País Basc es vegin conscienciosament menyspreades a la premsa "nacional", s'oblida que el 16 de febrer de 1990 el Parlament de Vitòria, seguint els passos del Parlament de Catalunya el 1989, va aprovar "que el poble basc té dret a l'autodeterminació", circumstància que va portar un historiador "nacional" a escriure que "en prendre aquesta decisió, el Parlament Basc es converteix en la primera assemblea nacional d'un país de la Comunitat Europea que adopta aquesta decisió" (Fernando García de Cortázar, "El nacionalismo vasco", pàg. 150).

Tenint en compte que aquests pronunciaments de sobirania, per part dels legítims representants d'ambdós pobles, es van fer quan la comunitat internacional beneïa els processos de secessió en curs a l'antiga URSS, es comprova que els pilars del capital sovint representen un camp de mines per a la política. És un altre enfocament de la coneguda afirmació de Mandeville sobre que els vicis privats prefiguren virtuts públiques.

Resposta a l'article de Pepe Gutiérrez publicat al "Catalunya" 72

Precisions a l'article sobre la pel·lícula 'Salvador'?

Ricard de Vargas-Golarons,
exmembre del MIL o 1.000 i de l'OLLA, març 2006

De l'article d'en Pepe Gutiérrez-Alvarez sobta el seu desmesurat elogi de la tasca recuperatòria de la memòria històrica de TV3: "el rigorós documental produït per TV3" (sobre Puig Antich), que oculta les lluites obreres i populars anticapitalistes i autònomes, d'on prové en Salvador, sense les quals, la seva vida i mort no tenen sentit. Igual que la propaganda que fa de Mediapro. Cal denunciar la manipulació històrica-ideològica d¡alguns documentals de TV3, que com els dedicats a guerrillers llibertaris com Marcel·lí Massana, Quico Sabater, ...se'ls apropia nacionalisme català.

Parla, per altra banda, del "magnífic llibre de l'Escribano" (es refereix a "Compte enrere", base de la pel·lícula sobre Puig Antich), llibre, per cert intel·ligentment manipulat i falsejat, del qual aviat en sortirà un aprofundit i objectiu estudi crític. És també de molt mal gust i provocador esmentar Julián Grimau com un antecedent de l'execució del 1974. Aquest personatge fou, durant la guerra civil, un botxí de revolucionaris del POUM i anarquistes, a les txeques dirigides des del Comintern.

No fóra més adient esmentar, per exemple, els anarquistes Francisco Granados o Joaquín Delgado, executats com en Grimau el mateix 1963 o de tants milers de treballadors llibertaris assassinats o represaliats en el franquisme?

Segueix dient l'articulista: "El llibre relata la història de les actituds de tres joves: Salvador, el seu advocat Oriol Arau i d'un dels seus carcellers Jesús Irurre (...) tres actituds que reflecteixen "l'esperit de rebel·lia dels joves". Increïble!, sense comentaris. Quant al fet que "el MIL mai va ultrapassar la dotzena de militants", cal precisar que nosaltres no érem ben bé, en nombre, com els dotze deixebles de Jesucrist. I que, després de l' execució d'en Puig Antich, encara durant alguns temps, fórem dotzenes d'obrers armats, de caire àcrata, que seguírem amb les expropiacions, els actes de sabotatge...

I finalment, cal incidir, un cop més, que no lluitàvem contra el franquisme i és no anar al fons de les qüestions afirmar que en Salvador lluitava per uns ideals, que era un idealista. Cal dir que en el meu interrogatori pels militars a les acaballes del 1974, també em digueren que era un idealista.

S'ha de dir ben clar que en Salvador, com els altres companys i milers de treballadors, eren anticapitalistes i antiautoritaris, que lluitaven per l'autonomia de la classe obrera i en contra de l'avantguardisme i per la transformació radical de la societat i no només contra el reformisme , el dirigisme i el control del PSUC, sinó de tots els grupuscles, maoistes, trotskistes, etc. -inclosa la LCR- que intentaven també alçar-se com a dirigents i controladors del moviment obrer.

Les Terres de l'Ebre davant del parany

Manolo Tomàs (Plataforma en Defensa de l'Ebre)

Com ja sabeu, s'està fent a l'Audiencia Nacional de Madrid el judici contra els principals directius del Ministerio de Medio Ambient del govern del PP que van aprovar el "Recrecimiento de Yesa". Se'ls acusa de diverses irregularitats en la tramitació i l'aprovació d'aquesta obra. En cas de guanyar l'Associació Río Aragón, tot el projecte quedaria denunciat i no se sap ben bé quina seria la seva situació legal. Tot i això, les obres continuen sense aturar-se, i és que hi ha la voluntat del govern central i aragonès actuals d'acabar les obres el més aviat possible.

El 15 de setembre de 2000, quan vàrem fer l'assemblea constituent de l'actual Plataforma en Defensa de l'Ebre ja advertíem que el transvasament era inviable entre altres moltes coses perquè l'aigua demanada no existia. També denunciàvem que si es construïa el sistema d'embassaments previstos a l'avantprojecte del PHN, a més de negar un bon grapat de valls i poblES pirinencs es crearia la reserva estratègica per a poder tenir "l'excedent" d'aigua que desitjaven.

Amb la modificació del PHN es va suprimir tot l'articulat que feia referència al transvasament de l'Ebre (títol 3r) i a la perllongació del minitransvasament de Tarragona a Barcelona així com la interconnexió de xarxes interconques (les dues obres a l'annex II). La resta de l'articulat va quedar intacte i l'annex II va ser declarat "interès general".

Dins d'aquest annex hi ha les obres i regadius previstos a les conques internes de Catalunya, la conca de l'Ebre, del Xúquer i del Segura entre altres. Les conques internes, la del Xúquer i la del Segura estan declarades com a deficitàries i la de l'Ebre com a excedentària.

Dins de la conca de l'Ebre hi ha en marxa una gran multitud d'obres i projectes centrats en embassaments (grans i petits) i en 500.000 noves hectàrees de regadius (de les quals 300.000 ja estan en fase molt avançada). En definitiva, s'estan creant les reserves d'aigua (embassaments) i els drets legals d'utilitzar-les: les concessions (regadius). De fet, dels grans embassaments estratègics ja estan fets a Itoiz i Rialp, Yesa s'està recreixent i Biscarrués torna a ressorgir.

En cas de no modificar-se tot això, i només comptant els regadius que ja estan en marxa, l'impacte sobre el tram final de l'Ebre, on vivim, serà equivalent a dos transvasaments com els que volia el PP. Mentre aquestes obres i projectes avancen, encara no hi han fixats els cabals necessaris per a mantenir l'estabilitat del tram final del riu i molt menys el regim hídric necessari per aturar la salinització, regressió i enfonsament del Delta. És cert que des de les administracions s'està treballant , però s'està evidenciant que anem directes cap una política de fets consumats i un cop fets els embassaments i atorgades les concessions serà molt difícil modificar-ho i impossible aturar-ho.

El reforç de les canonades del minitransvasament i el canal Xerta/Sènia seran les arteries on es consumarà per la porta petita el que semblava que havíem aturat per la porta gran. Els transvasaments no seran grans, seran petits i constants. Curiosa manera d'interpretar i aplicar la flamant Nova Cultura de l'Aigua. Estranya manera d'entendre l'equilibri territorial i les perspectives de futur de les Terres de l'Ebre.

En aquest context, l'any 2007 ha de començar-se a rediscutir i adaptar a la Directiva Marc d'Aigües els plans de Conca. Per tant, és el moment d'intervenir per a evitar que aquesta adaptació sigui paper mullat ja que les principals obres estaran acabades o licitades.

Ens hem de tornar a posar en marxa. No serà fàcil, potser tindrem menys aliats en aquesta nova etapa en la defensa del territori però la fermesa, la voluntat i la solidesa del que diem i sabem ens ha fet sortir de situacions mes complicades. Cal tornar a fer una assemblea de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, fixar nous objectius i articular aliances i mobilitzacions per a la defensa del riu i del Territori.

ALGUNA COSA ES MOU

De 'botellón' en 'botellón' fins a la victoria final

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

Molt s'ha parlat sobre els 'macrobotellons' i l'alienació del jovent al nostre país, i molt més temptadora encara ha estat la comparació amb els joves francesos, els quals semblen estar més preocupats per qüestions laborals que per la festa. Deixant a part aquestes absurdes comparacions, és interessant fer una valoració més àmplia d'questes trobades.

El jovent, i en general la resta de la població, està perdent espais de públics socialització, i cada vegada més es promouen els espais privats (centres comercials, discoteques) com a llocs d'encontre. Pagar 10 euros, com a mínim, cada setmana per a poder anar a ballar és una despesa a l'abast de poques butxaques, especialment quan la majoria dels nostres contractes són temporals i els sous es mouen en la frontera del ridícul.

En aquest sentit, reclamar espais on poder fer festa gratuïtament té una importància social i política. Moralismes a part, l'alcohol i les drogues toves són dos elements tradicionalment associats a la desinhibició i la socialització, i voler-ne limitar el consum per la via legal és impropi d'un govern que es catalogui de progressista. Qüestió molt diferent és la sensibilització i l'educació en el consum responsable d'aquestes substàncies.

La contradicció manifestada als mitjans entre els joves que sortien al carrer contra la guerra i els que surten a beure, és poc menys que demagògica. Reivindicar el dret a passar-s'ho bé al carrer no és immadur ni irresponsable, forma part d'una de les necessitats vitals del jovent. Així com els avis juguen a la petanca a la plaça, a alguns joves i no tan joves els pot venir de gust fumar-se uns porrets o beure's unes cerveses sense haver de pagar tres euros per vas.

Una de les cites dinamitzadores del moviment antiglobalització fou el "Reclaim the streets", una mena de carnaval amb ocupació de la via pública denunciant la privatització dels espais de socialització. Aquelles foren manifestacions políticament conscients. Els 'macrobotellons' segurament no tenen una teoria política al darrere, però són un clar desafiament a les polítiques actuals de gestió de la via pública. Tot i que amb matisos, es tracta d'una rebel·lió juvenil contra les avorrides polítiques municipals i estatals que tan proliferen darrerament. Ara és moment de recuperar aquell eslògan dels 70 que deia "festa sí, lluita també".

> EL FAR

Paradigma del 19 de juliol

Ferran Aisa

L'editorial Flor del Viento acaba de publicar l'assaig "La guerra de España: paradigma de una revolución. Las 30 horas de Barcelona (julio 36)", dins de la col·lecció que commemora el 70 aniversari de l'inici de la Guerra Civil. L'autor d'aquest assaig és Abel Paz - pseudònim de Diego Camacho (Almeria, 1921)-, fill de jornalers del camp que des de molt jove es va traslladar a viure amb la seva família a Barcelona i amb quinze anys ja militava a la CNT.

Abel Paz va viure de primera mà els fets que narra, les assemblees dels sindicats, dels ateneus, les barricades del 19 de juliol, les col·lectivitzacions, la guerra, la derrota i l'exili. També va formar part de la guerrilla antifranquista, essent detingut el 1942 i empresonat fins al 1953. De retorn a França, va iniciar la seva tasca d'historiador i a la mort del dictador es va instal·lar a Barcelona.

Entre les seves obres principals destaca "Durruti, el proletariado en armas", traduït a vuit idiomes (castellà, francès, anglès, italià, alemany, grec, turc i japonès); "CNT 1939-1951: el anarquismo contra el estado franquista"; "Crònica de la columna de ferro"; "A pie del muro"; "Viaje al pasado", etc. "El paradigma de una revolución" fou publicat a França, el 1967 i, posteriorment, el 1997, va conèixer una nova edició amb el títol de "Guerre d'Espagne".

Abel Paz dóna la seva visió del que van ser els dies anteriors al cop d'Estat militar de 1936 i fa la crònica acurada de les 30 hores de combat als carrers de Barcelona, des de la revolta feixista del 19 de juliol fins a l'assalt del poble, el dia 20, a la caserna de les Drassanes. L'autor també narra els fets que van seguir a la lluita al carrer, la reunió de Durruti, Garcia Oliver i altres militants confederals amb el president de la Generalitat, Lluís Companys, i la constitució del Comitè Central de les Milícies Antifeixistes.

La creació de les columnes de milicians que sortiren cap al front d'Aragó i l'inici de la construcció revolucionària a Catalunya.

L'assaig de Paz és una síntesi històrica que cal llegir per esbrinar què va passar a la Catalunya republicana en els primers dies de lluita. El llibre recull les paraules de Frederica Montseny: "Decir la verdad, restituir la verdad, escribir la verdad, repito que es útil y necesario. Es, además, el único camino por el cual los que han venido después pueden conocer un pasado que constituye una página de la historia de España, aquella precisamente en que más lejos se llegó en la práctica de ideas y en el esfuerzo liberador y constructivo".

Aquesta edició de Flor del Viento incorpora en el llibre una col·lecció d'aquarel·les realitzades pel pintor Josep Lluís Rey Vila "SIM", que reprodueixen imatges dels fets del 19 de juliol a Barcelona.

Dinamita de cervell

Ramon Barnils i la 'Soli' dels anys setanta

M. Àngels Rodríguez
i exsecretària de Comunicació de la CNT de Catalunya

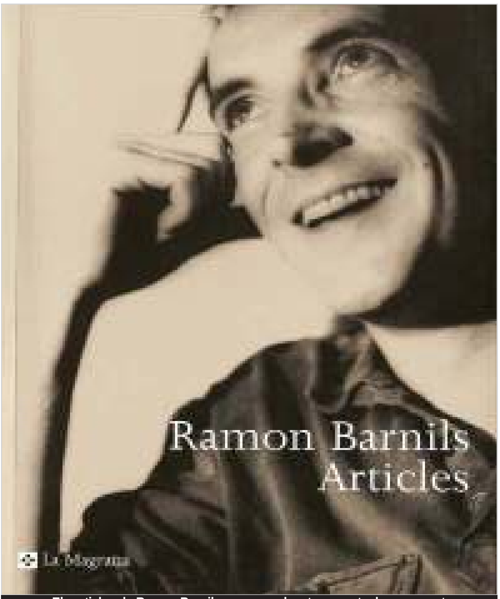
En Ramon Barnils se'n deu estar enfotent. Estic convençuda que ho fa mentre escric aquest article. Em miraria amb aquell posat seu de conya i em diria: "Nena, què podem fer ara, per evitar aquest convencionalisme de recordar el personal difunt pels aniversaris?". A mi m'agradaria donar-li una sorpresa i fer alguna malifeta que tingués la ironia de les seves, però crec que s'haurà de conformar amb un escrit que, ni de lluny, serà com els seus, i amb el que intentaré fer memòria d'ell i de la seva relació amb la premsa confederal.

Vaig conèixer en Ramon Barnils quan era professor de la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Autònoma de Barcelona. Allò era, en aquells anys setanta, un niu de "rojos" i també d'alguns "rojos y negros". El cert és que era una facultat amb "mala" fama i on un element del tarannà d'en Ramon hi encaixava. Passats uns anys, ell decidiria deixar-ho. Diuen que abans de marxar va dir als seus alumnes: "Ja ho he ensenyat tot i com que sols em queda ensenyar-vos el cul..." Alguns expliquen que es va baixar els pantalons.

Però aquestes serien les anècdotes que els alumnes repetien d'un curs a l'altre sobre un professor que reunia aquelles condicions que el feien omplir la seva classe any rere any. Sabia de què parlava, es prenia l'ensenyament no com una repetició de coneixements, sinó com una provocació per fer que aquells que volien ser periodistes fossin conscients de l'eina que tenien a les seves mans i la utilitzessin per defensar les seves idees i, a més, ho fessin correctament. Era polit i enginyós quan escrivia. Els seus textos eren una delícia per la forma que adquirien i perquè el seu contingut t'arribava, com una fiblada, al cervell.

Es podrien dir aquesta i moltes altres coses de com es prenia en Barnils aquell ambient de la universitat o el món periodístic en què treballava. Però els companys del "Catalunya" volen que us parli d'un altre Ramon Barnils, el que es movia dins de l'espectre ideològic del món llibertari.

Em semblaria agosarat posar-li una etiqueta ideològica més concreta. Sé que li agradava la llibertat, la veritat i que el seu comportament responia a una ètica personal prou compromesa per fer-se càrrec i, sota la seva direcció, donar pas a l'època més brillant dels darrers 30 anys de la capçalera que havia distingit sempre la Confederació Nacional del Treball: "La Solidaridad Obrera".

Els articles de Ramon Barnils van ser aplegats en part a la seva mort en el llibre "Articles" de l'editorial La Magrana i se'n pot llegir una mostra molt més extensa a Internet, a l'adreça www.contrastant.net/barnils1.htm

La "Soli", que tornava a les mans del sindicat CNT la Regional Catalana. Em permeto utilitzar l'apel·latiu de Regional que, en aquells anys setanta, era el que fèiem servir. La CNT d'Espanya formava part de la Regional Ibèrica i, dins d'Espanya, els territoris federats lliurement des de les seccions sindicals es coneixien com a Regionals. Després, l'adaptació a la realitat de les aspiracions dels territoris federats va deixar enrere algunes paraules.

La CNT feia tot plegat uns mesos que estava legalitzada, la seva estructura s'anava enfortint, un dels mitjans per fer-ho era la premsa, i el mitjà per excel·lència era la "SOLI". La capçalera mai no havia desaparegut durant la clandestinitat, encara que els franquistes se n'haguessin apoderat del nom i incautat la maquinària.

La "Soli" havia tornat i en Ramon Barnils va ser proposat com a director en el Ple Regional de març del 1978, el van triar el conjunt dels sindicats de Catalunya. No era una tasca fàcil ni senzilla: tant internament com externament el moment era convuls i canviant.

La CNT mai no ha estat un bloc unitari de pensament, això no està dins de la medul·la d'aquesta organització, però sempre ha estat molt cofoia i segura dels seus orígens, dels seus objectius i de les seves finalitats.

En aquells anys a la CNT se li estava declarant la malaltia, com passaria en gairebé totes les organitzacions anteriors al 1939, de la lluita i l'enfrontament intern, no sols entre els veterans militants que podien haver estat dins o fora del territori, sinó també entre tots aquells que provenien de diferents corrents de pensament d'esquerres i als quals els semblava que l'ideari de la CNT responia a les seves aspiracions en tant que treballadors i membres d'una societat.

En Ramon Barnils era coneixedor d'on es ficava i també que a l'any 1978 no es podia fer una premsa confederal amb aquelles eines que la mística de la memòria pretenia, posant condicions no només sobre els continguts, sinó també sobre la manera de fer.

En Barnils va llançar, juntament amb el seu equip, una "SOLI" que passaria a ser a partir de la seva incorporació de mensual a quinzenal i que volia posar-se a disposició de tots els treballadors que no tenien accés a una premsa que no estigués ni controlada pels interessos capitalistes, ni obedient a les directrius d'un organisme central.

Com deien a l'editorial del núm. 20, el segon número que publicaven (1 juny de l978 III Època): "No vayamos a engañarnos: no hay prensa libre. Ni siquiera prensa independiente... La carrera por el poder está competidísima, y tras el incio de la supresión del monopolio franquista, todo lo que corre tras las publicaciones y periódicos no es la libertad, por mínima que sea, sino el oligopodio... Solidaridad Obrera no engaña: es una publicación anarcosindicalista, y éste es su punto de vista. Pero no pretende dirigirse sólo a los cenetistas; si de algún modo hubiera de definir esta publicación, se podría decir que es un periódico que la CNT pone al servicio de toda la clase trabajadora. Será pues una publicación dirigida de dentro afuera y no un boletín interno, sólo para incondicionales..."

En Barnils també va explicar que per obtenir els resultats que es proposaven la publicació tindria 16 pàgines, s'hauria de fer una part de la distribució per quioscs i alguns dels membres de la redacció rebrien un sou.

Això darrer seria un dels primers entrebancs amb què es va trobar per tirar endavant la seva tasca: la boira que sobre els fets anteriors a la Guerra Civil havien produït els anys del franquisme feia que se'n recordés o cregués que aquella premsa confederal dels anys trenta, que era diària, era feta per tots "gratis et i amore", s'oblidava que hi havia redactors que cobraven i altres que no.

La mística no era l'únic problema, també ho eren els interessos dels diferents corrents que competien a l'organització. Un altre entrebanc era que tampoc no agradava la llibertat que es proposava, no hi havia temes tabús ni interns ni externs. I sempre que els conflictes responguessin a una confrontació d'idees i no de desqualificacions, la "Soli" era allà per explicar-ho: "Por eso los publicamos, y por eso seguiremos publicando todo lo que responda a esas premisas: razones, no insultos. Demostraciones, no etiquetas. Así, el campo aparece anchísimo: no tiene más límites que los de la libertad". (Text amb què finalitzava l'editorial del núm. 20 que s'ha citat abans).

continua a la pàgina 23 >

SOLIDARIDAD OBRERA

A LA LUZ DE LA GASOLINA

GASOLINERAS

UNA HUELGA IMPARABLE

LA DIADA, ENTRE EL FRAUDE Y LA MUERTE

¡QUE VIENE EL PACTO!

PARLAMENTO SOLO PARA EMPRESARIOS

CARTA ABIERTA AL «AJO»

SOLIDARIDAD OBRERA

Urbanismo represivo y cultura popular

Autopsia de Seat

Recordem les expulsions al País Basc del grup Askatasuna, els enfrontaments a la CNT del País Valencià; les diferències d'opinió sobre grups com Los Amigos de Durruti, les posicions defensades sobre l'organització pels diferents sectors que tenien en alguns casos noms com Grups d'Afinitat Anarcosindicalista o darrere de sindicats com el de la Construcció de la Federació Local de Barcelona. La secció del "Rojo y Negro Vivo" era esperada amb passió per molts.

Això, juntament amb la informació sobre els conflictes, les mentides de la patronal o de l'Estat, els pactes dels dirigents sindicals d'altres organitzacions, les denúncies d'abusos dins del mateix món de la premsa, les trampes als esports, ecologia, nuclears, les noves propostes sobre educació, la situació a les presons, la visió de la dona sobre la seva situació..., o la introducció de motius de reflexió pels membres de la CNT, com ara les propostes de participació a les eleccions municipals o la creació de les Federacions Locals de Barri...

Els redactors i col·laboradors de la "SOLI", de qui en faré un llistat, atès que els seus noms donen també una visió del tarannà de la seva direcció, com ja hem dit, abordaven tots els temes que podrien ser d'interès per a qualsevol treballador que volgués estar informat: el món de la política internacional, les entrevistes amb personatges afins, les crítiques de cinema i teatre i, al mateix temps, les notes recordant una assemblea, la creació d'una federació local, la reunió d'un grup de treballadors, la convocatòria d'una vaga... i, encara que sembli divertit, els avisos del company Matias, que portava la comptabilitat de la "SOLI", recordant que s'havia de pagar.

En Ramon Barnils solament va signar dos articles durant la seva estada com a director. En un d'ells explicava que el sou mínim d'un periodista (40.000 ptes. de l'època) es repartia entre 6 membres de la redacció, quatre cobraven 10.000 ptes. i dos, 5.000. En l'altre es referia a l'actitud d'una revista d'esquerres marxistes, "El Viejo Topo", que havia negat la publicació d'un llibre a un personatge de l'esquerra radical que es deia i es diu Federico Jiménez Losantos; no deixa de ser actual i anecdòtic.

I encara que alguns mantenien que ell era tan sols un periodista que no coneixia com fer una publicació cenetista, això no era cert, com demostren les seves intervencions als diferents comicis confederals en què va explicar i defensar els seus criteris com a director d'una publicació que pretenia difondre l'ideari d'una organització de la que en formava part, o el respecte i reconeixement que la publicació va obtenir de l'entorn del món de la premsa en general.("SOLI" núm. 42).

Era una "SOLI" que es movia en una Regional Catalana que tenia 81 federacions locals i una CNT que estava decidint el seu futur. Que editava 25.000 exemplars de cada número. Que depenia d'un Comitè Regional del que jo en formava part, comitè triat el juliol d'aquell any 1978 i amb el que la direcció i redacció mantenien una relació sempre a punt de saltar pels aires.

L'amic Benjamín Vidaller, secretari general de Catalunya, li deia a Barnils que aquella "SOLI" li donava més mals de cap que tota la regional sencera. Els interessos d'alguns implicaven i feien responsable el Comitè Regional dels continguts, quan la realitat era que, com deia la redacció, en el seu balanç de l'any transcorregut de maig de 1978 a maig de 1979, "Mantener una autonomía de la publicación respecto del Comité Regional de Catalunya, interpretando así la tadicional normativa que hace elegir a director y redacción directamente del Pleno y no del Comité Regional. Esa autonomía... no significa independencia respecto al Comité Regional. Éste, de acuerdo con la normativa, puede revocar inmediatamente a quien sea... director, redactores... de la 'Soli'". ("Soli" núm.43).

Us he parlat dels membres de la redacció i els col·laboradors, noms oblidats per alguns i per altres persones que, encara que mantinguessin punts de vista oposats, feien d'aquell reduït espai de què disposaven i de l'únic telèfon compartit (mai no van tenir línia directa) un cau d'activitat i generació de vida confederal i controvèrsia llibertària. Ells mateixos en parlaven en el seu balanç i estaven cofois que "la redacción ha procurado conseguir de sus redactores y colaboradores unos escritos que expresarán de modo claro y periodístico... Otra tarea con la que se ha encontrado la redacción durante este tiempo ha sido armonizar las opiniones diversas, a menudo encontradas y a veces incompatibles..." ("Soli" núm. 43).

Juanjo Fernández, Mario Vila, Xosé Garcia i Pedro Berges eren la peça de resistència, cada dia allò era el seu lloc de treball; molts altres com José Antonio Díaz, Marugan Coca, Santi Soler; Marcelino Reyes, José Peirats, Carlos Semprum Maura; Ateso (pseudònim) les sigles A. M. B., Octavio Alberola; Frank Mitz, Agustí Osset, Mikel Orantia; Josep Costa Font; Luis Andres Edo; José Luis Pizarro; Emilio Cortavitarte; Josep Alemnay; Julio Sanz Oller; Montserrat Puig; Martínez Alier; Varena; Oracio Segui; Francesc Buldú; Ramon Muns; Judit Vives; Juan Manuel Molina (Juanel) Santiago López Petit; Severino Campos... van formar part de la vida de la publicació amb més o menys proximitat... i em deixo molts altres noms.

També tots els diferents ens confederals des de la secció sindical d'empresa fins al comitè nacional, així com un no parar de col·lectius que volien col·laborar i publicar i als que la redacció de "SOLI" recordava en cada número que aquella era la seva publicació i que ells havien de difondre la seva informació.

No es pot oblidar de cap manera un dels trets definitoris d'en Ramon Barnils: la seva catalanitat, un tema no del tot paït dins del món confederal en aquell moment. Per a ell no oferia cap dubte. Un exemple n'és la incorporació dins de la "SOLI" per mitjà d'una pàgina d'una altra capçalera, que als lectors d'aquest article els pot resultar coneguda, la del "Catalunya", pàgina que en català ajudava a recuperar també per a l'entorn llibertari i confederal un òrgan d'expressió i comunicació dels obrers cenetistes catalans. Aquesta inserció es va fer ja a la "SOLI" de la segona quinzena de juny del 1978.

No obstant això, els entrebancs no van deixar que la direcció de la "SOLI" per part d'en Ramon Barnils arribés més enllà del núm. 43 (juny del 1979). Els fets que el van portar a ell i a la redacció a dimitir o a ser expulsats, l'ús de les paraules depèn de qui ho expliqui, és una demostració més del que passa quan es cau en mans de la terrible maquinària destructiva en què es pot convertir una organització si es vol barallar internament fins a autodestruir-se.

En Ramon Barnils va continuar fins a la mort, al març del 2001, sent un antiautoritari que opinava que cap organització no pot dir-se llibertària si no permet la llibertat.

> RACÓ TRANSVERSAL

La memòria perduda (de les esquerres)

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Quan es parla de recuperar la "memòria històrica" se sol oblidar que ja als anys 60-70 del segle XX, sota les mateixes gargamelles de la dictadura franquista, va tenir lloc una activitat extraordinària per a la seva recuperació, activitat que va tenir protagonistes tan esforçats com l'editorial Ruedo Ibérico i el seu editor Jorge Martínez, de la qual ja hem parlat en aquestes pàgines en d'altres ocasions.

El retorn a l'amnèsia va arribar després, com un afegit als Pactes de la Moncloa. Pel fet que en aquell temps, el PCE-PSUC canalitzava la majoria de la militància antifranquista, li correspon la major responsabilitat.

Santiago Carrillo, que era el seu "líder indiscutible", va imposar en les seves files el procés d'adaptació al projecte de "reforma pactada" d'Adolfo Suárez.

Aquesta acceptació es va fer visible en la contenció total a la resposta per la matança de la Moncloa, i després va seguir amb la submissió a la monarquia, els citats pactes, la Constitució Espanyola i tot el que va acabar desactivant l'extens moviment social que havia posat el règim ditatorial contra les cordes. No es tractava de donar un pas enrere tàctic per a evitar un cop militar que s'hauria emportat molta gent per davant, perquè sota el franquisme es vivia sota un cop d'estat permanent, i es lluitava.

Fins i tot acceptant que calia donar aquest pas, això no justifica el lliurament total dels que deien que "ja havíem arribat". L'eficàcia d'aquest advertiment va ser tant que es va utilitzar per a justificar els Pactes de la Moncloa i Felipe la va utilitzar sense objeccions per a persuadir la gent que el "No" a l'OTAN era inviable... que l'exèrcit no ho acceptaria.

A l'esquerra, el principal beneficiari d'aquesta desactivació-descomposició va ser el PSOE (re)creat al conegut Congrés de Suresnes que no va tenir cap dificultat a passar del verbalisme socialista al discurs d'una modernitat sense memòria, tant era així que Felipe va abominar fins a de les hemeroteques recents, incloent els seus propis discursos en el moment de la moció de censura contra Suárez, de quan encara era "marxista".

Des d'aleshores, la història de l'antifranquisme passava al traster de la nostra memòria col·lectiva i de l'oficial, i es passava a escriure una nova història oficial en la línia del model que va seguir a la nit de Tejero-Milans del Bosch i Cia.

El rei d'Espanya, Juan Carlos de Borbón y Borbón, ens va salvar d'una possible "pinochetada" i, per tant, va passar a ser també el rei de tots els republicans a més d'una garantia contra qualsevol "excés"... per l'esquerra. La "memòria" era, doncs, un d'aquests excessos.

ENTREVISTA A NOAM CHOMSKY (TERCERA PART, VE DEL "CATALUNYA" 73)

'Qualsevol idea sense sentit comú, probablement no sigui correcta'

Text: **Jon Bekken i Mike Long, "Anarcho-Syndicalists Rewiew"**
Fotos: **Josep Puigdollers**

El teu pare va estar afiliat a la Industrial Workers of the World, i tu també et vas treure el carnet fa un parell d'anys. Quines impressions tens de la IWW actualment i quines perspectives atorgues a la creació d'una One Big Union durant els pròxims anys?

Quina és la teva opinió dels sindicalistes revolucionaris que treballen a l'interior de les grans confederacions sindicals, per exemple els grups que treballen dintre de l'AFL-CIO, la TUC o la ACTU, organitzant una oposició interna com una estratègia diferenciada de la de les confederacions autònomes com la IWW, la CNT, la CGT o la SAC, entre d'altres?

- En efecte, el meu pare va estar afiliat a la IWW. M'ho va dir un dia, bastant temps després que jo ja ho sabés. El meu pare era un immigrant procedent de l'est d'Europa, havia acabat de desembarcar, treballava en una fàbrica sense saber parlar anglès massa bé i vivia en unes condicions molt pobres. Un dia se li va acostar un tipus que semblava estar de part dels treballadors, així que el meu pare va signar una fitxa i es va afiliar al sindicat. El sindicat va resultar ser la IWW, que s'estava organitzant a la fàbriques d'una forma coherent.

Què és el que penso de la IWW? Bé, m'agraden els seus plantejaments, però ha de trobar camins per arribar a ser una part substancial de la consciència de la gent corrent, treballadors i altres, i això no resulta fàcil. Des d'un punt de vista personal, algunes coses de la seva estructura em molesten i de fet em resulten extremadament difícils d'entendre. Existeix massa burocràcia per resoldre problemes que són tècnics, com ara recordar cada mes que cal enviar la quota personalment, etc. A mi em resulta impossible de recordar-ho. M'agradaria poder obviar moltes d'aquestes formalitats: no m'agrada la vida organitzativa, ni anar a reunions, emplenar formularis... ni tot això, i potser hi gastem massa energia. No obstant això, per descomptat, no són temes importants i amb seguretat existeixen fórmules per a arreglar-los.

Crec que el tema de la duplicitat organitzativa és una qüestió bastant més difícil de resoldre. Què és preferible, treballar a l'interior d'una de les grans confederacions sindicals, com l'AFL-CIO, o intentar plantejar-los una alternativa sindical? El problema, una vegada més, pot ser la paraula «o». Perquè, què hi hauria de dolent a intentar ambdues solucions alhora? Imaginem que som a la planta d'alumini de Ravenswood, per tornar al cas anterior. Des del punt de vista de les previsions organitzatives i també des d'una perspectiva ideològica o moral, hagués estat extremadament negatiu no participar en aquesta lluita en la qual els treballadors s'estaven jugant la seva supervivència. I l'única forma de sostenir aquesta lluita consistia a participar en una Federació de Sindicats del Metall que, com sabem, no sembla precisament la millor de les eines. Doncs bé, en aquestes condicions es podia dir als treballadors: «molt bé gent, estem junts en el sindicat del metall». I això no hauria d'haver estat un impediment per estar organitzant simultàniament grups de la IWW en el seu interior, denunciar la Federació, assenyalar-la com una part del problema. Com quan en les vagues d'Illinois de fa un parell d'anys, els militants que les van impulsar van ser miserablement acomiadats per l'empresa en un intent de desarticular el sindicat i, al mateix temps, van ser abandonats per les executives del seu sindicat. És important comprendre aquesta realitat, mentre s'hagi de treballar amb aquestes executives. I la comprensió d'aquest fet potser condueixi a canvis en aquestes executives, canvis en un sentit més sà.

Bé, així és la vida. S'han de conjugar totes aquestes coses al mateix temps. No hi ha massa alternatives. La qüestió es consisteix a intentar configurar camins que combinin totes aquestes possibilitats. El típic marxista-leninista amb el seu llibre de receptes, només ha de fer el que el seu llibre diu, amb independència de les circumstàncies. Pot anar a una assemblea i dir tranquil·lament: «ataquem el capital, destrossem l'estat» o unes altres proclames per l'estil. Molt bé, tot això està molt bé. Si t'agrada jugar, és perfecte, però si un no està per a jocs i el que pretén és avançar cap als ideals que diu que té, llavors cal adaptar-se a les situacions. Cal aprendre dels altres, cal ajustar l'acció i els plantejaments a les opcions que es tenen a mà i al grau de consciència i compromís de la gent amb qui es treballa, a la qual no sempre es comprèn.

-Estàs resultant ser molt més pragmàtic del que mai hauríem suposat. Primer amb això d'«expandir els límits de la gàbia» i ara proposant la doble afiliació o una estratègia dual en relació als sindicats.

- Però no pretenc dir que això sigui la fórmula per a tot. Només estic parlant d'alguna cosa que podria resultar raonable en determinades ocasions. En el cas que estàvem parlant, crec que podria ser raonable, encara que no ho sigui en uns altres.

-Ja ens sembla escoltar als socialistes autoritaris cridar: «però si això és justament el que nosaltres estem proposant!». Algunes coses, per descomptat, són clarament diferents, però tota l'última part de la teva exposició la podrien ratificar amb tota seguretat. Mira aquests grups com la Militant Tendency a Gran Bretanya, aquesta és exactament la seva posició. I també, no deixa de ser divertit, és la posició aquí de la WSA, tot i que està federada a l'AIT.

-Però recordeu que existeix una diferència. L'oposició interna a les grans confederacions sindicals pot ser impulsada pel clàssic partit d'avantguarda que tracta d'obtenir el control de la classe treballadora des del seu comitè central confiant que, d'alguna manera, ells faran coses meravelloses quan prenguin el poder. Però també pot significar estar en condicions d'ajudar a persones que estan travessant unes condicions de treball infernals. I amb aquesta mena de treball s'hi podria estar d'acord. La diferència amb els «autoritaris» és molt clara, s'evidencia molt ràpidament quan es baixa a la pràctica.

M'agradaria afegir alguna cosa més sobre les relacions -o l'oposició- entre l'acció social i l'organització sindical. Una vegada més, tampoc les veig com a alternatives oposades: ambdues són necessàries i, tret que s'integrin, cap de les dues aconseguirà funcionar.

No sóc un oracle ni un endeví. Si hi ha una mica de veritat en tot això que estic dient no és res més que el sentit comú. Qualsevol idea que no provingui del sentit comú, probablement no

continua a la pàgina 25 >

sigui correcta. Ningú, i jo menys que ningú, posseeix una visió profunda sobre què hauríem de fer amb els problemes seriosos de la vida, que la majoria de la vegades són problemes d'ordre tàctic. I és curiós, perquè molta gent tendeix a dir que les tàctiques no són importants quan, segons el meu parer, d'elles es deriven conseqüències humanes de gran envergadura i impliquen preses de decisions molt difícils. Per exemple, el cas de la desobediència civil, d'activitats de resistència com les campanyes que persegueixen la destrucció dels caps nuclears dels míssils. En aquest cas, com podem saber si aquesta tàctica és correcta? Alguns potser troben la seva resposta en Déu, però jo no estic per això. Si en comptes de Déu es pensa en el benestar de la vida, llavors respondre aquesta qüestió serà complicat. En ocasions, aquesta tàctica pot estar completament equivocada i com a conseqüència tindrem una alienació major de la gent, l'enfortiment del suport al militarisme o l'autoritat i la marginació de la protesta. Podria passar tot això i per tant és necessari preguntar-se si aquests seran els resultats de la nostra acció o si, per contra, s'aconseguirà que la gent pensi sobre temes sobre els quals no s'havia aturat a pensar i es decideixi a donar algun pas pel seu compte que potser abans mai hagués donat.

Quines d'aquestes conseqüències es produiran? Les accions en si mateixes no són bones ni dolentes. Si s'adopta una posició realment seriosa, un ha de preparar-les des d'una perspectiva organitzativa i educativa per tal que permeti a la gent comprendre el que fa d'una manera constructiva perquè, d'una altra manera, no només seria una pèrdua de temps sinó també podria resultar perjudicial.

-Un petit incís. Abans has al·ludit a la rapidesa amb la qual s'evidenciarien les diferències entre les sensibilitats autoritàries i les d'aquells que treballen amb la gent en les seves lluites immediates mentre s'obren a una visió més àmplia. Però, com es manifesten realment aquestes diferències?

-Es manifesten de maneres molt diverses. Quina actitud caldria adoptar en relació, per exemple, a les condicions de treball a les fàbriques de Guatemala? No es tracta d'una qüestió trivial. En principi, és de desitjar que a Guatemala existeixin unes condicions de treball dignes però, d'altra banda, un no vol que les treballadores guatemalenques siguin acomiadades i condemnades a morir de fam perquè les fàbriques on treballaven s'han traslladat a un altre lloc. Tot això es relaciona amb la possibilitat d'arribar a una solidaritat internacional efectiva i una de les raons per la qual mai no escric sobre aquestes qüestions és perquè no existeixen fórmules. Cada situació és diferent i ha de ser analitzada en els seus propis termes, potser amb les mateixes idees-guia, però obrint-les a conclusions inesperades, segons les circumstàncies.

Un altre exemple: alguns economistes argumenten que una millora de les condicions laborals inscrites en un marc competitiu implica el perjudici de molta gent pobra que no tindrà la possibilitat d'accedir a un lloc de treball. Bé, per descomptat aquestes idees estan equivocades en molts punts, però existeixen circumstàncies en les quals podrien ser certes. Si no existeix una solidaritat internacional suficient per impedir que les indústries es traslladin d'una zona a una altra, creuant les fronteres cap a llocs on les exigències laborals són més baixes, llavors, per descomptat s'està perjudicant aquelles persones quan se'ls insisteix a millorar les seves condicions laborals. No hi ha manera d'estar-ne segurs, no existeix una resposta general per a tots els casos. Podem saber cap a on volem apuntar, però els camins que ens hi condueixen són plurals, i de vegades cal agafar-los tots. Fins i tot hi pot haver ocasions en les quals treballar en un sindicat corrupte, o fins i tot criminal, pot ser millor que qualsevol altra alternativa.

-Després de la publicació del llibre de Murray Bookchin "Social Anarchism or Lifestyle Anarchism", s'ha tornat a acusar amplis sectors del moviment anarquista nord-americà de "vivencialistes"[10]. Penses que aquest assumpte del «vivencialisme» o «acratisme» ha tornat a la superfície d'una forma artificial o falsa?

I més en general, quin és el teu punt de vista sobre aquestes estratègies que pretenen que el sindicat se centri exclusivament en qüestions laborals i que abandoni tots aquells temes socials relacionats amb tot allò «comunitari»?

I a l'inrevés, quines perspectives endevines per a aquests altres plantejaments que, insistint en les tesis sobre el «municipalisme llibertari» de Bookchin [11], minimitzen la importància del sindicalisme o fins i tot, exagerant una mica, ho consideren una qüestió irrellevant del passat en aquesta nova «societat post-industrial»? Veus factible una estratègia, el punt de partida de la qual sigui parcialment o exclusivament «comunitarista» o social?

-Bé, en relació als «estils de vida» o al «vivencialisme», crec que hauríem d'intentar crear un món en el qual la gent posseeixi el màxim de llibertat possible per organitzar la seva vida a la seva manera, sense que per això sigui ridiculitzada, oprimida o eliminada. Ara bé, per descomptat que han d'existir uns límits. Si l'estil de vida d'algú consisteix, per exemple, a colpejar el veí cada vegada que passa pel seu costat..., bé, segurament la comunitat no ho acceptarà. No obstant això, per poder reprimir la manera de ser d'algú, hauria d'existir una evidència realment gran en la seva contra.

-En relació al «vivencialisme», en un debat sobre la necessitat de superar el capitalisme, es podia sentir no fa molt a algú afirmar que treballar per a un capitalista suposava, en realitat, reforçar el capitalisme i que, en conseqüència, seria més coherent viure en cases ocupades o menjar del que s'arreplegués pel carrer.

- Bé, si aquest era el seu desig... Però la majoria de la gent pretén per a la seva vida un horitzó més ampli. La gent vol posseir coses, vol que els seus fills posseeixin coses, tinguin accés a una educació o vagin al bosc a passejar o el que sigui. Si es volen totes aquestes coses, no queda més remei que acceptar determinats aspectes d'aquesta societat. Algunes persones en particular, o particularment privilegiades, potser poden jugar a aquests jocs, però la pràctica totalitat de la gent no pot. Si aquest és l'estil de vida d'algú, val, però que no pretengui legislar sobre la vida dels altres. Un ha de tenir el dret d'escollir el seu propi estil de vida fins i tot si això significa el compromís d'haver de treballar per a un cap. Si això et permet ampliar els límits de la teva gàbia particular, llavors és probable que hagis realitzat l'opció correcta. Jo no tinc cap dret a dir-te que no ho facis.

Així que si per «vivencialisme» entenem la tendència a poder legislar sobre l'estil de vida dels altres, llavors no hi estic d'acord. Per contra, si del que estem parlant és de la possibilitat de poder dir «mira, tinc dret a seguir el meu propi estil de vida i, tret que t'estigui danyant realment d'alguna forma, tu no tens cap dret a dir-me que no ho faci», llavors hi dono tot el meu suport. La veritat és que no veig què més es pot dir sobre aquest assumpte.

En relació a l'oposició entre sindicalisme i comunitarisme, no crec que sigui una oposició real. Les persones treballem sempre les unes amb les altres. Bé sigui en una fàbrica o en qualsevol altre lloc, el que portem entre mans és sempre una activitat compartida, comunitària. Sense aquesta qualitat seria impossible posar res en marxa. Prenguem l'exemple d'aquest departament universitari. A pesar de ser un grup petit, aquí tots treballem junts i, per tant, no pot dir-se que els resultats del nostre treball siguin atribuïbles a un sol individu. Passa com quan parlo amb algun dels meus estudiants: estic aprenent d'ell en la mateixa mesura que, espero, ell estigui aprenent de mi. Ambdós intercanviem les nostres idees, treballem junts i ens obrim al treball dels altres. Doncs bé, el mateix passa amb qualsevol grup social la funció del qual sigui la de produir una mica. No es tracta simplement d'estar comunicats sinó d'una mica més. Tota la societat funciona així. I si no fos així, per cert, la població minvaria enormement. Personalment, odiaria imaginar un món en el qual cadascú romangués aïllat, assegut enfront del seu ordinador mentre mana el seu treball a qualsevol altra persona. Això seria realment un infern. Però aquest món no ha existit, no existeix i som afortunats que així sigui.

En la mesura que les persones desenvolupem gran part de l'aspecte creatiu de les nostres vides d'una forma compartida, en grup, sorgeix la pregunta de com aquests grups han de organitzar-se. I en el món real aquests grups poden ser extremadament amplis, poden incloure gran quantitat de subgrups en el seu interior. Tot això ens reenvia a la qüestió del federalisme. I, arribats a aquest punt, apareix el problema de com tots aquests grups estan relacionats entre si, interactuen els uns amb els altres. Un no és solament un treballador, també pertany a una comunitat i aquesta ha d'organitzar-se. Així que, què farem amb les escoles, les carreteres, les infraestructures? Cadascuna d'aquestes preguntes mereix una resposta per separat, demana un tipus d'organització diferenciat, però la gent participem de totes elles. En qualsevol cas, per a sobreviure, necessitem ambdues esferes, la comunitària i la laboral, no es tracta de triar entre l'una o l'altra.

> RECORDEM

Unitat i/o divisió obrera: la guerra civil espanyola com a exemple a tenir en compte

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Sense por a exagerar, es pot considerar la derrota de la República el 1939 i del moviment obrer espanyol davant de l'Exèrcit franquista com un dels més grans desastres de la història del moviment obrer internacional i, per suposat, una tragèdia sense mesura per a les aspiracions revolucionàries de bona part de l'esquerra internacional que li havia donat el seu suport.

Primer pel que va significar per a la immensa majoria de la població de l'Estat espanyol, però també per totes les seves repercussions, va contribuir a enfortir l'Eix, a consolidar la dictadura de Salazar, va retardar la revolta anticolonial a Àfrica del Nord, va servir d'exemple per als Pinochet, etcètera. Sense la por al franquisme no es pot entendre la transició monàrquica, ni l'endarreriment del moviment obrer, en la seva major part instal·lat en la resignació, en la cultura de la derrota. Són molts els motius els quals van causar un desastre com aquest, però n'hi ha un que escolto des que em netejava els mocs amb la màniga: és el motiu de la divisió.

Era el favorit dels quiuna vegada i una altra m'aconsellaven viure la vida i deixar l'aventura de la militància que tan cara havia costat a tanta gent, incloent als familiars més pròxims. La barbàrie franquista "va igualar" a totes les esquerres, no va fer distincions. Van haver-hi dues repúbliques: la liberal-democràtica, que va ser superada pels esdeveniments, i la que buscava una alternativa revolucionària que va ser la que va derrotar el cop; però aquesta estava partida, d'un costat marxistes i d'altre anarcosindicalistes.

Per a alguns, ambdós conceptes podien ser complementaris. Eren els de l'Aliança Obrera amb partidaris de gran importància de la CNT d'Astúries (Quintanilla, José M. Martínez), en els anomenats "trentistes", en Pestaña, i en un deixeble de Rocker, Orobón Fernández, que sabia de primera mà com Hitler havia pogut guanyar gràcies a l'estúpida i infame "guerra civil" entre socialdemòcrates legalistes i comunistes estalinistes.

La cara lluminosa d'aquesta posició va ser "la Comuna d'Astúries" de 1934, que va implantar el socialisme i va resistir a l'exèrcit durant dues setmanes. La cara fosca de la divisió va estar en la resta, sobretot a Catalunya, a Barcelona on va haver-hi una vaga general en contra de la Confederació Nacional del Treball.

Després, la unitat es va fer encara més costa amunt. Millor dit, va prendre un curs tort ja que el Front Popular portava una altra direcció –la de recomposar l'Estat burgès-, però es va imposar en no existir una alternativa d'unitat obrera.

> CONTRAINFORMACIÓ

Cinc anys ordint la trama des de Sabadell

Consell de redacció d'"Ordint la trama"

La revista "Ordint la trama" és un projecte cultural amb voluntat de consolidar-se. Des del consell de redacció fem el possible perquè la nostra tasca sigui d'interès social. Per això, evitem qualsevol limitació temàtica en el contingut de la revista, que volem ampli i diversificat.

Així, hem tractat temes de medi ambient, història, actualitat social, educació, etc., combinant moltes vegades la realitat més propera, la de Sabadell, amb contextos sovint desconeguts de diferents parts del món (hem publicat monogràfics sobre Brasil, la Xina, el Sàhara i moltes altres realitats). Volem subratllar el caràcter participatiu que des dels inicis hem donat a la revista; els nostres lectors i tothom qui vulgui està convidat a publicar articles o creacions artístiques. Un espai molt consolidat i amb participació ininterrompuda és el que titulem 'Pas a pas', reservat a les cròniques de viatges. Altres apartats de la revista són el dedicat als articles d'opinió o 'L'entevista', on han passat personatges com Pau Riba, Isabel-Clara Simó, Salah Jamal, Hebe de Bonafini...). Per aquells que volen compartir amb el públic el seu talent artístic troben en l'espai del 'Taller de creació' una finestra oberta a la narrativa, el dibuix, la poesia o la fotografia.

A banda de la publicació mensual de la revista també celebrem cada any el Certamen literari Clara Alzina, a què s'han presentat més de 180 obres de poesia i narrativa des dels seus inicis. Aquest certamen, a partir del qual publiquem un llibre amb els textos guanyadors, també vol ser un punt de trobada i un referent cultural a Sabadell. Per això el jurat que valora els treballs està constituït per personalitats del món de les lletres com Antoni Dalmases, Miquel Bach, Josep Maria Ripoll, Ester Centelles i Òscar Rocabert, que a més han col·laborat amb Ordint la Trama des del seu naixement.

El 2006 és l'any del cinquè aniversari d'"Ordint la trama" que, com en el 2005, celebrem amb una jornada festiva que tindrà lloc el 20 de maig al Marquet de les Roques, a la Vall d'Horta (carretera de Castellar del Vallès a Sant Llorenç Savall).

Aquesta diada és una oportunitat de trobada i participació i per això donem molta importància a la implicació de tantes persones i entitats com sigui possible. Així, organitzacions com l'ADENC, la cooperativa El Teixit de la Terra, diversos grups d'esplai, formacions musicals, la masoveria del Marquet de les Roques, etc., ajuden a fer que la festa i la revista siguin de tots i continuen donant força a "Ordint la trama" perquè pugui dir les coses lliurement. Perquè pugui consolidar-se com una alternativa a les veritats oficials dels grans mitjans de comunicació i de les grans empreses.

Oriol Solé a propòsit de la seva biografia recent

Sergi Rosés Cordovilla

Edicions 62 acaba d'editar el llibre "Oriol Solé, el Che català : vida, fugida i mort d'un revolucionari", de Joaquim Roglan, periodista a "La Vanguardia" i professor de la Universitat Ramon Llull.

El mètode de Roglan

El senyor Roglan ha comptat "amb documents inèdits", però només ofereix un llistat bibliogràfic sense cap relació d'aquests. Si es vol tenir informació dels documents inèdits s'ha de llegir directament el text i trobar-los, encara que no sempre estan referenciats; i com que el llibre no conté cap nota és impossible saber si el document és inèdit-inèdit, o només inèdit a mitges, perquè potser ja havia aparegut anteriorment: de fet, uns quants textos dels que el senyor Roglan cita en el seu llibre ja havien aparegut en el meu llibre "El MIL : una historia política" (Alikornio, 2002), especialment els que sustenten la seva tesi.

Fins i tot alguns dels fragments dels documents que el senyor Roglan inclou coincideixen exactament amb la cita que jo vaig utilitzar en el meu llibre. És per això que un pensa si realment ha llegit alguns dels originals o només el meu text, però sense mencionar-lo: total, qui són Sergi Rosés i Alikornio Ediciones? Això passa com a mínim dues vegades, i ho puc afirmar no només perquè el text citat pel senyor Roglan coincideix exactament amb el que jo vaig extractar en el meu llibre, sinó -i sobretot- perquè jo en el meu llibre traduïa aquestes cites al castellà des dels originals en català; com que el senyor Roglan escriu el seu llibre en català, no li cal traduir aquests textos, però ai!, resulta que llavors no coincideixen exactament amb els originals: òbviament, els ha retraduït al català des de la meva traducció al castellà.

Només cal comparar el fragment de la carta d'Oriol Solé de l'11-II-66 (Roglan 2006, p. 28; Rosés 2002, p. 55) i el fragment de la carta de Santi Soler del 21-III-75 (Roglan 2006, p. 138-139; Rosés 2002, p. 227).

El senyor Roglan també va decidir utilitzar parts del meu treball però sense mencionar d'on les havia tret. D'aquesta manera, trobem passatges que s'assemblen extraordinàriament als que jo vaig escriure, alguns quasi idèntics excepte per petits canvis de paraules. Qui vulgui entretenir-se, pot fer aquesta comparació de pàgines (Roglan 2006/Rosés 2002): 49/32, 49/49, 51/33, 58/96, 58/143, 58/166-167, 61/55, 63-64/118, 86/162, 135/226, 156/226, i 215/63, per trobar els passatges.

La tesi de Roglan

Creiem que amb l'anteriorment exposat es pot preciar l'abast de la impostura de la "recerca" sobre els anys del MIL d'Oriol Solé per part del senyor Roglan, "recerca" avalada per destacats representants del món de l'acadèmia i de la cultura d'aquest país. Però això no és el més greu del seu llibre. El més greu és que constitueix un intent de construcció d'un nou mite per al nacionalisme català mitjançant la recuperació d'algú que no els pertany. La tesi del senyor Roglan és clara: Oriol Solé va ser un revolucionari catalanista que va lluitar "per la llibertat", "que Oriol està interessat en la lluita per l'alliberament dels Països Catalans, i que no és ni serà mai un anarquista internacionalista" (p.68) com se l'ha presentat fins ara. Per demostrar-ho, el senyor Roglan utilitza els "documents inèdits" que no ho són tant.

Que el MIL com a tal i que Salvador Puig Antich, Oriol Solé o Santi Soler no eren anarquistes sinó que tenien fortes arrels teòriques en corrents revolucionaris de matriu marxista antileninista crec que ja ho vaig deixar prou demostrat en el meu treball, i a ell em remeto per a qui estigui interessat en aquest aspecte. Però contraposar l'"alliberament dels Països Catalans" a l'"anarquisme internacionalista" com fa el senyor Roglan és pervers. Contra la mitificació anarquista d'Oriol Solé, jo ja vaig fer públics els documents que mostraven el seu discurs nacionalista per resoldre la qüestió nacional catalana. I són aquests documents els que utilitza ara al senyor Roglan per recuperar Oriol Solé i afegir-lo a la llista dels lluitadors per l'alliberament nacional català. Però Oriol Solé no era cap catalanista sinó un revolucionari comunista no leninista, amb les seves contradiccions, per suposat.

Dues són les contradiccions polítiques bàsiques d'Oriol Solé: una són les seves concepcions organitzatives; l'altra, les referents a la qüestió nacional. Oriol Solé és membre d'un grup que està en contra de la "grupusculització", del dirigisme i de l'avantguardisme; no obstant, ell parla de "dirigents", de "comitès centrals" i d'organització "político-militar". És evident que Oriol Solé arrossega en la seva època del MIL les concepcions organitzatives del PSUC i del PCE(i), i que el discurs per l'autonomia obrera no acaba d'interioritzar-lo en aquell moment. Respecte a la qüestió organitzativa, Oriol Solé estava aleshores més a prop del model estalinista que del model autònom. Se li acudiria a algú, per tant, qualificar Oriol Solé d'estalinista? Evidentment, no; seria una completa aberració. La mateixa aberració que comet el senyor Roglan quan qualifica de catalanista Oriol Solé.

El senyor Roglan agafa una part, important però secundària, de la política d'Oriol Solé i la canvia pel tot. Però si això fos com el senyor Roglan presenta, què fa llavors Oriol Solé al MIL? Per què no era a les FAC, o al PSAN, o millor encara, a l'OLLA? La resposta és ben senzilla: la política de l'OLLA no és la d'Oriol Solé, les desitjades Edicions Mayo 37 del MIL són inexistents a l'OLLA, les prioritats polítiques de l'OLLA no són les seves. A Oriol Solé no l'importa en absolut que el nom de "MIL" ni totes les seves publicacions siguin en castellà; no es planteja que no pugui passar literatura prohibida per la frontera perquè estigui escrita en castellà (cosa que li sorprèn tant el senyor Roglan, p. 51); no utilitza mai la senyera -estelada o no- quan crea els logotips i segells del grup; no presenta cap oposició ni crítica quan el MIL decideix reproduir l'article amb el títol prou expressiu de "Contra el nacional-socialismo del I.R.A."; no escriu cap document sobre la qüestió nacional a la seva estada a la presó però en canvi sí que el troba per escriure sobre el comunisme, el marxisme, "anarquisme, els aspectes militars, la repressió, el capitalisme. Convertir Oriol Solé en un lluitador catalanista és una impostura, però és una impostura necessària per a la burgesia catalana.

Podrem conèixer el veritable Oriol Solé?

El senyor Roglan escriu al final del seu llibre que Oriol Solé "ni va ser, ni és un heroi ni un màrtir" (p. 218), però és evident per a qualsevol que el llegeixi que aquest és precisament un intent de creació d'un nou mite de la cultura de masses nacional mitjançant el relat periodístic de la vida d'un heroi que es converteix en màrtir. De fet, ni cal llegir-se el llibre per copsar això: només mirant la coberta amb les fotos i l'eloqüent títol d'"Oriol Solé, el Che català" ja es pot percebre clarament que s'està posant a la venda una nova icona nacional.

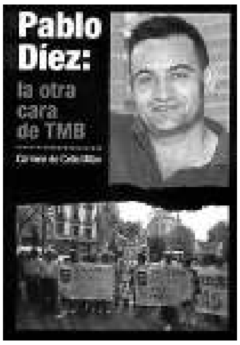
En temps d'Estatut, necessiten més herois nacionals, perquè l'enemic és sempre Espanya i no el capitalisme de la nació que sigui. Ja no en tenen prou amb la reconversió de la revolució de juliol del 1936 en guerra per la democràcia i per les llibertats nacionals catalanes. I si els morts del franquisme tardà i la transició no els ha posat mai la burgesia llavors recuperen revolucionaris anticapitalistes, intentant fer-nos creure que la lluita d'algú que porta cognoms catalans ha de ser sempre una lluita nacional i no de classe: ja s'havia recuperat a Salvador Puig Antich, reconvertit en un lluitador antifranquista per la democràcia.

És per això que ens cal una veritable biografia d'Oriol Solé, una que haurà d'aprofundir en el seu vessant polític per mostrar la distorsió de que ha estat objecte.

Versió reduïda del text complet, obra del mateix autor, que es pot consultar a la web d'Alikornio ediciones .
(http://personal.iddeo.es/arridi).

Llibres

“Pablo Díez: la otra cara de TMB”

CARMEN DE CELIS

Audrey Dore

A punt de complir-se dos anys de la mort de Pablo Díez, el conductor d’autobusos de TMB acomiadat després de ser acusat sense proves d’haver robat l’import d’un bitllet (1’10 euros), Carmen de Celis, publica una investigació sobre les causes de l’acomiadament i la lluita empresa arran del suïcidi de Pablo.

Després de més d’un any d’investigació, queda palesa en el llibre la total responsabilitat dels directius de TMB, en particular Xavier Casas (president de TMB) i Lluís Forniés (director de Recursos Humans), els quals sempre van negar la seva responsabilitat en els fets. A pesar de la seva reiterada petició de dimissió de Xavier Casas i fins a la querella criminal interposada per CGT, aquest directiu "totpoderós" continua al capdavant del seu càrrec gràcies al suport incondicional de l’Ajuntament, els jutges i el seu sindicat afí dintre de l'empresa, UGT.

El llibre relata com la família, els amics, els companys i els sindicats ACTUB i CGT es van unir en una lluita contra TMB per a defensar l’honor, la dignitat i la innocència de Pablo. L’acord final entre l’empresa i la família a l’octubre de 2004 no va tancar les ferides. La lluita encara continua en altres àmbits perquè no hi ha ni oblit, ni perdó. Com comenta l’autora, el cas va inspirar la creació d’un personatge en la sèrie de TV3 “El cor de la ciutat” i un premi literari anual que durà el nom de Pablo Díez i guardonarà treballs sobre l’assetjament laboral i l’abús de poder.

“El laberint roig. Víctor Colomer i Joaquim Maurín, mestres i revolucionaris”

FERRAN AISA
Pagès Editors, Col·lecció Guimet

Jordi Martí Font

Un dia o altre, Ferran Aisa ens hauria de dir com s’ho fa per recopilar tantes i tantes dades, ho dic ara que encara no he llegit la que crec que és la seva darrera obra, “L cultura anarquista a Catalunya”, tot i que dels seus llibres mai no es pot dir en veu alta allò de “el darrer llibre” perquè sempre n’hi ha un altre després.

“El laberint roig” és un volum plenníssim de dades, un llibre amb voluntat de dir-ho tot sobre cada un dels temes que tracta. Així, quan es refereix a les relacions entre els diversos moviments d’esquerres de la ciutat de Lleida i de totes les terres de Ponent, Aisa ens en fa un retrat minuciós, detalladíssim; quan ens vol explicar com s’organitzava a Catalunya el marxisme no estalinista, ens reconstrueix un moviment ampli i complex; quan ens vol situar en els corrents de la CNT a l’Estat, Catalunya i les Terres de Ponent, ens dóna milers de dades que emmagatzemarem en el nostre cap perquè estem segurs que un altre dia ens faran servei; quan ens situa ens els corrents pedagògics renovadors d’abans dels anys 30 del segle passat, ens fa un recorregut complet sobre les pedagogies que els mestres més innovadors coneixien o aplicaven; i quan ens vol caracteritzar Maurín i Colomer, autèntics centres de totes les altres informacions i del llibre, aleshores ens fa un retrat biogràfic complet sobre els dos representants dels corrents marxistes dins del sindicat llibertari. “El laberint roig” és alhora un estudi intens sobre l’anomenat “corrent bolxevic” dins l’organització anarcosindicalista, un corrent interessantíssim que alhora que és retratat aquí ens fa partíceps de formes de fer que van fer possible la convivència de diferents ideologies dins del sindical revolucionari més important de tot el planeta, la CNT.

Devorat “El laberint roig”, ara, de cap cap a “La cultura de l’anarquisme a Catalunya”. Que el Ferran no pari i que tampoc es cansi.

“¿Por qué A”

Tomás Ibáñez
Editorial Anthropos
Col·lecció Huellas, 18

Jordi Martí Font

Una vergonya que entre tots els articles d’aquest llibre no en figuri cap de publicat al “Catalunya”, una vergonya pèrquè llegit el llibre no entec com mai el Tomás no ha escrit en aquesta revista que ara tens a les mans si no és per informarnos d’algunes de les mogudes que hagi organitzat a la Universitat o en

què ha participat.

“Por qué A”, subtitulat “Fragmentos dispersos para un anarquismo sin dogmas”, amb la A del títol encerclada, és un magnífic recull d’articles en què Tomás ens informa d’un anarquisme bàsicament intel·lectual, és a dir raonat més que d’acció directa tot i que també la reclama, en què les paraules es posen al servei de la llibertat total que l’anarquia pot incloure quan es dibuixa com a alliberadora i no com un dogma més. És admirable, entre altres, “La CNT tiene un brillante porvenir... detrás de ella”, la carta en què anunciava la seva intenció de deixar la CNT ja que aquesta s’havia convertit en una veritable secta de control del pensament (aquesta explicació és meva); o “El anarquismo se conjuga en imperfecto”; o “Toda la verdad sobre el relativismo auténtico”... Articles que han estat publicats al llarg de pràcticament quaranta anys en revistes de tot tipus però bàsicament del voltant llibertari, com “Bulletin des Jeunes Llibertaires”, “Libre Pensamiento”, “Polémica”, etc.

El pensament de Tomás es llegeix com el d’un clàssic modern, perquè conjuga a la perfeccció els grans temes de què sempre parlem: llibertat, igualtat... amb una visió no dogmàtica que oxigena qui el llegeix i em fa tornar-me a preguntar com és possible que encara no hagi escrit per al “Catalunya” en l’apartat d’opinió?

Revistes

CONTRA-INFOS
Butlletí setmanal de contra-informació realitzat a Barcelona amb difusió important, www.sindominio.net/zitzania/ - zitzania@sindominio.net

SICILIA LIBERTARIA
Revista anarquista mensual editada a Sicilia, Via Galileo Galilei 45, 97100 Ragusa (Italia), www.sicilialibertaria.it / si_lib@hotmail.com

LE COMBAT SYNDICALISTE
Revista bimensual de la CNT francesa, BP 38, 94601. Choisy-le-Roi Cedex (França), www.cnt-f.org / combat-syndicaliste@cnt-f.org

ACCIÓ ANTIFEIXISTA REUS
Butlletí mural quinzenal autònom, antifeixista i anticapitalista d'Acció. Antifeixista de Reus, www.reus-antifeixista.tk / germinal@pobleviu.org

> IMATGES QUE PARLEN

Larry Clark: el malson nord-americà

Josep Estivill

Diuen que el cinema és un bon indicador per mesurar el pols d'una societat. El cinema nord-americà té habitualment un vessant comercial propagandístic dels propis volors polítics, culturals i econòmics, una mena d'exaltació de "l'american way of life". Però també existeix un cinema a mig camí entre el comercial i l'independent que es mostra més sincer amb el diagnòstic d'aquesta societat. En particular, algunes pel·lícules analitzen els sectors més benestants de la piràmide social: la gent, preferentment blanca, que ha assolit l'èxit professional i personal i viu plàcidament en els suburbis residencials, en grans cases amb jardí i cotxe. Un exemple de la mena de cinema al qual ens referim podria ser "American Beauty" de Sam Mendes o "Les verges suicides" de Sofia Coppola.

Avui, però, volem parlar d'un director i d'unes pel·lícules potser menys conegudes (encara que la majoria s'han estrenat al nostre país) però tant o més àcides. El director es diu Larry Clark i els seus films més coneguts són "Kids" (1995), "Bully" (2001) i "Ken Park" (2002). Darrerament ha realitzat "Wassup rockers" (2005) i "Destricted" (2006). A les seves pel·lícules, Clark hi retrata el món de la infància i la joventut amb uns personatges embogits pel consumisme i obsessionats compulsivament amb el sexe, les drogues i la violència; sense compromisos afectius ni socials, només la pura alienació.

"Ken Park" és un film coral. Un pare violent pega i insulta constantment el fill adolescent però un dia que s'emborratxa amb un amic i se'n van de putes s'adona que se sent sol i se'n torna cap a casa, s'amorra al fill que està dormint i li xupa la polla. Un altre pare viu amargat per la mort de la seva dona i converteix la seva vida en una mortificació malaltissa; per exemple, menja sempre de genolls enlloc d'asseure's en una cadira. Un dia enxampa la seva filla al llit amb un noi i, embogit pel que considera una acció impura, l'obliga a posar-se el vestit de núvia de la mare i es casen tots dos -pare i filla- en un altaret de la sala d'estar. I un altre personatge és un noi que cansat de perdre al joc del "scrabble" amb els avis agafa un ganivet de cuina i els talla el coll.

Larry Clark retrata una societat completament buida i desquiciada, una societat benestant que arriba al capdamunt del no res i que ja no té valors ni il·lusions. Persones riques però infelices, aïllades socialment i condemnades a la frustració.... Un avís per a navegants.

ENTREVISTA AL NOU SETMANARI **"DIRECTA"**

'No pretenem ser objectius, no creiem en l'objectivitat'

"Una idea que sempre ha estat present en l'imaginari dels moviments socials crítics i alternatius"

> LA FRASE...

directa
Violència de gènere: una ferida sagnant

"La publicació serà íntegrament en català"

"La pràctica totalitat de les publicacions que pots trobar en un quiosc estan controlades per partits polítics o per grans empreses"

Suport Ponent i Col·lectiu Catalunya

Un nou mitjà de comunicació popular, de contrainformació o com més us agradi, escrita íntegrament en català i amb periodicitat setanal començarà el seu camí aquest proper 23 d'abril, diada de Sant Jordi. Així ens expliquen els seus promotors el projecte de "La Directa" i la seva necessitat de ser:

"Una de les necessitats més urgents que tenim els moviments socials és la construcció d'una potent xarxa de mitjans de comunicació que permeti visualitzar les nostres pràctiques quotidianes, socialitzar el nostre discurs i que sigui un fre a les campanyes de criminalització mediàtica que avui per avui és segurament la forma més constant de repressió. La realitat és que, fins ara, només hem estat capaces de fer viables petits o mitjans projectes molt acotats, sigui en un espai físic (premsa local) o ideològic (publicacions vinculades a un col·lectiu, lluita o, fins i tot, campa-nya concreta). Aquestes iniciatives tenen un sostre que marca la seva característica específica i que impedeix una major difusió".

-Com va sorgir la idea de "Directa", és producte d'una decisió que es veia com a necessària o com un pas endavant per fer avançar els moviments?

-És una idea que sempre ha estat present en l'imaginari col·lectiu dels moviments socials crítics i alternatius. En diverses ocasions s'havia intentat crear una publicació potent, àmplia i de qualitat. Possiblement a partir de l'aparició de publicacions com el "Masala" (Ciutat Vella de Barcelona) o "La Burxa" (de la vila de Sants), i d'experiències posteriors com l'"Estattotfatal", "L'Altaveu" o el "Diari de la Pau", és quan la idea comença veure's possible. També l'aparició de publicacions com "Diagonal" (Madrid) o "L'Avanç" (València) ens van deixar clar que el projecte podia ser viable.

-Per què heu posat aquest nom de "Directa" a aquest nou mitjà contrainformatiu?

-Vam estar debatent entre prop d'un centenar de noms, setmana rere setmana, assemblea rere assemblea. Ens va semblar que "Directa" era curt, precís i incisiu. També vàrem voler que fos un nom femení, per això està acabat en "a".

La raó de ser és prou òbvia. En els temps que corren, en què la pràctica totalitat de les publicacions que pots trobar en un quiosc estan controlades per partits polítics o per grans empreses, creiem absolutament necessari l'aparició de veus dissidents, que donguin altres versions, que tinguin altres visions. No pretenem ser objectius, no creiem en l'objectivitat.

Però el que sí volem ser és veraços, donar veu a altres fonts d'informació, busca noves perspectives per explicar les realitats que ens envolten.

-Qui forma part d'aquest projecte i quins són els mitjans que us han servit com a eemple o com a aprenentatge?

-El grup de persones que hi estem treballant portem molts anys d'experiència en projectes de contrainformació i comunicació popular; al Contra-Infos, a projectes intermitents (lligats a campanyes concretes) com han estat l'Altaveu (Campanya contra l'Europa del Capital, vaga general) i el Diari de la Pau (mobilitzacions contra la guerra i campanya pel no a la Constitució europea), a La Burxa, el Masala, el Xibarri (Sant Andreu de Palomar) o el KaleGorria, així com periodistes, cansades de les limitacions i censures existents als mitjans de comunicació oficials, que a vegades signant o vegades sota pseudònim, també volen col·laborar a la redacció del setmanari.

-Com s'organitza o funciona "Directa"?

-Hem conformat un col·lectiu assembleari per tirar endavant el projecte. Hem separat la gestió i la redacció, però treballant en el mateix espai físic. Distribució, subscripcions, publicitat per una banda, i textos, fotografia, il·lustració i compaginació per una altra. En l'estructura del setmanari tenen especial importància tota la sèrie de corresponsalies que s'estan sumant al projecte, amb la intenció de poder contrastar eficientment els continguts, i que tingui una presència més real al territori. De moment, l'àrea de distribució serà Catalunya i la publicació serà en català.

-Quin és el contingut previst per a un mitjà com "Directa" que teòricament almenys no vol reproduir els esquemes de els publicacions diguem-ne que comercials?

-"Directa" ha de ser un mitjà útil, o sigui constant i ràpid. Som conscients que la periodicitat setmanal és una aposta ambiciosa i arriscada però necessitem una eina que serveixi per acostar les realitats dels moviments socials, les seves campanyes i propostes de forma eficient a la societat, i la nostra intenció és treballar per a aquest objectiu.

A més a més, donarem cabuda a qüestions més generals i a temes amagats, en una feina més propera al "periodisme d'investigació". Les seccions seran: 'De dalt a baix' (tres pàgines a fons sobre un tema d'obertura), 'Impressions' (quatre articles d'opinió i una plana de cartes), 'Així està el pati' (actualitat general, laboral, ecologia, urbanisme, repressió, etc.), 'Observatori dels mitjans' (investigació i denúncia sobre continguts dels mass media), 'Què es cou?' (campanyes i col·lectius, nous espais emergents), 'Roda el món' (internacional), 'Expressions' (articles de cultura, ressenyes, llibres, música, etc...), 'Agenda' i l'"Entrevista' de la contraportada.

-Com el heu pensat la distribució i quin és finançament que penseu tirar endavant?

-El setmanari tindrà 28 planes a tamany diari i un preu d'1,5 euros. Estem treballant en configurar la xarxa de distribució, que estarà lligada a les disponibilitats econòmiques. En aquest sentit el nostre objectiu prioritari es aconseguir 1.500 subscripcions abans de la sortida setmanal. El preu de la subscripció és de 60 euros a l'any, encara que també agrairíem subscripcions solidàries de 120 euros o el que vosaltres volgueu. Igualment, la susbcripció es pot cobrar en dos o tres plaços, només ens ho heu de dir. Us podeu posar en contacte al 935306876, escrivint un mail a subscripcio@setmanaridirecta.info o entrant a www.setmanaridirecta.info

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Casa

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

El lloc on vivim és casa nostra, independentment que en tinguem la propietat o no, independentment que l'espai sigui producte d'una herència, del nostre treball, d'un robatori o, el que és el mateix però sona diferent, d'especular amb els preus de les coses que ens són necessàries per a la vida.

Una casa, ja sigui gran, petita, fosca o lluminosa, en un tercer pis o a peu pla, a la ciutat o en un poble, és casa nostra quan hi vivim i l'espai passa a ser el nostre, l'habitual de les nostres vides... i la resta de gent que no té residència o lloc fix de vida ha de tenir garantit l'espai mínim de supervivència i de vida a qualsevol indret a on pugui fer cap. És per això que els municipis, les ciutats i els pobles, cal que tinguin cases d'ús comú per a qui hi sigui de pas. A banda d'aquestes, mentre hi hagi gent sense casa i cases sense gent, cal aplicar la llei de la lògica i la senzillesa i del repartiment equitatiu: que ningú no hagi de dormir al carrer i que ningú no hagi de malviure per tenir un sostre mentre n'hi hagi tants de buits com hi ha.

I és que ens els darrers anys, els habitatges s'han convertit en la principal preocupació de bona part de la població d'aquest país i de molts altres. Aquest dret primer que entenem totes i tots que és la pròpia casa i que fins i tot protegeixen els nostres textos legals bàsics, ha estat transformat en motiu central de l'enriquiment per a alguns aprofitats que, ben mudats i malgrat l'aire de respectabilitat que els envolta, no hem de dubtar de qualificar de lladres, lladres de guant blanc però lladres amb totes les lletres. Lladres que s'han muntat una paradeta de les que marquen època. Així, la construcció -al costat dels serveis- ha substituït la base industrial i agrícola de la nostra economia de fa uns anys. És així com han convertit la constant construcció de cases en un veritable problema ja que si el seu valor especulatiu s'afonés com a conseqüència d'una caiguda del mercat, alhora s'emportaria bona part del nostre sector productiu, abocat com està a la construcció de cases que no són necessàries per viure-hi (en tenim desenes de milers de tancades). El preu de l'habitatge ha de caure i caurà i la bombolla immobiliària ha de rebentar i rebentarà, però alhora cal que pensem a on farà cap la immensa quantitat de paletes i obrers que han dedicat els seus darrers anys de feina a la construcció d'habitatges. No és la nostra tasca ordenar l'economia del país de moment, però a la llarga la feina dels sindicalistes ha de ser aquesta, organitzar la producció, millorar els serveis i garantir els drets bàsics. Una feinada que caldrà empentar, ara ja, amb el repartiment dels llocs on la gent viu, les cases, sigui o no legal aquest repartiment. Que ja ho deien els Llunàtics: "El dret de propietat el defensa l'Estat i el dret a l'habitatge no té cos policial que el mantingui i li doni el necessari suport". Som-hi doncs.